

*Jesus var den beste leder som noen gang har levd.
Hvorfor tror vi at vi har en bedre måte å gjøre det på?*

LUKAS 10- MANUALEN

Misjon slik Jesus
viste oss

STEVE AND MARILYN HILL

Oversatt av Inger Johanne
og Magne Kvelstad

1. opplag 2011

Copyright © 2010 av Steve Hill

HARVEST NOW

35 Colony Trail Boulevard
Holland Landing, Ontario
L9N 1C6
Canada

(905) 836 8943

www.harvest-now.org
stevehill@harvest-now.com

Boken på engelsk:

ISBN 978-0-557-70349-4

Skriftordene er hentet fra New King James Version og Norsk Bibel.

Copyright 1996

Broad & Holman Publishers
Nashville, Tennessee

Hvis du ønsker å dele ut denne boka, vennligst ta kontakt med forfatteren.

Lukas 10-manualen er eller blir snart tilgjengelig på følgende språk:
russisk, kirigistansk, nederlandsk, tysk, fransk, spansk, rumensk, bulgarsk,
tadsjikistansk.

Henvendelser vedrørende oversettelse til andre språk
må stilles til Harvest Now v/Steve Hill

Norske kontaktpersoner er Inger Johanne og Magne Kvelstad.
E-post: norwayteam7@gmail.com

ALL RIGHTS RESERVED

Brukt med tillatelse.

Du finner mer på: www.harvest-now.com.

KJÆRE DEG SOM LESER DENNE BOKA! Dette er en bok du ikke kommer til å stille deg likegyldig til, men om du tilhører gruppen som vi tilhørte, vil du mest sannsynlig bli satt fri til å tjene Herren med glede. Det har både vi og våre medvandrere som vi møtte under «ørkenvandringen» erfart.

Arbeidet med å oversette boka er blitt som en lang og spennende reise inn i det lovede land, noe vi har lyst til å dele med deg. Vårt store vendepunkt skjedde da en venn av oss i januar 2010 sendte oss en fil som het *The Luke 10 Manual* som var skrevet av Steve og Marilyn Hill fra Canada. (Må ikke forveksles med den mer kjente Steve Hill fra USA.) De bor delvis i Canada og Nederland når de ikke er på reise i Sentral Asia for å trene disipler og bygge husmenigheter under forhold vi knapt kan forestille oss. Dette startet de med i 2002, og nå har dette vokst til en stor bevegelse med husmenigheter, som vokser så raskt at de har mistet oversikten. Et lignende nettverk noen startet i India for omtrent femten år siden, har vokst så enormt at de på pinsedagen i 2010 døpte over en million nye disipler!

Etter mange års vandring med Herren og mange negative erfaringer med ledere i forskjellige frikirkemiljøer, hadde vi over ett år tidligere kommet til punktet «nok er nok», og dro heller på tur i skogen enn på møte i menigheten på søndagene.

Helt siden vi møtte Jesus hadde vi håpet å finne noen som kunne hjelpe oss til å komme inn i den tjenesten Gud hadde planlagt for oss. At menighetens oppdrag var å disippelgjøre mennesker, ble det både undervist og snakket om, men det så ikke ut for at noen var interessert i den slags arbeide når det kom til stykket. Å frembringe noe man hadde fått av Gud ble stort sett effektivt stoppet, og vi ble derimot ofte undervist om viktigheten om å legge oss under pastorens visjon. Egne visjoner måtte man ikke komme med. Selv om dette ikke ble sagt i rene ord, så forstod man etter hvert at det var slik dette fungerte. Så sa noen at vi måtte tjene pastorens visjon først før vi kunne få en egen tjeneste. Det handlet altså om «å klø hverandres rygger», slik Steve skriver så klargjørende.

Siden vi hadde fått klare visjoner av Gud om vår egen tjeneste, ble dette vanskelig å takle og gav oss mye frustrasjon og sorg. Underveis møtte vi stadig flere som hadde det slik som oss, og vi ble som «ørkenvandrere» som forsøkte å holde motet oppe hos hverandre så godt vi kunne. I ettertid har vi lært at «ørkenvandring» er nødvendig for å komme inn i tjenesten som Han har for en. Det er altfor mange som blir styrt i feil retning ut fra hvordan menighetens ledere vurderer den enkelte.

Etter at vi hadde meldt oss ut av menigheten, kjente vi på en herlig følelse av å ha kommet i frihet, akkurat som fanger som var sluppet fri. Men samtidig

kjente vi også på en sorg over at vi ikke lenger deltok i menighetens aktiviteter og det sosiale livet. Vi funderte en del på om at vi kanskje ikke lenger var til Guds behag. At vi fremdeles kjente Guds nærvær og hans velsignelser over våre liv, gjorde oss enda mer frustrerte fordi dette ikke passet inn i det vi hadde blitt lært.

Ja, til og med økonomien velsignet Gud enda vi hadde sluttet å gi tiende. Riktignok gav vi penger til det vi kjente i våre hjerter, men ikke tiende til drift av menigheten. Siden vi nå hadde penger til å gi til andre formål ble vi selv-sagt velsignet på grunn av at Gud elsker en glad giver, men dette forstod vi ikke da. Takket være Steve og Marilyn ble vi satt fri fra dette åket også.

Bibelen ble ikke åpnet så ofte lenger heller. Ja, vi kjente oss egentlig ganske avfeldige og hadde nok i perioder mest lyst til å forlate det hele om vi hadde våget. Spesielt Inger Johanne ble mer og mer deprimert og hadde det tungt i denne tiden.

Hadde alle løfter og profetiske tiltaler vi hadde fått fra Gud vært feil? Og hva med den indre stemmen som vi trodde hadde ledet oss gjennom prøvelser og trengsler i så mange år? Hadde vi tatt feil av alt vi hadde fått? Enten hadde vi tatt feil eller så måtte noen andre ha gjort det. Men kunne majoriteten ha tatt feil? Var det mulig at småfolk som oss hadde sett noe de ikke hadde sett? Nei, det kunne vi ikke tro. Ikke før vi leste *Lukas 10 manualen*. Tenk at Steve og Marilyn hadde tatt et oppgjør med de samme ting som vi kjente oss frustrerte over! Det var knapt til å tro. Dette er frigjøringsteologi som setter folk fri til å tjene Jesus, noe både vi og mange andre allerede har fått erfare.

Vi hadde alltid kjent oss oppløftet og inspirert når vi hadde deltatt på husmøter og hadde ofte tenkt at vi egentlig ikke hadde behov for noe mer enn dette. Spesielt der hvor DHÅ fikk lede, hvor *alle* fikk komme til. Det er mange husmøter som er styrt av pastoren, og slike møter er ikke frie, de er styrte. De frie møtene var alltid oppbyggelige. Her fikk alle bidra med sine gaver og det de hadde fått av Herren. Her fikk vi omsorg, og her fikk vi vokse.

Slike fellesskap hadde vi fått delta i noen korte perioder. Og det var slike fellesskap vi lengtet etter, men vi trodde jo at det måtte være noen med spesielle lederevner som kunne lede slike fellesskap. Da Gud en gang kalte oss til å starte fellesskap hjemme hos oss selv, endte det med mye problemer og motstand fra menigheten vi var i da. Altså stikk motsatt av det som Steve og Marilyn underviser om i boka og som de har bevist fungerer.

Det er dette Steve og Marilyn Hill beskriver i *Lukas 10 manualen* og som satte oss fri fra religiøst slaveri. Og det samme skjer hos flere og flere som leser boka, spesielt hos dem som har vært på leting og ikke kjent seg fornøyd med menighetens tilstand, slik de har erfart, og gjennom dette har det allerede startet en bevegelse av *Små Himmelske Hjem*, som vi liker å kalle denne bevegelsen. For dette er ikke et nettverk med organisert styring ovenfra, men en bevegelse

hvor folk samhandler som venner som underlegger seg hverandre og tjener hverandre med de gaver de har fått. Hvor man leder ved å være et eksempel.

Da Steve spurte om vi kjente noen som kunne være villig til å oversette boka til norsk, talte DHÅ klart at den oppgaven skulle vi påta oss. Én ting er å kunne engelsk godt nok til å gjøre seg forstått og lese enklere ting på engelsk, en annen ting er å oversette en bok med avansert engelsk. Men da jeg spurte Gud om hvorfor oss, fikk jeg til svar at det var fordi vi hadde erfart eller sett det meste som Steve tok et oppgjør med i boka var sant, noe vi ikke kunne imøtegå. Dette viser at Gud kan vende alt det onde og negative man opplever til det gode! Halleluja!

Det skulle vise seg at når Gud gir et oppdrag, så gir han også den hjelpa man trenger. Men det skjer ikke før man begynner å gå i tro. Arbeidet med boka var som å gå fra herlighet til herlighet, og vi ønsket at det aldri skulle ta slutt. Det var som å sitte på Jesu fang dag etter dag. Vi fikk erfare både under, tegn og mirakler, både i form av penger, at Inger Johanne ble helbredet fra kronisk utmattelse (ME) fra den ene dagen til den neste etter at Magne bad for henne, samt positive og dyktige medarbeidere som har vært til uvurderlig hjelp med å ta ansvar for oversetting av hver sine deler av boka. To lærere samt en som jobber innen informasjonsbransjen og som selv hadde skrevet en bok om organisk menighet!

Vi endte opp som et bokteam og er blitt gode venner og støttespillere i det videre arbeidet med bygging av enkle, organiske husfelleskap og disippelgjøring. Hvilken velsignelse det har vært å stå sammen med disse Jesu disipler som Gud satte oss sammen med!

Tusen takk for at dere stilte opp med hvert deres bidrag slik at denne boka kunne bli oversatt; Ingunn Risbakk (lærer), Per Arne Veiberg (lærer og med mangeårig erfaring fra tradisjonell menighetssammenheng, i og utenfor lederskap, samt aktivt i gang med bygging av husfelleskap omkring i Ålesundsområdet) og Sjur Jansen, som heller vil bygge mennesker enn bygninger (www.byggemennesker.no).

Også tusen takk til alle dere som har bidratt med penger slik at vi klarte å få finansiert trykkingen av *Lukas 10 manualen!* Jeg vet at flere av dere allerede har lite med penger som dere allerede har. Må Gud velsigne dere rikelig tilbake.

Og tusen takk til Steve og Marilyn som har betalt prisen ved å frasi seg den store, internasjonale tjenesten de hadde stått i over 30 år for i stedet å bli enkle disipler av Jesus. At dere valgte å bli «dårer» for Kristus istedenfor kjendisprekianter på de store scenene rundt omkring. Tusen takk for det eksempelet dere er for oss, for omsorg og støtte. At dere kom på besøk første gang i april 2010 kun for å hjelpe oss i gang..... midt i en travel tjeneste med alt det som skjer blant våre søsken i Sentral Asia. Dere har blitt våre gode venner, og dere

er blitt de åndelige veiledere som vi har lengtet etter i siden vi møtte Jesus. Må Gud velsigne dere rikelig tilbake. Alle våre «ørkenvandrere-venner» som har fått møte dere er også svært takknemlige.

Og tusen, tusen takk Jesus for at du aldri gav oss opp.

Lukas 10 manualen er for oss blitt som et manifest slik Luthers manifest på kirkedøra ble. Vårt kristenliv er blitt delt mellom før og etter *Lukas 10 manualen*. Det er sannheten som setter oss fri, Halleluja!

Må du få erfare den sammen frihet og glede i Jesus som vi har fått erfare etter å ha lest boka.

Gud velsigne deg.

Vennlig hilsen

Inger Johanne og Magne Kvelstad

Disipler av Jesus

I OVER ET TIÅR har jeg fulgt med på den globale utviklingen av Guds rike. Og det er sant – Apostlenes gjerninger skjer fortsatt i dag! Men det er vanligvis ikke fra godt markedsførte, kristne konferanser eller turist-vekkelsesmøter, at vekkelser skjer. Guds rike manifesteres der vanlige Jesus etterfølgere ber og flytter ut av komfortsonen, går til nye steder (for eksempel naboen), tjener, deler Jesus med andre, møtes, spiser, disippelgjør og formerer seg. Dette er den dynamikken vi leser om i Lukas 10 og Apostlenes gjerninger. Det er slik den tidlige kirke startet og nådde den antikke verden, og det er samme dynamikk som gjør at Guds rike fremdeles er på fremmarsj i dag.

Steve Hill har vært en venn og følgesvenn gjennom mange år. Han og Marilyn har investert seg selv i «mennesker med fred» og enkle kirkegrupper i Nord-Amerika, Europa og Sentral-Asia. Det han deler i denne boken er ingen teori, det er erfaring.

Marc van der Woude

Utgiver joelnews.org og teamleder simplechuch.eu

DET VAR SVÆRT FORFRISKENDE å lese «Lukas 10-manualen» av Steve Hill. Han bringer mye nødvendig korleksjon og justering til mange troende og deres praksis som er utbredt i «karismatisk / apostoliske / profetiske» sirkler. Mye av det som eksporteres fra Vesten via kristen TV og media er usunt og

forvrengt. Påvirkningen av vestlige medier er store i andre deler av verden og for det meste i negativ retning. Alt fra Vesten er ikke det ekte evangeliet. Noe av det er som gift. Jeg setter stor pris på Steves apostolisk misjonerende tenkemåte og hans klare profetiske skarphet som gjør at han kan si nødvendige harde ting på en rett måte. Han har et klart kall til å gå tilbake til et Kristus-sentrert og den nye pakts budskap. Hvis de formaninger og instruksjoner som Steve gir følges, vil det spare mange liv fra trendy, desillusjonerte og døde doktriner som ender med forlis, menneskelig smerte og negative holdninger til Herrens vitnesbyrd. Disse tingene må sies, og jeg er glad for at Steve sier dem.

Stephen Crosby, D. Min.

Stephanos Ministries, www.stevecosby.org

STEVE OG MARILYN HILLS MISJONSMANUAL basert på Lukas 10 er virkelig et manifest som kaller hverdagskristne til å være hverdagsarbeidere i vingården. Den instruerer, coucher, overtaler, inspirerer og utfordrer, men tilslutt er den et timelig ord fra Gud for denne generasjonen. Lik andre bøker, så må du tygge kjøttet og spytte ut beina, men det er mye kjøtt i dette manifestet!

Brian J. Dodd

Ph D. (University of Sheffield, England, New Testament Studies). Former Professor: Fuller Theological Seminary, Asbury Theological Seminary. Author: Praying Jesus Way (Inter Varsity Press, 1996), Where Christology Began (Westminster John Knox Press, 1997), The Problem with Paul (Inter Varsity Press, 1998), Paul's Paradigmatic T: Personal Example as Literary Strategy (Sheffield Academic Press JSNTSS 177, 1999). Empowered Church Leadership: Ministry in the spirit According to Paul (Inter Varsity Press, 2003). Pastor, 25 år.

DENNE BOKA ER DET BESTE jeg noen gang har lest som presenterer Guds rike og Jesu ord avkledd Vestens kultur og religiøs institusjonalisme.

«Hamid»

(En etterfølger av Jesus som har valgt å bli boende i sitt muslimske fellesskap)

DETTE ER EN VELDIG INTERESSANT og utfordrende bok! Steven Hill setter fokus på «misjonsbefalingen» og på hvordan Jesus i Lukasevangeliet kapittel 10 forklarer mange viktige sider for hvordan vi kan bidra til å utføre den i praksis. De utfordrende sidene i boken knytter seg både til hvordan «disippelbygging» skjer etter prinsippene i Lukas 10, og hvordan vi erfarer dette i tradisjonell menighetssammenheng. Skal vi få se et gjennombrudd for evangeliet i Norge, må stadig flere etterfølgere av Jesus inspireres og læres opp, det er det i alle fall ingen tvil om. Steven Hills bidrag i en slik prosess kan være viktigere enn vi aner..!

Per Arne Veiberg, Ålesund

Mangeårig erfaring fra tradisjonell menighetssammenheng, både i og utenfor lederskap

JEG TRAFF STEVE HILL HJEMME HOS Inger Johanne og Magne Kvelstad på Lørenskog i Norge i fjor (2010). Steve forklarte misjon ut fra Lukas 10. Jeg har selv vært opptatt av ikke-hierarkisk husmenighetsliv i flere år, og det var viktig å få på plass denne puslebiten som kobler misjon sammen med ikke-hierarki og husmenigheter. Kjempebra at denne boken nå kommer på norsk.

Sjur Jansen, Oslo

Forfatter av boken «Fra urmenighet til scenekirker» (om ikke-hierarkiske husmenigheter, 2009). Driver også bloggen Bygge Mennesker.

EKKLESIA, ER DET KIRKE ELLER FORSAMLING? Det er en håndfull personer som på dugnad har bidratt i oversettelsen av denne boka fra engelsk til norsk. Flere utfordringer dukket opp, vi vil gjerne nevne én: Det nye testamentet er skrevet på gresk, og et viktig ord er *ekklesia*. I dag er det vanlig å oversette ekklesia til både menighet, kirke og forsamling. Men da får man dessverre inntrykk av at det er snakk ulike ting, noe det ikke er. På den annen side: Hvis man skal forsøke å beskrive *dagens* situasjon, da er det nødvendig å bruke ulike ord. Vi har i oversettelsesarbeidet ikke hatt kapasitet til å rydde opp i det språkmessige omkring dette, men vi vil gjerne gjøre leseren oppmerksom på problemstillingen.

Oversetterne

*Denne manualen er dedikert våre venner
i Sentral-Asia som lever ut disse sannhetene.
Dere er våre helter og heltinner.*

STEVE OG MARILYN HILL

LUKAS 10- MANUALEN

STEVE AND MARILYN HILL

Vitnesbyrd fra Grace	12
Til våre venner i Vesten	13
Til våre venner i Østen	15
Problemet med arbeiderne	17
Bortkastede bønner og det geografiske problemet	26
Fremtidige farer	33
Pengevesker, sekker, sandaler og hilsener	39
Din fred og en person med fred	49
Spise- og drikkemandatet	53
Demonstrasjon og deklarasjon av Guds rike	60
Avvisning, aksept og identitet	77
Gledesrop over relasjoner	81
Apostler, slaver av Kristus	104
Husmenigheter i Det nye testamentet	108
Hverandre-oppfordringer i Det nye testamentet	113
Fulltidstjeneste og penger i Det nye testamentet	117

Vitnesbyrd fra Grace¹

(En nylig aktiv tjener)

Jeg takker Gud for at jeg kan love ham, tjene ham og prise ham. Jeg gråter av lykke for det Herren har delt med meg i år. Det er mange år siden jeg gav mitt liv til Jesus, men det er først i år jeg har sett de store sannheter om Jesus, at jeg er en elsket datter av Gud og at Han har en tjeneste for meg. I fjor var jeg i stor nød og ropte til Herren om hjelp. Jeg var blitt lunken, gleden var borte og åndskraften var svak. Så møtte jeg en søster som jeg hadde kjent i mange år. Vi gikk i samme menighet før jeg dro til Kasakhstan og Russland for å jobbe. Jeg ble døpt i vann i Russland og da jeg kom hjem igjen, fortsatte jeg å gå i en tradisjonell menighet som før.

Da jeg møtte Rut igjen ble jeg overrasket over å se hvor åndelig sterk hun var blitt i forhold til meg. Jeg følte slik varme og kjærlighet fra henne at jeg spurte henne om hun hadde blitt en pastor. Da fortalte hun at hun deltok i en bevegelse av husmenigheter, og hadde allerede i en tid har vært i aktivitet utenfor bygrensen. Hun var også involvert i multiplikasjon både i innland og utland.

Jeg nølte et helt år. Hvordan var det mulig å ikke møtes på søndager og ikke lytte til salvede pastorer? Hvordan var det mulig for noen lik meg uten åndelig utdanning å virkelig forstå Bibelen og være i stand til å grunnlegge nye menigheter?

Så begynte jeg å besøke møtene deres fra tid til annen, og jeg så livet der. Alle følte seg fri til å dele sine åpenbaringer og vitnesbyrd. Det var ingen taler der, men gjennom vitnesbyrdene deres forstod jeg at de alle besøkte folk i landsbyene, viste dem omsorg og hjalp dem med hverdagens gjøremål. Alt de sa ble bekreftet av Guds ord. Det fløt kjærlighet fra dem.

Jeg begynte be. Fordi Gud fant meg da jeg var fortapt og gav meg et nytt liv, hadde jeg alltid ønsket å gå ut blant folk og dele de gode nyhetene med dem. Da jeg dette året fikk høre disse vitnesbyrdene, følte jeg igjen vindens kraft, og jeg hørte lyden fra himmelen. Jeg ble satt fri fra synd og ble i stand til å be for min søster som var i ferd med å dø. Og Gud helbredet henne! Min bønn var at Gud ville la meg dele Hans lys med andre, og han svarte på mitt rop. Nå tjener jeg mange mennesker. Gud har åpnet dører til mange hjem og familier, og nå har åtte av dem begynt å lytte. Jeg besøker også slekt og venner.

Hver gang vi samles, takker vi Gud for åpenbaringen om «fredens hus» der Guds ild antennes, og vi ber for våre venner Steve og Marilyn. Må Gud alltid velsigne dere i alle ting!

FOTNOTE 1 Noen navn er blitt forandret pga sikkerhetshensyn.

Til våre venner i Vesten

Denne manualen ble skrevet for våre team i Sentral-Asia. Hensikten med dette var ikke akademisk, men praktisk. Vi ønsket mange flere vitnesbyrd som den ovenfor. Vi hadde ikke planlagt at denne praktiske manualen skulle bli publisert i Vesten, men noen venner som hadde lest den spurte hvorfor vi hadde brukt så mye tid på å arbeide med konteksten av vestlig karismatiske uttrykk om kirkeliv hvis denne boken var skrevet for Østen, og det var ganske enkelt fordi vestlig karismatiske uttrykk finnes overalt. Det var et sjokk å besøke Bishkek og flagre gjennom tyve kristne TV-kanaler via gratis satellitt og finne at de alle prekte det amerikanske evangeliet om rikdom, lederskaps-privilegier og makt.

Du er kanskje klar over at det i løpet av nitti-årene ble bygd store, uavhengige, karismatiske menigheter i alle sentrale deler av det tidligere Sovjet. Men du er kanskje ikke klar over at det i løpet av de siste ti-årene er de fleste av disse menighetene blitt lagt ned. Hvorfor? De fleste av disse menighetene hadde en lederskapsstil med makt og privilegier som ikke skilte seg mye fra politikk og kriminalitet.

Nylig besøkte vi en stor by i Ukraina og deretter en by i Armenia. I begge disse byene kunne vi i det flagrende lyset fra mobiltelefoner se unge mennesker som hang omkring i nattemørket. Leilighetene er små og overbefolkede og de har ikke penger til å bruke på klubber og kafeer. Derfor oppholder de seg i parker og gater gjennom natta. I begge byene stilte jeg de samme spørsmålene: «Hvordan kan vi engasjere disse unge voksne for Guds rike? De står uvirksomme på markedsplassen». I begge byene gav verten min det samme svaret: «Det er umulig, de fleste har allerede vært gjennom kirkene og gått ut igjen gjennom bakdøra».

Mange hevder at det har vært en vekkelse i Ukraina i nitti-årene. Det var mange som engasjerte seg intenst, det ble arrangert mange evangeliske møter og mange besluttet å følge Jesus. Noen har fortalt meg at antallet beslutninger som ble rapportert av menighetene i Ukraina kom opp i fem ganger landets befolkning! En annen fortalte meg at antallet beslutninger i Russland er jevn godt med hele befolkningen! Jeg kan ikke bekrefte disse tallene, men en masse beslutninger ble rapportert. Imidlertid, Jesus bad oss ikke telle antall beslutningskort. Han befalte oss om å gjøre disipler.

Ja, de unge menneskene kom til møtene, men å besøke møter og konferanser gjør ikke noen til disipler. Disse ungdommene besøkte møtene og så hvordan ting fungerte. Mange kom til tro på at der er liten forskjell mellom organisert religion og organisert kriminalitet (bortsett fra at mafiaen har bedre

restauranter!)

«Evangeliets» om å gi for å få penger har fungert for lederne, de har sine dyre hus og biler, og de har bygget imponerende kirkebygninger med fancy kontorer. Men det har ikke fungert for folket som gav, de er fremdeles fattige.

Så hvis du besøker disse små fattige landsbyene, vil du sannsynligvis finne en liten gruppe som blir ledet i lovsang av et team med elektriske gitarer og trommer, slik vi erfarte det for noen dager siden i en sigøynergetto i Bulgaria. Folk som hadde problemer med å brødfø seg selv brukte penger på lydsystemer og elektriske gitarer slik at tolv mennesker kunne lovsynge i rockestil. Da jeg spurte hvorfor de gjorde dette, fikk jeg til svar at det var dette de så på amerikansk TV.

Det er min overbevisning at mye av det vestlige, karismatiske uttrykket av Guds rike som blir kopiert over hele verden, er en blanding av lederskap-, person- og pengedyrkelse.

Hensikten med denne boka er å rive ned disse avgudene som har tatt plassen for Guds rike. Vi trenger å bli impregnerte mot institusjoner og avguder, og til å tåle forfølgelser.

Vi trenger å se vårt misjonsoppdrag som Jesus har gitt og modellert for oss. Vi trenger å se samfunnet av disipler slik Jesus påbød og modellerte. Menigheten slik som vi har kjent den², må gi plass til å la den bli slik som Jesus ønsker den skal være.

FOTNOTE 2 Se "Pagan Christianity: The Origins of Our Modern Church Practice", Frank Viola (Bradon, FL: Present Testimony Ministry) for a scholarly expose of the pagan origins of church as we have known it.

Til våre venner i Østen

Det er et privilegium å presentere dette materialet for dere. La meg begynne med at Bibelen ut fra sin kulturelle forutsetning er en østlig bok og at Jesus var en østlig mann. Dermed har dere som er fra Østen bedre forutsetninger til forstå hva Jesus underviste enn jeg har. La meg imidlertid understreke en ting, fordi jeg er en vestlig mann som kjenner Vesten godt: Ikke arranger menigheten som vi har gjort i Vesten de siste hundre årene. Det har ikke fungert særlig bra for oss, så hvorfor skulle det fungere for dere?

Historisk sett har vi en tendens til å begynne med våre tradisjoner for hvordan vi bygger menighet (menighetsledelse, bygning, ukentlige forkynnertjeneste, støttet av bønne- og smågrupper). Vi driver misjon utfra den samme praksis som vi blitt opplært til; en praksis hvor spesielle ting blir gjort av en spesiell person til en spesiell tid på et spesielt sted som du ikke gjør for deg selv og som du betaler en spesiell person til å gjøre for deg. Dette er kjennetegn på alle religioner over hele verden. Slik er det vi starter en religiøs tradisjon.

Når vi starter med å bygge menighet, er derfor vår forståelse av oppdraget å prøve å få folk til å komme til møtene, støtte programmet i menigheten ved å møte frem, gjøre frivillig arbeid og gi penger. Dette kan knapt kalles misjon.

På sitt verste er det markedsføring overfor dem som allerede er kristne for å få dem til å komme til deg i stedet for menigheten lenger nede i veien.

På sitt beste er dette oppriktige og hengivne mennesker som gjør alt de kan for å tjene sine lokalsamfunn på den måten de er vant til.

Men i denne sammenheng blir disippeltreningen en indoktrinering i de egenarter som kjennetegner det spesielle kirkesamfunnet og maktstrukturer i den aktuelle kirkebevegelsen. Dette er en grundig indoktrinering i alt som gjør denne bevegelsen annerledes og bedre enn andre. Tross alt blir disse tingene trodd og praktisert fordi de tror de har rett og at alle andre har, om ikke helt feil, i alle fall ikke så rett som dem. Dette må gjøre det vanskelig å se Jesus og Hans etterfølgere som *ett* legeme.

For å si det med store ord: Starter vi med vår *ekkesiologi* (hvordan vi bygger menigheten) og lar den forme vår *missiologi* (hvordan vi driver misjon) og stoler på at på en eller annen måte får folk gjennom dette vite noe om Jesus (*kristologi*)³. Dette betyr at menighet og misjon ser ganske lik ut i alle kulturer, unntatt når det gjelder forskjeller mellom kirkesamfunn. I den andre eller tredje verden tenderer disse forskjellene ulykkeligvis i å være enda sterkere forankret.

Albert Einstein er kreditert med ordtaket «Galskap er å gjøre det samme om og om igjen mens man forventer et annet resultat.» En annen sier «Hvis

FOTNOTE 3 Steve Chaulk, "Intelligent Church", page 29, ISBN-13:978-0-310-24884-2

vi alltid gjør det vi alltid har gjort, vil vi alltid få det vi alltid har fått.» Og vi har sannelig gjort det slik vi alltid har gjort til tross for at vi har bedt om et annet resultat.

Hva skjer hvis vi begynner med Jesus? Hva skjer hvis vi lar Jesus lede oppdraget vårt og så lar Jesus bygge sin menighet? Hva om rekkefølgen er Kristologi, Missiologi og deretter Ekklesiologi? Hva om Jesus får være den som leder sin misjon forskjellig i de enkelte kulturene og at menigheten han bygger kommer til å se annerledes ut i hver kultur?

Å utforske dette gjennom Jesu ord i Lukas 10 er hensikten med denne boken. Når vi ser på Jesu ord gjennom linsen av hundrevis av års bygging av sentraliserte hierarkiske uttrykk for menigheten, tilpasser vi ordene hans til den strukturen. Vi bruker hans ord til å støtte våre tradisjoner og måten vi gjør ting på. Dette er å være fanget i menigheten.

Hvordan ønsker Jesus at menigheten skal se ut? Hva skjer om vi prøver å se menigheten gjennom Jesu ord og eksempler? Hva om vi ville gjøre det han har befalt oss; *å gjøre disipler*, så kunne han gjøre det han har lovet; *å bygge sin menighet?* (Personlig lede lemmene i sitt legeme og bli det virkelige hodet istedenfor et liksomhode for sin menighet?)

Hva om vi kom i gang med oppdraget slik Jesus gjorde det og befalte oss? Vi inviterer deg til å gå sammen med oss gjennom befalingene og antydningene i Lukas 10.

Problemet med arbeiderne

«Han sa til dem: Høsten er stor, men arbeiderne få.»
Lukas 10:2

Hjerteproblemet

Jesus stiller omfanget og betydningen av innhøstingen opp imot knappheten på arbeidskraft. Han forteller oss ikke hvorfor arbeiderne er få, men erfaring viser at flertallet av kristne arbeiderne er konsentrert i de mest evangeliserte deler av verden, samtidig som de områdene med færrest troende har færrest arbeidere. Det kan ha å gjøre med vårt ønske om sikkerhet, posisjon, lønn og komfort siden ikke-troende mennesker oftest ikke har rikelig å tilby av disse tingene! Innhøstning er ofte vanskelig og farlig arbeid utført for egen regning!

Dette kan peke på et problem med hjertelaget til arbeiderne. Jeg tror vi ofte ikke går lenger i vår streben etter Gud enn til å føle hans kjærlighet, tilgivelse, erfare helbredelse, kort sagt; *føle* seg bedre, men ikke langt nok til å bli oppslukt av hans hjerte for de fortapte og for nasjonene.

Gud er kjærlighet, men hans kjærlighet er vill, farlig, grenseløs og fryktløs. Innhøstning er for det meste hardt arbeid, men det kan også være skittent og farlig. Våre hjerter må bli større enn alt dette, og kan bare bli slik ved å bli ett med Hans hjerte.

Vi må også være klar over «New Age-spiritualitet» og dens ønsker om åndelige opplevelser som mål i seg selv, nesten som en forbruksvare. Når denne oppfatning er vanlig, er åndeligheten atskilt fra ansvar for andre og fra lydhighet til Jesus. I Det nye testamentet er disse aldri atskilt. Opplevelsen av Den hellige ånd er motivasjonen for et liv lagt ned for Jesus gjennom radikal lydighet: «Men dere skal få kraft når Den hellige ånd kommer over dere, og dere skal være mine vitner (martyrer) om meg i Jerusalem, og i hele Judea og Samaria, og helt til jordens ende.» (Apg1:8)

Det nye testamentet er full av dramatiske og åndelige møter, men disse fant ikke sted fordi de tidlige kristne søkte dem i seg selv. Det er ingen nytetamentlig fortegnelse over at apostlene underviste de hellige om hvordan de skulle gå inn i den tredje himmel, hvordan erfare engler eller hvordan høre Guds røst. Det er mange tjenester i Vesten som er basert på at lederen hevder å være i stand til å lære andre om hvordan man opplever slike ting. De snakker om å besøke den tredje himmel på samme måte som man besøker en

restaurant, og viser dermed at de aldri har gått lengre enn sine egne fantasier. Dette er undervisning som det ikke fins grunnlag for i Bibelen.

Opplever folk noe i disse møtene? Ja, mange opplever noe, men hva er det de opplever? Gruppedynamikk, psykologisk suggesjon og emosjonell oppløfting som kan produsere intense følelser og åndelige vrangforestillinger, men lite frukt.

Bare fordi enkeltpersoner i Det nye testamentet hadde overnaturlige erfaringer, betyr ikke det at vi skal søke dem i seg selv. Så mye av det man foretar seg på karismatiske konferanser og kristne TV-stasjoner mangler holdepunkt i Bibelen. Ord fra Bibelen blir brukt på måter de ikke ble brukt i Det nye testamentet. Dette er feil som den tidlige kirken kjempet imot da noen begynte å kreve spesielle erfaringer og kunnskap, og lærte at dette var nødvendig for frelsen. De ble kalt *gnostikere*. De opphøyde sine «åndelige» opplevelser over den enkle lære i skriften. I Det nye testamentet blir opplevelser med Gud ikke søkt separat fra lydighet til Gud. Johannes hadde gnostikerne i tankene da han skrev 1. Joh 1:1-4: «Det som var fra begynnelsen, det vi har hørt, det vi har sett med våre øyne, det vi så og våre hender tok på, om det bærer vi bud, om livets ord. Og livet ble åpenbart, vi har sett det og vitner om det og forkynner dere det evige liv, som var hos Faderen og ble åpenbart for oss. Det som vi har sett og hørt, forkynner vi også for dere, for at dere skal ha samfunn med oss, vi som har samfunn med Faderen og hans Sønn Jesus Kristus. Og vi skriver dette for at vår glede skal være fullkommen.»

Fellesskap med Gud vil vise seg i fellesskap med andre og det er dette som skaper sant vennskap og sann glede. Johannes sier at en ekte relasjon med Gud vises når vi elsker og tjener hverandre.

Det nye testamentes erfaringer med Gud skjedde ikke separat fra lydighet mot Gud. De opplevde overnaturlige møter og mirakuløs inngripen av Gud mens de gikk gjennom motgang og lidelser for adlyde Mesteren. Jeg er for eksempel enig med dem som tror at Paulus' erfaring med den tredje himmel fant sted da han var blitt steinet og forlatt som om han var død utenfor Lystra (Apg14:19).

Det primære for en arbeider er å arbeide sammen med Gud! Vi skal ikke søke åndelige opplevelser i seg selv. Vi må være av dem som daglig dør fra oss selv for å ta opp vårt kors og følge Mesteren til det neste hjemmet, den neste byen, det neste landet...

Vi skal vandre med Ham.

Treningsproblemet

Tradisjonell opplæring kan også være et problem. Det har blitt en sannhet at dess flere år med teologisk utdanning en har, desto mindre sannsynlig er det at en kommer til å lede noen til Jesus.

I virkeligheten trener ikke tradisjonelle bibelskoler og seminarer arbeidere til høstmarken, de utdanner fagfolk som kan utvikle og vedlikeholde institusjoner. Mange av dem som er blitt Jesu etterfølgere har vitnet om at de først må avlære alt det de har lært på seminarene for å bli en suksessfull etterfølger av Jesus og en som trener disipler.

En annen sannhet er at jo lengre avstand det blir mellom hjemstedet og skolen, dess mindre sannsynlig er det at de drar tilbake for å tjene. Dette betyr ikke mye innenfor den vestlige kulturen, men det betyr mye om du tar noen fra den tredje verden og trener dem i en vestlig kontekst, eller hvis du tar noen fra et lokalsamfunn ute på landet i den tredje verden og tar dem til byen for å trene dem der. Igjen, en slik opplæring har en tendens til å produsere fagpersoner som igjen ønsker en levestandard som er vanlig for likesinnede, og ikke arbeidere som er villige til å engasjere seg i det harde arbeidet og livsstilen på innhøstingsfeltene.

Arbeidere får opplæring på jobben! Jesus trente sine arbeidere på jobben. Vi skal være etterfølgere av Jesus. Vi må gjøre det på hans måte, ikke vår! Jesus trente fiskere og bønder på jobben og lovet å gjøre dem til menneskefiskere. Han var ikke interessert i å trene religiøse profesjonelle. Han irettesatte, forbannet og konfronterte religiøse profesjonelle. Og han ville gjort det samme i dag. (Matt 23 er røff lesing!)

Jesus snakket om jobbtrening i Joh 7:17: «Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler ut fra meg selv.» Vi lærer gjennom å gjøre! Den disiplin, tro og kamp som må til for å gjøre hans vilje, vil produsere avhengighet til Ham og dyp ydmykhet. Kunnskap om Bibelens sannheter og teologi kan produsere en høy grad av arroganse, noe som fariseerne er et godt eksempel på; «Men denne flokken (fariseerne) som ikke kjenner loven, er forbannet.» (Joh7:49).

Jesus snakket også om opplæring i Matt 28:19-20 hvor han befaler disiplene om «å lære dem å holde alt det jeg har befalt dere».

Det verste når det gjelder institusjonelt disippelskap, er de læremessige særpreg og autoritetsstrukturer i trossamfunnene. Dette skaper skille i Kristi legeme og en følelse av overlegenhet siden det er lett å tro at akkurat den læren er best, helt i motsetning til hva Jesus lærer oss om helhet i forholdet til hverandre gjennom tilgivelse, fred og deretter tjene andre med relasjonell integritet. Fokuset er helbredede hjerter og relasjoner, ikke læremessige kjennetegn.

Dessverre er det ofte de mest intelligente og begavede som er de fattigste på nære relasjoner. Intellektuell arroganse er ikke et godt fundament for kjærlige relasjoner! Paulus, en av de mest utdannede menn i sin tid, bemerker i 1. Kor8:1 at, «kunnskap oppblåser, men kjærligheten oppbygger».

Hvem vil du være? En som snakker om mirakler, eller en som utfører mirakler? En som snakker om kjærligheten til Gud? Eller en som omfavner en

annen og formidler Guds kjærlighet?

I Guds rike blir vi bedømt etter vår frukt, ikke etter hvor mye kunnskap vi besitter. Det henger ingen diplomer på veggene i Guds rike. Jesus overlot sitt kongedømme til «ulærde og utrente menn». Hvorfor tror vi at vi har en bedre måte å gjøre det på? «Da de så Peters og Johannes' frimodighet og skjønnte at de var mennesker uten utdanning og opplæring, undret de seg. Og de kjente dem igjen, at de hadde vært sammen med Jesus.» Ap 4:13

Et annet eksempel på feil som blir gjort når det gjelder disippeltrening, er den vellykkede, karismatiske lederen som starter en bibelskole. Fokuset er på å trene studentene til å gjøre det slik som lederen gjør, som for eksempel helbredelsestjeneste.

Dette høres jo så bra ut. Elevene begynner å strømme til denne skolen fra alle steder hvor denne lederen eller medarbeiderne hans tidligere har vært. Det er ofte de mest ivrige og som er villig til å gjøre de største ofrene for å tjene Gud som kommer til disse skolene. Stemningen på skolen og menigheten den tilhører, kan være veldig spennende, utfordrende og livsforvandlende. Hva kan så være problemet?

Dette er ikke slik Jesus gjorde, og heller ikke det han bad oss om å gjøre, så det vil bli problemer!

De beste kommer, og mange av de beste bor på skolen. Bibelskolen vokser og dens egne behov begynner å melde seg – behov for administrasjon, lærere, rådgivere og personlige assistenter. Skolen velsigner ikke lokalsamfunnene som sendte sine sønner og døtre for å bli trent til disipler, ved å sende dem tilbake til den lokale innhøstingen, men begynner i stedet å beholde de beste for seg selv.

De lokale høstmarkene har ikke fått flere, men færre arbeidere på grunn av skolene.

Disse institusjonene arrangerer konferanser, og pastorer, ledere og alle som kan fly, kjøre eller gå, kommer til dem. Hvis du ønsker bli til noe i denne bevegelsen, må du delta der. Forkynnelsen og bønningen handler om vekkelse og innhøsting. Vidunderlig! Vidunderlig? Lederne vil bruke tusenvis av kroner hvert år på disse konferansene, men investerer lite eller ingenting i området de holder til i.

Hva om tid og penger var blitt investert i de hjemløse, de fattige, fengslene, flyktninger og i nærområdet? Hva hvis?

Da kan høsten de forkynte og bad om faktisk skje!

Hvorfor ønsker noen å være evig student og lytte til det samme stoffet om og om igjen?

Her i Sentral-Asia har vi vært overrasket over å finne personer som har fullført så mange som åtte bibelskoler fra forskjellige organisasjoner. Hvorfor øn-

sker noen å vær evig student og lytte til det samme stoffet om og om igjen? Hvorfor søker de utdanning lengre og lengre unna? Noen gang leveres utdanningen komplett med kost og losji, og det er et kraftfullt «lokkemiddel» for en fattig kultur. Noen ganger bringer treningserfaringen dem i kontakt med en misjonsorganisasjon som resulterer i en lønnet stilling - et annet kraftfullt «lokkemiddel».

Du kan være sikker på at de forskjellige utdanningsinstitusjonene ikke forteller sine supportere at hovedmengden av studentene allerede har gjennomført flere andre bibelstudier. Jeg er sikker på at de kun rapporterer antallet de trener til å bli «fremtidens nasjonale ledere».

Hvorfor gjør de dette? De selv var opplært i en bibelskole. Det å starte en bibelskole er den eneste måten de kjenner til. De vet hvordan de skal trene fagfolk til stillinger i en institusjonell setting. De vet ikke hvordan de skal trene arbeidere til innhøstingsfeltene. Deres suksess ligger i hvor mange elever som gjennomfører programmet deres. De teller utdelte diplomer. De teller ikke disipler trent i avsidesliggende landsbyer.

Heldigvis blir noen elever i denne «om att og om att vandringen» lei, og bestemmer seg rett og slett for å følge Jesus og komme seg videre.

Det finnes imidlertid noen tradisjonelle programmer som endrer seg; jeg har hørt om en bibelskole i Indonesia som ikke godkjenner en student før de har gått ut, døpt tolv personer og formet dem inn i et fellesskap av Jesu etterfølgere.

Den enkle sannhet er at enhver institusjon eller autoritetsstruktur som oppstår utenfor den lokale menighet til slutt blir en fiende til den lokale menighet.

Disse sentrene absorberer ressurser som penger og personell, og blir hode over den lokale menighet i stedet for Jesus. Det er disse sentrene som antar at de kan gi god utdanning og opplæring for fremtidige kirkeledere, som blir kildene til falsk lære. Dette er et uttrykk for virkeligheten av antikrist, det vil si enhver institusjon, struktur eller person som reduserer eller fornekte Jesu plass som hodet for Sin menighet.

Antikrist er ikke en person som kommer, men en ånd som allerede virker i menigheten, sier Johannes i 1. Joh 2:18-23. Man kan kjenne igjen disse manifestasjonene av antikrist i menigheten, og hovedløgneren er å fornekte at Jesus er Kristus. Jeg tror ikke at Johannes peker på en verbal fornektelse av at Jesus er Kristus, men heller en praktisk fornektelse av hans kongedømme over sin menighet. Vi bekjenner ham som konge med vår munn, men tar alle avgjørelser selv, og på denne måten reduserer vi ham til et symbolsk hode i stedet for det virkelige hode for sin menighet.

De siste tyve årene har imidlertid store menighetsplantingsbevegelser over hele verden vokst fram og innviet seg til å trene høstarbeidere på høstmarke-

ne. Arbeidere blir trent på jobben! Det er det Jesus gjorde. Det er dette David Garrison dokumenterer i *Menighetsplantingsbevegelser* (www.churchplanting-movements.com). Bevegelser som gjør disipler, eksploderer først og fremst blant unådde folkeslag, og en grunn til det er at opplæringen skjer på jobben.

Disipler blir gjort av disipler. Programmer og møter produserer ikke disipler. De produserer mennesker som vet hvordan man skal arrangere programmer og møter. Jesus sendte av gårde mengden og investerte sitt liv i de tolv.

Infrastrukturen i Guds rike er relasjoner.

Visjonsproblemet eller feilvurdering av høsten

I kapittel fire i Johannesevangeliet kan vi lese historien om kvinnen ved brønnen. Jødene foraktet vanligvis samaritanerne fordi de så på dem som raseblandede frafalne og ville heller gå rundt Samaria enn å krysse det, men Johannes skriver i vers fire at Jesus «måtte gå gjennom Samaria», noe som resulterte i møtet ved brønnen og frelse for kvinnen, og som brakte Jesus inn på emnet om marker som er «hvite til høst».

«Sier dere ikke, det er fortsatt fire måneder og så kommer høsten? Se, jeg sier dere, løft opp dine øyne og se på markene, for de er allerede hvite for innhøsting.» Joh 4:35

Disiplene og Jesus så den samme marken i Samaria. I disiplenes øyne var den tom, og det var fremdeles fire måneder til høsten. De ønsket ikke være i Samaria, og de hadde ingen tro på at noe godt skulle skje der! Jesus derimot var ett med viljen til sin Far og så hvite marker klare for innhøsting, og han høstet moden frukt gjennom å handle på den troen ved Den hellige ånds gaver. De så på den samme marken, men de «så» i henhold til sine hjerter.

Å beskrive en åker som «hard grunn» er en selvoppylft profeti. Da feilvurderer man også høsten slik at den ikke blir innhøstet. Eller enda verre, klandrer Gud; «Gud beveger seg ikke her som han gjør i andre land». Problemet med visjonen er hjerteproblemer, som må rettes opp ved en dåp i Mesterens hjerte. I mange år kringkastet en tjeneste i Saudi-Arabia meldingen: «Kom til Jesus, finn en god menighet, der du kan bli døpt og gjort til disippel». Det problematiske i meldingen var at det ikke var mulig for noen menigheter å møtes i bygninger i dette arabiske landet. Så endret de invitasjonen til å invitere til enkle husmenighetsamlinger i hjemmene med bibelstudier, dåp og bønn for syke med ordlyden: «Kom til Jesus og start et fellesskap av disipler i ditt hjem!» Nå er disse fellesskapene blitt multiplisert og det rapporteres om at det er flere dømte troende i Saudi-Arabia enn i Belgia eller Japan (prosentvis av befolkningen).

Den samme metoden om bygging av enkle husmenigheter finnes både på DVD og på internett og har vært til stor hjelp til å forløse husmenighetsvekst i for eksempel Iran.

Spørsmål og svar

? Det virker litt grovt å klandre enten hjertelaget, visjonen eller arbeidernes metode for manglende høst i en bestemt kultur. Er det ikke sant at noen kulturer er mer åpne og mottagelige for Jesus? Er det ikke sesonger for såing og høst?

Jo, det er sesonger for såing og høst, men de synes å følge ganske tett sammen som Paulus underviser om i 2. Kor 3. Det synes som om at det i enhver kultur finnes lommer av høst der noen har ignorert «den harde grunnoppfatningen» og ganske enkelt vært lydige mot Jesus. De fleste av disse bevegelsene av Gud har startet blant de fattige, de nedbrutte og de utstøtte.

? Er det ikke sant at det som fungerer i én kultur ikke nødvendigvis fungerer i en annen?

Når vi deler disse prinsippene i Vesten, vil noen si at dette fungerer i Østen, men ikke her, og de i Østen sier at dette fungerer nok i Vesten, men ikke her. Vi elsker alle å lage unnskyldninger! Men det handler om Jesu bud. Han er den største leder og den viseste mann som noensinne har levd. Hvis hans ord er bundet til en kultur, er vi alle i skikkelig trøbbel, men hans ord overgår kultur og er nøkkelen til å låse opp alle lukkede dører så hans kongedømmes kultur kan fylle hjerter, familier, byer og nasjoner.

? Er ikke dette bare en ny metode? Driver vi bare og kopierer noe som virker et eller annet sted og håper den vil fungere her?

Vi skal være etterfølgere av Jesus. Hans befaling til oss var å trene andre til å adlyde alt det han hadde lært oss. Vi skal ikke være tilhengere av noe menneske, selv ikke de mest vellykkede. Jo, vi er i gjeld til utallige enkeltpersoner som har våget å adlyde Jesu ord i Lukas 10, og som vi ser frukt av den lydigheten de har vist ved å gå til områder som historisk sett er blitt omtalt som «hard grunn kulturer». Dette er ikke en annen metode. Dette handler rett og slett om å gjøre det slik som Jesus har befalt oss om å gjøre.

Så mye kirkevekststrategi er basert på virksomhets- og markedsføringsmodeller. Så mange lederskapskonferanser er basert på den nyeste felles lære hvor man bruker tekster fra Det nye testamente for å bevise sine kjepphester i det som presenteres. Men grunnlaget er ofte «siste mote i business». Slike kjepphester kommer og går, men all sannhet er i Jesus, og vi skal søke de sannhetene som er i Jesus.

Dette er ikke ny metode, dette er hans metode! Det er imidlertid interessant å se at mange innen forretningsverdenen har tatt i bruk mye av strategien til relasjonell integritet og veileder slik Jesus har vist oss.

? Hvorfor bygger vi institusjoner for trening og undervisning?

Hvorfor gjør vi ikke slik Jesus har modellert og vist oss? Kanskje har det å gjøre med om å føle seg mektig? Ha kontroll? Suksessfull og synlig? Kanskje handler det å kopiere verdens måte å gjøre det på? Kanskje handler det om tradisjon? Kanskje har det å gjøre med usikkerhet og mangel på tro på at Skriftene og Den hellige ånd er nok? Kanskje har det å gjøre med mangel på tro på Jesu ord om det grunnleggende om å være et vitne for ham og Guds rike, og å bli ledet av Den hellige ånd? Kanskje har det å gjøre med det faktum at få «eldste i troen» egentlig vil gå med de yngre slik Jesus gjorde med sine disipler? Kanskje fordi det mangler relasjonelt disippelskap og overføring av liv gjennom å gå sammen med folk slik som Jesus gjorde? Programmer, informasjonsoverføringer og diplomer kan ganske enkelt ikke erstatte relasjoner.

? Sier du at alle som starter et slags treningssenter eller bibelskole har feil motiv?

Nei, det sier jeg ikke. Vi alle starter slike prosjekter med gode motiver og de beste intensjoner. Vi har vår egen historie om å starte et treningssenter. Problemet er at vi ender alltid opp på feil sted når vi ikke følger Jesu ord og eksempel.

Problemene med sentralisert trening er tydelige og godt dokumentert. Det kan begynne med riktige motiver, men med en gang en institusjon er oppe og går, får den et eget liv, og motivasjonen til de ansvarlige kan radikalt endres bort fra grunnleggerens intensjon. Grunnleggeren kan ha hatt klart fokus på å trene arbeidere, mens de som kommer etter begynner å fokusere på å opprettholde og utvikle institusjonen, å øke sin lønn og sine posisjoner.

Skjer det noe bra der? Selvfølgelig, men til slutt ender alle institusjoner opp med å bli fiender av innhøstningen. De forbruker økonomiske ressurser og mennesker som Jesus ville ha sent ut i innhøstningsarbeidet.

Det som startet som et kortvarig treningsseminar, blir en treårig bibelskole, og det som begynte som bibelskole, blir et fire år langt seminar, og det som begynte med et seminar, ender opp som et universitet. Grunnleggerens opprinnelige intensjon er tapt og institusjonell fremdrift tar over.

Vi skal være Jesu etterfølgere. Han trente disiplene ute på feltet. Der disipling og menighetsplantingsbevegelser multipliserer seg raskt i en kultur,

er en av de vanlige karakteristika; trening på jobben, supplert av mangesidig kortvarige trenings- og hvileperioder, der disippelen får anledning til å motta visdom og feedback fra de «eldste i troen».

Bortkastede bønner og det geografiske problemet

*«Be derfor høstens herre sende ut arbeidere
for å høste inn grøden hans.»*

Lukas 10:2

Bortkastede bønner

Når vi legger merke til at Jesus faktisk ikke bød oss om å be for de fortapte, skjønner vi at det kan være en omstridt sak, men det er sannheten. Han bad oss ikke be for høsten. Ropene fra de ensomme, de misbrukte, de torturerte, de redde, de syke, stoffmisbrukere, de voldtatte, de sultne og de undertrykte berører kontinuerlig Faderens hjerte. Ropene fra de fortapte er effektive og mektige og er bønner som aldri slutter.

Jesus så åkrene som åndelig hvite og mer enn klare for innhøsting. De trenger ikke mer åndelig forberedelse. De trenger ikke våre bønner. Vi trenger å høre deres bønner! De trenger våre handlinger.

Det er kanskje også kontroversielt å merke seg at Jesus ikke befalte oss å binde åndsmakter som kontrollerer de fortapte eller «binde» åndsmakter som utøver autoritet over dem. Det er ikke dette han så som hinder for innhøstingen. Dessuten visste han at han snart skulle vinne over alle mørkets krefter gjennom sin død og oppstandelse.

Meditér over Efeserne 1:15-23, Kolosserne 2:14-15 og Hebreerne 2:14-15. De åndelige kreftene som holdt nasjonene i treldom ble overvunnet ved Jesu død og oppstandelse. Om vi ber som om det er vi som gjør denne jobben, er det ganske enkelt å handle i vantro mot det Jesus allerede har fullført. Vi kan ikke gjøre noen «åndelige» aktiviteter for å oppnå det som allerede er blitt fullført på korset. Det er derfor vi forkynner Kristus og han korsfestet!

Paulus bad ikke i mot mørkets makter, men at menigheten skulle få åpenbaring om Jesu seier over mørket.

Jesus erklærte til sine disipler som kom igjen fra oppdrag: «Jeg så Satan falle ned fra himmelen som et lyn.» (Luk10:18). Dette var et resultat av deres lydighet mot Jesus i å tjene i Guds kongedømme over alt der de dro frem langs veien. Han erklærte at de «hadde fått autoritet over slanger og skorpioner og over alt fiendens velde», og mens de utøvde denne autoriteten gjennom hel-

bredelse og befrielse, så Jesus Satan falle.

I mange karismatiske kretser ser det ut for at man kan få en tjeneste om man får folk til å gjøre «åndelige» ting istedenfor å involvere seg i å tjene mennesker. De kan synges i timevis, drive «åndelig krigføring», komme med opplysninger, dra på bønnevandringer og bønnereiser (åndelig turisme?), profetere om at høsten kommer, be for at innhøstningen skal komme, proklamere at høsten skal komme, men de vil ikke ta av sine ressurser av tid og relasjoner til simpelthen å adlyde Jesu befalinger i Lukas 10 om å jobbe med innhøsting nå.

Så lenge du ber, profetere, forbereder deg og proklamerer, er du trygg. Det er ingen risiko for å mislykkes. Det er ingen frukt å bedømme. De kan bare bedømme atmosfæren (salvelsen) i møtet. Du kan snakke om «åndelige gjennombrudd» (hvor i Det nye testamentet er det noe snakk om åndelige gjennombrudd?), og du må være «åndelig» for å bedømme dem! Mens det du egentlig bedømmer, er kunsten å opptre. Dette har ingenting med virkeligheten å gjøre. Da har du ignorert befalingen og ansvaret for å gjøre disipler og lever i en verden av falsk åndelighet.

Hvorfor ber vi som om vi må overbevise, godsnakke eller på annen måte vri Guds arm til å bevege seg i nasjonene? Tror vi ikke at han elsker menneskene og aktivt vil deres beste? Mange bønner eksisterer fordi vi har aldri har erfart hans hjertekarakter. Ja, be for nasjonene inntil *du* har fått Guds hjerte til å... *gå!*

Hvorfor ber vi som om at dess oftere og med høy stemme vi ber, dess mer sannsynlig er det at Gud vil høre og svare? Jesus bad oss ikke gjøre slik siden det er hedningene som tenker at de vil bli hørt for deres mange ord (Matt 6:7). Gud hører våre hjerter.

Hvorfor prøver vi å samle så mange som mulig til massive bønnemøter? Tror vi virkelig at dess flere mennesker som ber, dess mer vil Gud svare? Tror vi at vi kan vi presse Gud med et stort antall deltagere? Jakob forteller oss at, en enkel, rettferdig manns bønn utretter mye, og så gir han oss eksemplet om Elia i Jakob 5:16-17. Gud ærer tro og rettferdighet, ikke antall deltagere.

Hvorfor tror vi at massive, offentlige bønner er effektive? Det kan lage superstjerner av bønneledere, men Jesus fordømte den religiøse hopen for deres offentlige bønner og sa at når vi ber i hemmelighet, vil Gud svare åpent. (Matt 6:5-6).

Den religiøse ånden vil feire hva Gud gjorde i fortiden og hylle Messias som skal komme i fremtiden, men forsøker å drepe dem som sier «I dag er dette skriftordet blitt oppfylt...» (Luk 4:21-30). Hva Gud har gjort i fortiden bringer oss trøst, og hva Gud vil gjøre i fremtiden bringer en følelse av spenning, men Mesterens befaling krever tro, lydighet og offer *nå*.

Sannheten er at Jesus befalte oss om å be om arbeidere. Høsten er moden,

overmoden. Den er åndelig moden. Han har gjort alle nødvendige forberedelser. Han fullførte den store forbønnen, og vi skal høste fruktene av hans forbønn. Vi skal be om arbeidere.

Faren ved å be om arbeidere er nøyaktig det som skjedde med disiplene, de ble øyeblikkelig sendt ut som svar på sine egne bøtter! Når vi ydmyker oss selv til å adlyde, vil vi erfare at vi flyter i hans planer og hensikter.

Vi er ikke sjef, profesjonelle arbeidere eller konger. Det finnes ingen nytestamentlig tjeneste eller gave som heter «profetisk forberedelse». Det finnes ingen «forberedelse-generaler». Vi er *alle* prester og vi alle ber fordi det er en del av vår jobb. Vi er arbeidere.

Vi skal be for dem som vil være ydmyke (de som Jesus snakker om i vers tjueen) og som er villig gjøre det arbeidskrevende, skitne og farlige innhøstningsarbeidet.

Vi kan ikke be om arbeidere uten å være klar til å være en selv.

Be om arbeidere!

Høstens herre

I dette avsnittet i Lukas gir Jesus seg selv identiteten «Høstens Herre» og han har gjort alt som er nødvendig for å identifisere seg som sådan. Noen tror at menigheten kommer til å minske inntil Jesus kommer for å redde oss fra en demonisk natt. De synes å tro at en økende ondskap kommer til å ta over verden istedenfor at Guds kongedømme kommer til å øke og fylle jorden som Daniel så i sitt syn i Daniel 2, og som Jesus erklærte i Matteus 13. De tror at Jesus kommer tilbake for å gjøre ved voldelig makt det som han ikke maktet å gjøre ved sitt kjærlighetsoffer. De tror virkelig at det ikke ble fullbrakt på korset og at hans offer ikke var nok til å redde de fortapte. De ser ut for at de tror at Jesus har kalt seg selv «Tilbagegangens herre».

Jesus triumferte over djevelen på korset, og kjærligheten kommer virkelig ikke til kort. Tallene forteller at Guds kongedømme er et voksende kongedømme. «Ved år 40 e.Kr. hadde den bevegelsen Jesus grunnla, 10.000 etterfølgere. Ved år 300 e.Kr. hadde antallet økt til omkring seks millioner etterfølgere eller omtrent ti prosent av befolkningen i det Romerske imperiet».⁴ Den dynamiske veksten stoppet etter det tredje århundret, og kirken ble institusjonalisert og død, men veksten startet igjen med den første misjonsbevegelsen som St. Patrick startet, deretter en periode med nedgang, og så ny vekst som startet med Martin Luther og begynnelsen av reformasjonene, gjenopprettelsene og misjonsbevegelsene i de siste 500 år.

I de første tre århundrene bestod kirken av en bevegelse av enkle menigheter som hovedsakelig møttes i hjemmene. Disse organiske samlingene har egentlig aldri forsvunnet, men i århundrer forfulgte den tradisjonelle kirken voldsomt de som leste Bibelen i sine hjem eller bad med sine egne barn. Man-

FOTNOTE 4 Steve Addison, *Movements That Change the World*, Missional Press, 2009, page 73

ge ble henrettet. Det som var sporadisk og skjult eksploderte i det tyvende århundre da husmenighetene dukket opp på scenen igjen, spesielt i Kina.

Mange kinesere gav opp sin tro i den første forfølgelsestiden. Noen historikere sier at så mange som 70 % av 750.000 medlemmer avsa seg troen og forlot Herren. Da Kina stengte grensene, trodde resten av verden at det ikke kom til å bli noen troende igjen, men på slutten av 1970 tallet begynte Kina å åpne grensene igjen, og nå viser de fleste undersøkelser at det finnes omkring 100 millioner kristne i Kina!»⁵

Ta en titt på Afrika; i år 1900 hadde koloniene i Afrika en befolkning på 108 millioner mennesker hvorav 8,7 millioner, eller 9 prosent var kristne. Flertallet av de kristne var koptiske eller etiopiske ortodokse. De var tallmessig underlegne de 34,5 millioner muslimer, et forholdstall på fire til en. I 1962 var det om lag 145 millioner muslimer og 60 millioner kristne, et forhold på rundt fem til to. I 2000 var det 360 millioner kristne i Afrika, 40,6 % av afrikanerne var muslimer og 45 % var kristne. Fra 1900 til 2000 var forholdet mellom muslimer og kristne blitt endret fra fire til en til mindre enn en til en.⁶

Et samarbeidsnettverk av husmenigheter i India, «The Starfish Alliance», rapporterte at på pinsedagen i 2009 døpte de 300.000 mennesker. På den samme dagen i 2010 ble det døpt 1.000.000! Lederne Victor og Bindhu Choudhrie sier at betydelige innhugg er gjort i de muslimske og brahminske samfunn.⁷ Og denne alliansen er bare et av mange slike hurtigvoksende, multipliserende nettverk i India.

James Rutz tror at den voksende kjernen av kristenheten krysser teologiske grenser og at det nå er ca 707 millioner gjenedfødte mennesker som øker med 8 % hvert år. Disse «kjerneapostoliske» er en miks av karismatiske, pinsekristne og evangeliske kristne som kjennetegnes ved at de er ekspanderende og lett tellbare nettverk.

Jesus er Høstens Herre. Det er en av hans titler. Det er et uttrykk for hans natur. Vi er en del av hans voksende kongerike!⁸

En svært spesifikk bønn og et geografisk problem

Oppfordringen om «å sende ut arbeidere til sin høst» har en passiv ordlyd.⁹ Vi sender brev, vi sender ut e-poster, vi sender ut våre gratulasjoner eller kondolanser, men Lukas 10 gir et bilde av en bonde som fra sin hånd sår frø utover sin åker.

Er Jesus herre over våre liv slik at han kan ta oss i sine hender, ut av vår verden av komfort, ut av det kjente, trygge og nære og kaste oss ut på sine høstmarker? Er vi villige til å falle i jorden, bli usynlige og dø for at vi kan

FOTNOTE 5 Asia Harvest Magazine, December 2009, Newsletter #102, www.asiaharvest.org

FOTNOTE 6 Steve Addison, *Movements That Change the World*, Missional Press, 2009, Page 50-51

FOTNOTE 7 Marc Van der Waude, *Joel News International #708*, November 17, 2009

FOTNOTE 8 Jim Rutz, *Mega Shift*, Colorado Springs, CO, 2005, page 15.

FOTNOTE 9 Denne oppfordringen har en passiv ordlyd på engelsk iflg forfatteren

bære mye frukt? Hva er vår motivasjon? Ønsker vi å bruke Gud med den hensikt å få fra ham, eller ønsker vi virkelig å være til hans ære?

Meditér over Johannes 12:23-26! Hvis vi tjener og følger Jesus, vil vi være med han der han er og bli æret av Faderen. Hvor var Jesus på den tiden? Han snakker ikke om et sted i rom eller tid, men hvor han var relasjonelt, og det relasjonelle stedet var i hjertet til hans Far. Vi kan bare uttrykke Faderens hjerte hvis vi vet at vi lever i Faderens hjerte. Det var der Jesus levde, og det var der han ønsket at vi også skulle leve.

Svært få bevegelser fra Gud er kommet fra den aktede, komfortable delen av samfunnet. Det meste har startet i utkanten blant de fattige, de desperate og de nedbrutte. Og svært få bevegelser av Gud har startet med å invitere folk fra disse utkantområdene til å komme på våre møter. Det er vi som skal gå til utkanten.

Noen har sagt at kirken har et geografisk problem. Jesus befalte oss å gå ut mens vi fortsetter å spørre verden om å komme til oss. Hvorfor gjør vi det? Hvis noen kommer til mitt område, kommer de til et sted der jeg har kontroll, der jeg kjenner de uskrevne reglene og der er jeg komfortabel. Dess flere personer som kommer inn på mitt område, jo flere ressurser kontrollerer jeg og jo mektigere blir jeg. Å samle folkemengder har gjort mange ledere til konger med eksklusiv livsstil.

Dette har blitt kalt «attraksjonsmodellen»¹⁰ for kirkevekst. Problemet er at de fleste av dem som kommer, er allerede troende, men leter etter et bedre tilbud. Er vår oppgave som troende å finne et samfunn som oppfyller *våre* behov? Eller er det vår oppgave å skape fellesskap for dem som mangler det? Det burde være klart at vi er ikke kunder eller forbrukere av åndelige opplevelser. Vi skal være arbeidere på høstmarkene.

Sannheten er enkel. De som ennå ikke er blitt etterfølgere av Jesus kommer vanligvis ikke på våre møter uansett hvor salvede de er. Det er som en bonde som står i døren til låven sin og roper på høsten: «Kom inn høst! Vi har en veldig fin låve med alle fasiliteter for din komfort og bekvemmelighet. Vår tilbedelse er spennende. Vår forkynnelse er salvet. Vårt barnearbeid er førsteklasses». Du ville si at bonden hadde blitt gal. Hvis avlingen skal kunne komme inn, må han gå og ta den og bringe den inn. Det er den slags arbeidere vi skal be om. Det er det Høstens herre har befalt oss å gjøre.

Spørsmål og svar

? Så du tror ikke på det som noen kaller «strategiske nivåer for åndelig krigføring»? Du tror ikke på å binde åndelige krefter som holder nasjoner i trelldom som en forberedelse for å evangelisere?

FOTNOTE 10 Michael Frost & Alan Hirsch, *The Shaping of Things to Come*, Hendrickson Publishers, 2006, page 225.

Nei, det gjør jeg ikke. Jesus gjorde ikke dette til en nødvendig forutsetning for å gå, så hvorfor skulle vi gjøre det? Jesus sa faktisk midt i Lukas kapittel 10: «Jeg så Satan falle ned som et lyn fra himmelen». Fra sammenhengen kan vi konkludere med at dette var resultatet av det arbeidet disiplene hadde fullført i kongedømmets område (som det går fram av de følgende versene).

For en fullstendig gjennomgang av dette problemet kan du sjekke ut «The Ultimate Spiritual Warfare – The Revelation of the Glory of Jesus», på vår nettside: www.harvest-now.org.

Befalingen er å be om arbeidere og å gå. Ville Mesteren sende oss hvis det forberedende arbeidet ikke var fullført?

Noen av dem som startet undervisningen om «Å binde makter og myndigheter» er tidligere satanister som sier de har innsidekunnskap om mørkets rike. Hvorfor skulle vi ta imot deres vitnesbyrd i stedet for den klare undervisningen fra Skriften? Dette har blitt en del av de mange «profetiske forbønns-handlingstjenestene» som krever å være i stand til å skjelve de onde herskerne over nasjoner, og så være i stand til å binde og kaste dem ned (noe som er fullstendig ubibelsk). Hvis dette er så viktig, hvorfor underviste verken Jesus eller Paulus om det? Hvorfor finnes det ingen beskrivelser over at slike handlinger fant sted *før* Paulus gikk inn i nye områder?

Dette lager godt teater på konferansescenen, men det er ikke nytestamentlig kristendom, og har ingen plass i vår praksis. Vi skal helbrede de syke og kaste demoner ut av folk. La oss gjøre Jesu handlinger og ikke følge vrangforestillingene til dem som er fokusert på demoner i himmelrommet.

? Hva med bønnevandringer *før* man går til «fredens hus» i et særskilt område eller en landsby?

Ja, bønn som søker å velsigne en landsby eller et område, som søker ledelse til en «person med fred», eller som er forbundet med en spesiell aksjon, lydighet eller tjeneste, men det blir feil når en åndelig aktivitet blir en erstatning for å formidle Guds kjærlighet til folk. Poenget er at vi er alle forbedere av dyd, i egenskap av å være et kongelig presteskap, og vi skal alle være arbeidere.

? Er alle kalt til å gå? Er vi alle kalt til å være evangelister og menighetsplantere? Jesus snakket til apostlene, ikke sant?

Jo, Jesus talte helt klart til apostlene, men ikke alle har fått ansvar for tjeneste utenfor lokalsamfunnet. Om det er over havet, over dalen eller tvers over gaten, har hver av oss et privilegium og ansvar for å tjene verden omkring oss, og spesielt har vi et ansvar for familie og venner.

På samme måte som det er normalt i familielivet for alle par å ønske seg

barn, på samme måte er det normalt i vårt fellesskap med Gud vår Far å dele hans hjerte for å få sønner og døtre, å dele hans hjerte for å få en stor, vakker brud til sin Sønn, og hans hjerte for å få et stort, kreativt, levende tempel hvor Den hellige ånd kan trives.

Fremtidige farer

«Gå, se, jeg sender dere ut som lam blant ulver.»

Lukas 10:3

Innhøstning er forventet å være farlig arbeid!

Da vi dro til Sentral-Asia, spurte jeg om hvordan evangeliet kom til regionen. Svaret var at de første misjonærene ble sendt av «apostel Stalin». Jeg hadde hørt mange navn på Stalin, men aldri at han ble kalt «apostel». Ja, selvfølgelig spurte jeg hvorfor han ble omtalt på denne måten.

Historien forteller at Stalin, i sitt hat mot alt som har med Gud å gjøre, hadde arrestert de troende omkring Moskva og sendt dem med tog i krøttertrogner til Kirgisistan. I dag bruker man tre døgn på denne strekningen. De fikk bare med seg det de kunne bære og hadde verken vann eller mat på veien. En tredjedel døde underveis og en tredjedel døde ved ankomsten siden det ikke fantes mat til dem der heller. Tredjedelen som overlevde ble de første jesuvtnene i regionen! ¹¹

Mao Tase Tung ble også kalt «apostel» av medlemmer av Kristi legeme i Kina. Igjen spør du kanskje hvorfor? Da han kom til makten, var menigheten i Kina konsentrert i den sørøstlige delen av landet. Den var avhengig av vestlige ledere, var underlagt vestlig økonomi og var svak. Mao deporterte utlendingene, ødela de kristne skolene, seminarene, kirkebyggene, begynte å arrestere de troende og sendte dem over hele landet som slavearbeidere i fabrikker, gruver og på gårder. De gav av sitt brød og ulltepper til de syke og de døende. De tok de verste jobbene som å rengjøre stinkende toaletter for dermed å få mulighet til å besøke alle cellene og gi omsorg. Vitnesbyrdet om hvordan de troende levde, tjente, led og døde, brakte skarer til Jesus.

Vitnesbyrdet om Jesus, som hadde vært isolert i en fremmed kultur og begrenset til én del av landet, ble nå plantet over hele landet på bekostning av den kommunistiske kinesiske staten. Ordet hadde blitt kjøtt og tok bolig blant dem! ¹²

Vestlige observatører trodde menigheten i Kina var ferdig, men vi vet nå at menigheten i Kina er pulserende, vokser og blir fremdeles forfulgt. Jeg anbefaler deg å lese boken «Den himmelske mann», historien om broder Yun, om du ikke allerede har gjort det.

Led disse troende? Ja, og mange av dem døde. Hadde Stalin og Mao det

FOTNOTE 11 Fra samtaler med venner i Sentral-Asia

FOTNOTE 12 Fra *The Heavenly Man*, Paul Hathaway, Monarch Books, Mill Hill, London 2003

siste ordet? Nei. I forsøket på å stoppe menigheten med makt, plantet de den heller dypere i sine lands jord.

Jesu karakter manifesteres gjennom lidelser

«Salige er dere når de håner og forfølger dere, og snakker ondt om dere for min skyld. Juble og være glad, for stor er din lønn i himmelen, for slik forfulgte de profetene som var før deg.» Matt 5:11-12. Jesu befalinger i Bergprekenen stiller oss overfor realiteter som hån og forfølgelse for Jesu skyld. Befalingen om å elske våre fiender, velsigne dem som forbanner oss, gjøre godt mot dem som mishandler oss, kan du lese om i Matt 5:44. Det var oppfyllelsen av disse budene som vendte så mange hjerter til Jesus i fengslene og i tvangsarbeidsleirene i Kina.

Disse befalingene konfronterer våre ønsker om velvære, fred og velstand. Store deler av menigheten underviser at din velstand er tegn på Guds velsignelse, og at problemer, fattigdom og lidelse er tegn på personlig synd eller mangel på tro. Dette er en forvrengning av evangeliet. I dette falske miljøet av fred, velstand og nytelse, spiller folk veldig lett offerets rolle og lurer på om Gud fremdeles elsker dem når de har en dårlig dag.

Gud er ikke din tjener. Vi kommer ikke til Gud for å få noe fra ham. Du kan ikke ha Gud på innerlomma ved å bruke banale trosformler. Gud er ikke en salgsautomat der du plasserer hundre kroner i tro, hundre kroner i bekjennelse og hundre kroner i offer slik at du kan få hva som helst du ønsker deg. Vi akter oss som døde for synden og gir våre nye liv til Gud for å ære ham, selv om det betyr lidelse og offer. Sannheten er at for de fleste i den muslimske verden vil livet ikke bli lettere når de kommer til Jesus. Livet blir vanskeligere og farligere.

I følge opendoors.usa.org led over 176.000 mennesker martyrdøden i perioden 2008–09 for sin tro på Jesus. Det er altså omkring 500 kristne som ofrer sine liv daglig!

Disse realitetene med lidelse og forfølgelser konfronterer et lettvent evangelium, som prøver å lokke folk til å komme til Jesus for å oppnå alt han vil gjøre for dem og alt de vil få fra ham. I kontrast til dette sier Paulus i 2. Tim 3:12 «Ja, alle som ønsker å leve et gudfryktig liv i Kristus Jesus vil bli forfulgt.» Noen har snudd dette fullstendig på hodet og lærer at hvis vi bare har nok tro på Jesus, vil vi få god helse, bli velstående og bli fylt av fred og nytelse.

Dette freds- og velstandsevangeliet er ikke et nytestamentlig evangelium. Vi har likestilt det å søke vestlig materialisme og velvære med det å søke Guds rike.

Det spiller ingen rolle om hvor mange skriftsteder TV-predikanten bruker for å bevise at hans velstand og kjærlighet til penger er fordi han er velsignet av Jesus. Mye av deres snakk handler om velsignelser og forbannelser, og om

hvordan vi blir velsignet i forhold til det vi gjør, spesielt når det gjelder å gi til dem. Det gamle testamentets pakt om velsignelser og forbannelser som er basert på lydighet mot Moseloven, blir forkynt som om den er gyldig i dag, men vi er ikke i Den gamle pakt. Det lovede land i Den gamle pakt har blitt til løftet om Den hellige ånd i Den nye pakt. De lovede velsignelsene om velstand i landet har blitt til velsignelser ved å være i Jesus i alle situasjoner. Vi er velsignet i Jesus, på grunn av det han har gjort, og disse velsignelsene som indre liv og fred gir oss, er kraftfulle nok til å gjøre oss glade, selv om vi lider.

Den hebraiske menigheten led og likevel reagerte de «med glede over at deres gods ble plyndret, «For dere visste at dere har en bedre eiendom ... i himmelen». (Hebr 10:34)

Dersom vi virkelig har sett inn i evigheten, så setter den visjonen tid og alle ting i sammenheng. Vi vil da ikke reagere som ofre, men vært trygge på at vi etter å ha gjort Guds vilje, vil vi få løftet oppfylt! Paulus sa til tessalonikerne, «...så ingen skulle bli rystet av disse trengslene, for dere selv vet at vi er utnevnt til dette.» (1. Tess 3:3).

Vi er ikke nødvendigvis utnevnt til velstand. Vi er utnevnt til å være som Jesus, og det kan bety å bli utnevnt til lidelse.

Dagens kinesere og mange i andre sammenhenger som lider og blir forfulgt, tillater mysteriet på Jesu kors å virke når de vender mishandling til tilgivelsens nåde og forbannelser til velsignelsens nåde. Velsignelser er sterkere enn forbannelser, og tilgivelse er sterkere enn mishandling. Du kan kanskje ikke velge hva som skjer med deg, men du kan velge din holdning og din respons. Når du viser stille tillit, fred, glede og tilgivelse i motgang, er det et sterkt vitnesbyrd om at Kristus bor i deg!

Vi er velsignet for å være til velsignelse

Jesus brukte en annen metafor og sa at vi «skulle være kloke som slanger og enfoldige som duer». (Matt 10:16).

Ja, vi er velsignet for å være en velsignelse. Du kan ikke velsigne andre om du ikke selv er velsignet. Vi skal gi det som vi har fått gratis! Dette er primært velsignelser som nåde, tilgivelse, helbredelse, befrielse og kjærlighet til alle, selv om de opptrer som fiender, men vi er også velsignet på alle områder i livet som helse, relasjoner og økonomi. Vi skal være vise når det gjelder å håndtere ressurser, kløktig i næringsliv og økonomi, og vi er befalt til å ikke å stifte personlig gjeld. John Wesley, grunnleggeren av metodismen pleide å si: «Tjen alt du kan. Spar alt du kan. Gi alt du kan.»

Det å motta velsignelser gjør at vi blir ansvarlige overfor dem som lider og overfor dem som går ut. Hvordan man skal håndtere velsignelser er et helt emne for seg selv, men i Det nye testamentet kan vi lese om to hovedområder som har med det å motta og gi pengeoffer. Det ene gjelder de fattige og det an-

dre gjelder det å sende ut apostoliske team som skal tjene i nye områder. Men hvis vi gjør velsignelse til et mål, så er veien kort til å gjøre nytelse, trygghet, velvære og det å slippe risiko, til et mål i seg selv.

En årsak til at Jesus åpent informerer om farene ved å følge ham, er at forfølgelse er et bevis på at man er hans disippel, og han legger evnen til å gjensvare ut fra skapende kjærlighet og tilgivelse dypt inn i vårt DNA. Dette er det viktigste.

Men selv i vår stort sett trygge Vesten, har vi en tendens til å be nyfrelste om å kutte ut alle sine gamle relasjoner i frykt for at deres gamle venner vil dra dem tilbake. Der er ingen djervhet, ikke en gang når en står overfor en normal fristelse. Vi glemmer at, «Han som er i dere, er større enn han som er i verden.» (1. Joh 4:4). Disse nyfrelste vil klynge seg til oss i frykt for verden og så vil de bli etterfølgere som ser ut som oss, snakker som oss og gjør det vi gjør. De vil bli en del av den kristne subkulturen eller gettoen og når de blir bedt om å gå for å vinne sine gamle venner for Jesus, innser de at de ikke har noen gamle venner. Alle disse relasjonene er blitt brutt.

Vi responderer ut fra frykt for verden rundt oss og så undres vi over hvorfor vi har så liten innflytelse på verden. Vi har gjort trygghet, sikkerhet og komfort til vårt mål, og så undres vi hvorfor vi lever i frykt. Når vi gjør velsignelse, særlig finansiell velsignelse, til det primære, mister vi det verdifulle som tro, kjærlighet og relasjoner kan gi oss. Vi har velutviklede teologiske doktriner om velsignelser, men har svært dårlig teologi om forfølgelse og lidelse. Paulus viser til sine lidelser (2. Kor 11:23-33) som bevis på sin tjeneste og konkluderer i 2. Kor 12:10 med: «Derfor er jeg vel tilfreds i skrøpeligheit, under mishandling, i nød, i forfølgelser og trengsler for Kristi skyld. For når jeg er skrøpelig, da er jeg sterk!» Vi trenger mange flere som kan vise til sine lidelser som bevis på sin tjeneste!

Et sørgelig trekk ved de mest tradisjonelle kirkesamfunnene er at flertallet av unge mennesker slutter å praktisere sin tro når de blir voksne. Kan dette skyldes at vi ikke er skapt til å være forbrukere av trygge, religiøse opplevelser og passive observatører av religiøs utøvelse, uansett hvor moderne tilbedelsen eller interessant budskapet er?

Vi er skapt for troens og kjærlighetens eventyr. Vi ble skapt til å leve i risikozonen mellom lysets og mørkets rike, og å skape en bro mellom dem, for at andre også kan gå inn i dette eventyret som det er å vandre med Gud. Det er ikke ufarlig å gå med Gud. Gud er ikke forsiktig og snill. Han er kjærlighet, men hans kjærlighet er vill, uforutsigbar og beskrevet som fortærende ild, mektige vann og mektige vinder. Vår natur er skapt for ham. Vi ble ikke skapt for teologisk korrekthet og trøstende ritualer. Vi er skapt for risiko og relasjoner.

Våre unge ser lite av det realistiske kristenlivet slik vi kjenner det. De ser

mye tilpasset adferd. Selvhjelpsprat, regler, forskrifter og ytre konformitet. De vet hva de skal gjøre for å bli akseptert, opphøyet og være trygge, men lite om den gjenfødtes eventyr som er som «vinden som blåser hvor den vil og du kan høre lyden av den, men vet ikke hvor den kommer fra og hvor den farer hen». (Joh 3:8).

Det var aldri meningen at det skulle være ufarlig å vandre med Jesus. Det var ment at det skulle være risikabelt. Det var ment at det skulle være farlig. Det var det Jesus lovte oss. I Joh 16:33 sier han «Dette har jeg talt til dere for at dere skal ha fred i meg. I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden.»

Å søke lidelse er en åndelig sykdom. Å være forberedt på at hva som helst kan skje ved å følge Jesus, til og med lidelse, er sunt for den åndelige helsen. Enkelte deler av menigheten lider mest under fiendtlige regjeringer. Noen lider under hatet fra voldelige, religiøse bevegelser. Og noen lider fordi deler av menigheten angriper hvem som helst som ikke deler deres syn på doktriner, praksis eller spesielle livsstil.

Paulus snakker om disse forskjellige lidelsene i 2. Kor 11:26 «...i fare blant landsmenn, i fare blant hedninger, ... i fare blant falske brødre».

Å vandre med Jesus vil føre oss til et punkt der vi blir testet inntil vi vet at han alene er vår venn, vårt skjulested, vår beskytter, vår Herre og vårt liv.

Spørsmål og svar

? Hvorfor snakke så mye om farene ved å følge Jesus? Er ikke det bare å skyve bort mennesker?

I Luk 14:26-33 erklærer Jesus at vi ikke kan bli hans disipler uten å beregne hva en total overgivelse koster. Han opplyser om kostnadene på forhånd, mens vi gjør det motsatte ved å prøve å skjule kostnadene og fremheve fordelene!

Det er en sannhet at det du bruker for å vinne folk, er det du vinner dem til. Jesus søker å vinne oss til en oppofrende tjeneste for å vinne de fortapte, til å leve i risikabel tro og kjærlighet, og til en holdning om å forlate alt og følge Ham. Han søker å vinne oss til en full overgivelse til ham og ham alene, og han kaller oss til å leve slik han levde.

Hvis vi vinner mennesker for Jesus gjennom å appellere til deres egoistiske, nytelsessyke natur, må vi fortsette å underholde dem og tilfredsstille deres naturlige behov. Så når de ikke får oppfylt sine kjødelige forventninger, går de sin vei og sier at kristendommen ikke fungerer. En kan ikke underholde forbrukere til å bli disipler. Kallet til å legge ned våre liv må komme først. Et berømt sitat sier det på denne måten, «Kristendommen er ikke blitt prøvd og funnet for lett, den har vist seg å være for vanskelig.» Poenget i sitatet bommer

selvfølgelig, fordi det fungerer ikke i vår egen styrke, men bare ved Guds nåde og gjennom å overgi absolutt alt.

? Så du tror ikke at den nye pakt er en pakt om materiell velsignelse?

Nei, den nye pakt er ikke en pakt om materiell velsignelse. Det er en pakt om ære som sier at når vi gir våre liv til Jesus, vil han bringe ære til Gud gjennom våre liv uansett hva vi går i gjennom. Mirakelet på korset vil omforme våre lidelser til hans ære.

Den gamle pakt var en pakt om jordiske velsignelser, og den har fremdeles generell gyldighet for familier, samfunn og nasjoner. Synd og egoisme bringer sykdom, angst, fremmedgjøring, ensomhet, fattigdom og ødeleggelse, mens «rettferdighet opphøyer en nasjon». Nasjoner blir ikke velsignet på grunn av kapitalisme eller demokrati, men i forhold til i hvilken grad det generelle samfunnet følger de ti bud.

Den nye pakt er en bedre pakt siden Gud lever *i sitt folk* og ikke bare *blant sitt folk*. Hans folk *er* hans tempel. Og herligheten i dette tempelet er å bringe ære til Gud uansett hva vi går i gjennom.

Pengevesker, sekker, sandaler og hilsener

*«Bær ikke pung, ikke skreppe, ikke sko. Gi dere ikke i snakk med folk langs veien.»
Lukas 10:4*

Pengesekksymboler og misjon

Videre i dette kapittelet kan vi lese at Jesus instruerte sine disipler til å finne en «fredens person», bli med dem hjem og ete og drikke med dem. Han instruerte dem til å bli værende i det hjemmet og tjene dem der.¹³ Hvis vi gjør dette, og særlig hvis vi begynner reisen uten penger, blir vi avhengig av denne personen for vårt underhold. Således blir pengesekken, bokstavelig talt, en metafor for makt i forhold til den andre og hvordan vi håndterer maktforskjeller.¹⁴

Hvis vi tar med oss penger, kan vi skape oss vår egen lille øy med vår egen preferanse i midten av andre kulturer, og det er akkurat slik vestlige misjonærer har gjort det rundt omkring i verden. Du kan reise til hvilken som helst nasjon og finne et fint inngjerdet område med vestlig komfort bak høye murer. På innsiden finnes hjem, en skole, en kirke og kanskje en medisinsk klinikk, barnehjem og bibelskole. Folk har ofret økonomi, tid og energi på å lage disse sentrene hvor de vestlige kjenner at de har kontrollen og at de er komfortable og mektige.

Misjon er da definert som oppgaven med å få så mange mennesker som mulig fra området til å komme til ditt sted for å bli utdannet og trent for å bli ledere i sin kultur. Dersom den omkringliggende kulturen er hinduistisk, buddhistisk eller muslimsk, er det å bli en kristen det mest opprørske du kan gjøre. Denne «attraksjonsmodellen» har en tendens til å tiltrekke seg de unge som avviser sin kultur, endrer sine navn til «kristne» navn, endrer sin klesdrakt og trener på å fungere på innsiden av denne vestlige kulturelle øya. Som Marshal McLuhan er kjent for å si: «Hensikten helliger middelet». Disse unge mennene og kvinnene som går igjennom denne treningen blir dermed overbevist om at den eneste måten de kan bli en leder på, er å operere fra et slikt senter, kle seg i en dress/drakt, tale fra et podium eller styre fra et skrivebord som er

FOTNOTE 13 Oversetterns mrk: Minner om Hans Nielsen Hauge som virket i Norge (1771-1824).

FOTNOTE 14 Vi bruker pengevesker, sekker og sandaler som bilder for makt, kulturforskjeller og hvordan vi gjør ting på. Jeg tror ikke dette bryter med Jesus ord eller intensjoner, men snarere har erfaring vist hvor gode disse bildene er!

kjøpt for utenlandske penger, mens de blir sponset av enda mer utenlandske penger. Problemet øker siden det er dyrt å bygge slike sentre og det derfor er forholdsvis få som kan bygges. Slike sentre er også ekstra utsatt for å bli ødelagt eller komme i fokus for autoriteter som er negative til deres aktiviteter og/eller antivistlige stemningsbølger i en kultur.

Men kanskje det mest presserende problemet er at disse utdannede enkeltpersoner vanligvis blir avvist av sine familier, venner og lokalsamfunn og får dermed svært liten innflytelse i sin kultur. Alle pengene som er blitt brukt har ikke bidratt til å skape innflytelse i denne kulturen, men heller ført til en avvisning. Vi har oppnådd det motsatte av det vi hadde ønsket.

I tillegg kommer administrering og ledelse av slike senter med store budsjetter, ulike faglige tjenester og konstant vedlikehold. De har også vanligvis behov for generell vestlig kompetanse og finansiering hvis det skal drives slik som givene fra de vestlige landene ønsker det. Målet er gjerne at «de nasjonale» skal få overta disse oppgavene når de er klare, men den dagen synes sjelden å komme. Den gylne regel ser ut til å være «den som har gullet, lager reglene»! En annen realitet er at det som er komplisert, dør. Et slikt senter kan rett og slett ikke opprettholdes uten støtte utenifra. *Enkelhet multipliserer*. Prinsippet som Jesus formidler, er at det er kun det som kan multipliseres og vedlikeholdes i den lokale kulturen, som vil fungere.

Det kompliserte, det som kom fra utlandet og var avhengig av den kinesiske kirken, ble ødelagt av Mao, mens det enkle budskapet som kom fra hjertet, multipliserte.

Ryggsekker og kulturer

Jeg tror ikke Jesus hadde noe imot ryggsekker siden jeg bærer en slik meste-parten av tiden. Men ryggsekker, koffert, Land Rover og lasteskip uttrykker forskjellige måter som vi tar med oss våre egne saker på. Ryggsekken er et bilde på vår kulturelle bagasje, hva vi liker, misliker, preferanser, klær, oppførsel, musikksmak, sosiale skikker, ekteskapskikker, mat, osv, osv.

Sekken knyttes direkte til pengepungen, for hvis vi har penger nok kan vi gjenskape vår kultur overalt hvor vi er. Og det er akkurat hva vi har gjort over hele verden. Dette skaper dødelig forvirring i hjerter og sinn hos mennesker som vi ønsker å dele Jesus med. Hva er Guds rike og hva er vår kultur? Ofte er svaret at det synes å være det samme! I noen kulturer finnes det ofte elementer som hater det som har med Vesten å gjøre (og det er mye av den vestlige kulturen som Jesus også hater). Derfor avviser de Jesus fordi vestlige misjonærer har mikset ham og den vestlige kulturen så fullstendig at mange tror de er identiske.

De tidlige vestlige misjonærer var kjent for å undervise med perfekt språk og sine flotte musikalske tradisjoner med å synge salmer på hollandsk, tysk

eller engelsk. Vi kan si vi er i mot slik kulturell arroganse, men er vi virkelig helt fri fra det?

Vi ønsker fortsatt at folk skal komme til oss. Når vi så har trukket folk til oss, inn under vår innflytelse, i vår kultur der vi er komfortable og har kontroll, har vi en tendens til å gjøre noe som Jesus uttrykkelig forbød oss å gjøre, og det er å vinne oss tilhengere, «Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere, som farer omkring over hav og land for å vinne en eneste tilhenger. Og når han er blitt det, gjør dere ham til et helvetes barn, to ganger verre enn dere selv!» (Matt 23:15)

En tilhenger er noen som ser ut som oss, snakker som oss, ber som oss og generelt holder alle skrevne og uskrevne regler som finnes i våre religiøse samfunn. Fokuset er på det ytre og det å oppføre seg riktig. Våre menigheter (kulturer) er fulle av mennesker som har en tendens til å ligne hverandre, be og tilbe på samme måte, og overholde de samme reglene for offentlig adferd. I noen sammenhenger kan fancy klær være det normale, andre steder er det synd å bruke sminke, eller man må gjøre noe frivillig arbeid for å bli akseptert. Utvendig konformitet kan bli belønnet med offentlig godkjennelse, men under overflaten er det ofte konkurranse om stillinger, ønske om innflytelse, sjalusi, sladder og hemmelig synd.

Eugene Peterson snakker om disse fenomenene i sin oversettelse av Galaterne 4:17: «Disse forkynnerne som vil forføre dere, gjør alt som står i deres makt for å vinne dere, men deres motiv er råtne. De vil hindre dere fra å få del i Guds frie nåde og livet som følger med det, slik at dere alltid vil være avhengig av dem for anerkjennelse og ledelse. Dette fører til at de selv blir uunnværlige».¹⁵

Det er nesten blitt som en lov som krever sterk, ytre konformitet, til koder for akseptert oppførsel, høy ytelse, forventninger og anstrengende offentlig religiøs aktivitet som kan bli et dekke for hemmelig synd. Enten lever vi i nåden eller så lever vi i en form for avhengighet av andre!

Det dynamiske kan se slik ut: Noen var avhengig av stoffer og/eller en farlig livsstil. De begynte med å gjøre noe for å bli akseptert av en spesiell gruppe. Dess galere og farligere oppførselen var, dess mer beundring og aksept fikk de av gruppa. Etter en tid kan de bli lei av denne livsstilen og de ønsker å oppleve en forandring. De kan ha erfart en ekte frelsesopplevelse og vil forandre sin livsstil fullstendig. Men hvis ikke behovet for aksept blir oppfylt av vår Far, kan de lett manipuleres og kommer etter hvert inn i en sirkel preget av religiøse aktiviteter og en påtvunget ytre livsstil. De endrer sine klesvaner. De vil gi bort pengene sine. De vil delta på alle møtene, og de elsker aksepten og bekräftelsen de får for sin trofaste, overgitte adferd. Men etter en tid kjenner de seg brukt og reagerer med bitterhet som igjen lett skaper sår, og de kan gå tilbake til sitt gamle liv. De hadde byttet en form for avhengighet med en

FOTNOTE 15 Eugene Peterson, *The message*, Nevpress 1994

annen. Gjengaktiviteter ble byttet med religiøse aktiviteter. De lærte aldri å leve av nåde og fri kjærlighet til Gud.

De hadde et sterkt ønske om aksept og bekreftelse fra noen innenfor et åndelig lederskap. Og dessuten ville et brennende ønske om å bli kjent som en åndelig og sterk person i dette fellesskapet gi en enorm kraft til å endre adferd og sin egen ytre livsstil. På denne måten blir mange ledet inn i en livsform hvor de bærer med seg et helt lager av en ytre, korrekt oppførsel, men deres hjerter er aldri blitt hengitt til Jesus.

Det hele dreier seg om en forandring i hjertet.

Igjen siterer jeg Eugene Peterson, men denne gangen fra hans introduksjon til boken om Galaterbrevet: «Gjennom Jesus lærte Paulus at Gud ikke er en upersonlig kraft som skal få folk til å oppføre seg på visse foreskrevne måter, men en personlig frelser som satte oss fri til å leve et fritt liv. Gud tvang ikke på oss noe fra utsiden, men satte oss fri fra innsiden.»¹⁶

Alle Jesu befalinger i Bergprekenen har å gjøre med hjerteholdninger som for eksempel å tilgi de som har gjort urett mot oss, å gjøre opp med dem vi har forbrutt oss i mot og å søke Gud i lønnkammeret istedenfor å lage et offentlig show av våre religiøse aktiviteter.

Gud er en kjærlighetsunion sammenføyet av Faderen, Sønnen og Ånden, alt basert på gjensidig tillit og ære. Denne unionen er bygget på kjærlighetsrelasjoner, og ikke av det rasjonelle eller loviske. Disippelskap handler ikke primært om rett lære siden Gud ikke er en teologisk datamaskin. Han er kjærlighet. Hans univers er relasjonelt. Disippelskap handler først og fremst om vennskap fra et fritt hjerte.

Vi skal ikke gå inn i hjemmet til en «fredens mann» med en sekk med våre kulturelle verdier, men med et hjerte av kjærlighet, respekt og frihet. Guds rike er inne i oss. Det er alt vi har lov å bære! Det er alt vi har lov å dele.

Målet er å få venner, ikke å få dem til å bli våre etterfølgere.

Sandaler, metoder og bruchko¹⁷

Så hvorfor er Jesus i mot sandaler? Han hadde antagelig på seg et par mens han sa dette. Jeg tror at i denne sammenhengen i Lukas 10 representerer sandaler hvordan vi gjør ting, hvordan vi utfører våre oppdrag og hvordan vår relasjon til Jesus er.

Historien om Bruce Olson, pionérmisjonæren til Metilone-indianerne (som kalte ham Bruchko), en steinalderstamme i Sentral-Amerika, er veldig inspirerende. Han gikk bokstavelig talt inn i bushen og inn i en av deres landsbyer med ingenting. Han hadde i alle fall ingen pengeveske eller ryggsekk. Han levde som en av dem og lærte språket deres uten kontakter, forsyninger, medisin eller støtte av noe slag fra sitt amerikanske hjemland. Han var nær

FOTNOTE 16 *Ibid, The Message*

FOTNOTE 17 *Bruce Olson, Bruchko, ISBN 9780884191339*

ved å dø flere ganger på grunn av feber og en stadig kamp mot parasitter. I løpet av de første par årene ledet han til slutt en ung mann til tro på Jesus og begynte å tro at mange snart ville følge etter.

Men han ble mer og mer frustrert fordi det virket som han unngikk å dele sin tro med resten av stammen og hevdet stadig at hans tid ennå ikke var kommet. Olson kunne ikke forstå hvorfor den nye disippelen nektet å dele noe med de andre.

Stammen hadde bygget mye av sin kultur på muntlige overleveringer. Deres historie ble videreført av hvert medlem som memorerte sine legender og fremførte dem på spesielle kvelder da deres tur kom. Olson hadde lyttet til mange av disse fremføringene uten å forstå noe av dem, men en dag sier den omvendte at denne kvelden var det hans tur til å fremføre en fortelling. Den handlet om en drøm som en av stammens eldste for lenge siden hadde hatt om en lyshudet mann som skulle komme til dem og fortelle dem sannheten om Guds Sønn fra en stabel med bananblader. Den omvendte fortalte om drømmen, gav sin tolkning og snakket om oppfyllelsen av budskapet i Olson og om budskapet om Guds Sønn fra Bibelen. Den natten ble de fleste i leiren etterfølgere av Jesus.

Olson hadde ikke tatt med verken pengepung eller ryggsekk, men hadde fremdeles sine amerikanske sandaler på. Han ønsket at den omvendte skulle snakke individuelt og personlig med hver person i stammen, men den omvendte forsto ikke denne måten å gjøre ting på. Hans verden var preget av en muntlig tradisjon som fungerte i et større fellesskap, og ikke en-til-en relasjoner hvor forskjellig former for skriftlig materiale ble brukt. I den muntlige tradisjonen flyter nye sannheter ut av det gamle og inkluderer alle. Han hadde ingen tidspress. Han visste at hans tur til å fremføre en fortelling ville komme.

Vi har alle en tendens til å tro at måten vi gjøre tingene på er den beste. Andres fremgangsmåter er annenrangs. Vi snakker selvfølgelig ikke om moralske absolutter som kjærlighet, ærlighet, tilgivelse, seksuell renhet og ydmykhet. Det nye testamentet taler klart om de relasjonelle absolutter. Gud forholder seg til oss gjennom relasjoner bygget på hjertets renhet og gjensidige tillit. Men hvordan vi uttrykker disse hjerterealitetene og lever dem ut, kan ha store variasjoner. De forskjellige kulturene uttrykker noe av Guds egen kreativitet ut fra hans egen skaperkraft, til glede både for seg selv og oss mennesker.

I kamelens fotspor¹⁸

I et sørøst-asiatisk land hadde man sett hvordan de vanlige misjons(ær)aktiviteter gjennom de siste hundre år hadde blitt etablert. De forskjellige kirkesamfunnene kom inn i landet, bygde hus, klinikker, skoler og bibelskoler. De lærte at de som skulle døpes måtte endre navn fra arabisk til kristne navn. De lærte

FOTNOTE 18 Kevin Greeson, *The Camel Training Manual*, www.churchplantingmovements.com

også at de måtte endre klesstilen sin så de ikke skulle bli identifisert med den lokale muslimske kulturen. Resultatet var at de nye troende fikk lite innflytelse på sin egen kultur og barna ble oppdradd i den vestlige, kristne kulturen. Deres åndelige liv var sentrert rundt bygninger og utenlandske profesjonelle ledere. Kirkene i landet var etablert på tradisjonelt vis, med skillelinjer som vi kjenner så godt til. Noen vil si en svært vanlig situasjon!

Etter hundre års arbeid av flere misjonsorganisasjoner i denne nasjonen med 150 millioner mennesker, var antallet troende om lag 100.000 kristne og veksten hadde stoppet.

For femten år siden kom to unge menn fra denne kulturen til Jesus og gjorde noen avtaler. De ville ikke bytte navn eller klær. De ville ikke delta i de eksisterende kristne vestlige fellesskapene. De ville søke å respektere deres egen kultur og bruke elementer fra den til å nå ut med evangeliet om Jesu frelse.

De fant at det var vers i Koranen som talte om Jesus. I følge Sure Al Imran (Kap 3,42-54) ble Jesus født av en jomfru, gjorde mirakler, var rettferdig, kom fra Gud og vendte tilbake til Gud. Et annet vers instruerer de troende til å lese både Det gamle- og Det nye testamentet før de leser andre bøker. Den muslimske tradisjonen talte om fire bøker som var nødvendig for troen: Koranen, Hadith og Det gamle- og Det nye testamentet. De fant ut at de kunne lese disse avsnittene i Koranen sammen med andre. Mange personer som da allerede var åpne for å høre om Jesus stilte flere spørsmål, ba om å få Det nye testamentet, inviterte dem til sine hjem, ble etterfølgere av Jesus og lot seg døpe.

Når de blir spurt hva de mente om Muhammed, siterte de Koranen hvor Muhammed sier han er bare en som søker etter sannheten og en som peker på den. På spørsmål om Jesus, pekte de på verset som snakket om Jesus som gikk tilbake til Gud. Koranen erklærer at Jesus aldri døde, i motsetning til Muhammed. Ingen ytterligere kommentarer var nødvendig! De unngikk strid om hva de selv trodde, og benyttet seg av den respekt som allerede fantes i kulturen for Koranen og lot den selv peke på Jesus.

Fellesskapet av disipler ble dannet i hjemmene, på kafeene, på markedsplassen og på arbeidet. Når noen av de tradisjonelle troende fikk høre om denne bevegelsen, avviste de den som umulig. De sa at nye disipler ikke kom til å beholde troen sin og at det ville bli for vanskelig for dem å leve uten beskyttelse av det kristne fellesskapet. Ja, noen av disse troende ble martyrer for sin tro, men denne bevegelsen teller nå over en million døpte troende og vokser fremdeles. Når man sammenligner dette med de tradisjonelle misjonsbevegelserne, så er dette ti ganger flere disipler på en tiendedel av tiden.

Dette er en annen måte å gjøre ting på i forhold til misjonærene som hadde ofret så mye som pionerer for Guds rike i de enkelte nasjoner. Ja, de tradisjonelle misjonærene utførte oppofrende og hardt arbeid, men de hadde med seg

penger i sine vesker og sekker, og de beholdt sine sandaler på seg. Det er fortsatt nesten umulig for noen av disse misjonærene å tro at Jesus kunne arbeide på noen annen måte i denne kulturen. Det er fremdeles vanskelig (for mange av dem) å tro at Gud kunne bevege seg i denne kulturen uten deres lederskap.

Hilsener og hensikter

Hvorfor skal vi ikke «hilse på noen på veien»? Det virker uvennlig og mot sin hensikt siden vår oppgave er å møte mennesker og søke «personer med fred».

«Siden utpekte Herren sytti andre og sendte dem ut foran seg, to og to, til hver by og hvert sted som han selv skulle besøke.» (Luk 10:1)

Disse sytti skulle ikke vandre tilfeldig til noen landsbyer, men kun hvor Jesus var i ferd med å gå! Jesus hadde en strategisk plan, og det var at de skulle gå i forveien. Jesus var veldig klar på at han kunne ikke gjøre noe av seg selv, bare det han så Faderen gjorde, «Sannelig, sannelig, det sier jeg dere: Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men bare det han ser Faderen gjøre. Det Faderen gjør, det gjør også Sønnen.» (Joh 5:19), «For jeg har ikke talt ut fra meg selv, men Faderen som har sendt meg, han har gitt meg befaling om hva jeg skal si og tale. Og jeg vet at det han vil med sin befaling, er evig liv. Det jeg taler, taler jeg slik Faderen har sagt meg». (Joh 12:49-50)

Han betjente ut fra dybden i sitt forhold til sin far og hans far ledet ham hele tiden slik at Jesus ikke møtte bare de rent menneskelige behovene rundt seg. Ja, uansett hva vi gjør mot en av de minste har vi gjort mot Jesus. Ja, Matt 25 og Jesaja 58 er sterke holdepunkter og standarder for alt vi gjør, men det var mange i Israel som ikke ble helbredet. Det var mange døde som ikke ble oppreist. Det var mange sultne som ikke fikk mat. Jesus hadde et forhold til menneskelige behov rundt seg ut fra sitt hjerteforhold til sin far. Det var mange samaritanske landsbyer som ikke fikk besøk av ham, men Jesus sier at hans mat er å gjøre hans vilje som har sendt ham, og fullføre hans gjerning (Joh 4:34).

Menneskelige behov kan være overveldende og altopplukende, men hvis vår respons er basert kun på å lindre nød, blir vi fort utbrente og kan bli sinte på alle som ikke ser det slik som oss, og kanskje også på Gud for at han ikke gir mer ressurser. Vi skal ikke forsøke å møte alle behov vi møter langs veien. Vi er ikke Jehova JIREH. Vi skal vite hva Gud sier, hva Gud gjør og vandre med ham i det. Dette er ikke din verden og heller ikke din menighet! Dette er Faderens verden og Jesu Kristi menighet, «For vi er Guds medarbeidere, og dere er Guds åkerland, Guds bygning. I kraft av den nåde Gud har gitt meg, la jeg grunnvollen som en klok byggmester; en annen bygger videre. Men hver enkelt må være nøye med hvordan han bygger» (1. Kor 3:9-10).

Paulus visste han var medarbeider med Gud, og som en vis byggmester visste han hva som var hans jobb. Han skulle legge grunnlaget og la andre

bygge på det! Det er Guds åkerland og det er Guds bygning. Du kan ikke gjøre alt. Hold fokus på det som du opplever deg ledet til å gjøre og det som Gud gir deg nåde til, og gjør dette helhjertet. Det er ikke de menneskelige behov som er avgjørende. Det er humanisme. Gud og hans herlighet er sentrum! Det er å følge Jesus.

Spørsmål og svar

? Når troende skal forholde seg til kulturen slik som du beskriver, er det da ikke fare for synkretisme, blanding av kultur og trossystem med ting fra Det nye testamente?

Ja, det er alltid en fare. Vi er flinke til å se ting i en annen kultur som kanskje ikke er riktige når de blandes sammen med evangeliet om kongeriket, mens vi er veldig dårlige til å se vår egen synkretisme.

Mange i den vestlige verden undrer seg når en med muslimsk bakgrunn ber fem ganger om dagen eller holder den muslimske fasten selv om de ber til Jesus, går til Jesus med alle ting og risikerer livet ved å gjøre dette. Jeg er mye mer opptatt over hvor mye vestlig materialisme, egoisme og grådighet har satt sitt preg på vestlig menighetsliv. Jeg er også mer opptatt av hvor mange som legger vekt på personlig karisma, gaver, former for kjendisdyrking og verdslige privilegier som har gjort store deler av kirken til personlighetskulter. Higen etter materiell velstand blir sett på som en form for åndelighet og en egoistisk livsstil som velsignelse fra Gud.

? Hvis dere ikke mottar penger, hvordan kan dere ha mulighet og tid til å gjøre barmhjertighetsarbeid og hjelpe de fattige? Er ikke det en del av oppgaven vår?

Jo, vi bygger opp et økonomisk fundament/et «fond» som skal skaffe penger til to grunnleggende behov, nemlig å sende ut apostoliske team til nye områder og hjelpe de fattige. Dette er en del av oppgaven vår.

Spørsmålet er imidlertid: Hvordan utfører vi denne oppgaven? Hva er den beste måten å hjelpe foreldreløse barn på landsbygda på? Skal vi bygge noe etter vestlig stil og standard som krever løpende vestlig finansiering og kompetanse, eller skal vi hjelpe lokale familier og trene dem til å ta seg av de foreldreløse?

I et vestlig barnehjem ville det være varm dusj og moderne toalett, mens det i de lokale hjemmene ikke vil være innlagt vann. Hva er best? Den vestlige institusjonen koster en masse penger og kan bare hjelpe noen svært få av de foreldreløse i befolkningen. Den krever mye kompetanse og hindrer dermed

utbyggingen av flere barnehjem. Lokalbefolkningen kan ikke drive den. De kan ikke bruke disse moderne institusjonene som et middel til omsorg for foreldreløse barn i deres landsbyer og byer. Det er for komplisert og krever ressurser de ikke har. Slike institusjoner opprettholder fattigdom og gjør befolkningen avhengig av hjelp utenifra. Barna vil vokse opp i en vestlig livsstil og klarer ikke bo i sine lokalsamfunn fordi de ikke vil gi slipp på denne livsstilen.

Hva om vi i stedet hjelper lokale familier til å gi omsorg for både egne og foreldreløse barn i egne hjem? Hva betyr det? Det ligner det noen venner av oss gjør i Kenya, som hjelper en lokal familie med å gi dem sykler så de kan tjene penger som «sykkeltaxi», og dermed er i stand til å ta seg av tyve barn. Barna lever som andre barn i sin kultur og modellen er så enkel at flere kan ta eksempel av den og gjøre det samme. Dette er en modell som gir et visst håp om at det faktisk er mulig å produsere hjem for foreldreløse barn i sin egen kultur siden den kan multipliseres med lokale ressurser. Denne modellen stimulerer, frigjør kreativitet, initiativ og bidrar til uavhengighet.

Vi vil aldri kunne bygge eller bemanne nok institusjoner etter vestlig modell til å møte nøden, så hvorfor fortsetter vi med slike finans- og ekspertise intensive prosjekter? De får oss til å føle oss gode. De gjør oss mektige. Og, ja, det skjer endringer, men det er fortsatt en lang vei å gå på mange områder. Vi trenger å tenke ut fra et lokalt utgangspunkt, enkelt, kreativt, bærekraftig og stimulerende.

? Hva med behov som dere ikke kan møte?

Har dere tillit til at Gud ser nød enda dypere enn det dere gjør? Vil dere be for arbeidere for dette området? Vil dere be om multiplikasjon av begrensede ressurser? Vil dere be om nye kreative ideer som kan løse gamle problemer? Ser dere etter strategiske samarbeidspartnere som har ulike kall, gaver og ressurser? Vil dere åpne dører for dem? Eller begrenser dere Gud til hva dere kan gjøre?

Brasil har et stort problem med gatebarn. Disse barna bruker dop, sniffer lim og stjeler for å overleve. Det er blitt kjent at politiet i noen tilfeller skyter dem som om de er ville hunder. Vi har venner som bygger hus hvor 10 eller 12 barn blir adoptert av ektepar. Disse hjemmene er fantastiske, men tusenvis av barn bor fortsatt på gatene.

En sammenslutning av kirker i Brasil har bedt regjeringen om å gjøre noe med gatebarna. Men er dette virkelig regjeringens ansvar? Vår venn fortalte oss at hvis hver av lederne i de evangeliske kirkene i Brasil ville adoptere ett barn, ville det ikke ha vært noen barn på gatene i Brasil.

Blir du konfrontert med behov du ikke kan møte? Ta imot moder Teresas

råd: «Start med det som er foran deg. Gjør det du kan gjøre, ikke fokuser på det du ikke kan gjøre, og ikke se på andre som ikke gjør noe.»

? Hvordan vet du hvor Gud sender deg? Jesus sendte dem til spesielle byer hvor han skulle gå. Hvordan kan vi vite hvor vi skal gå?

Vi må lytte og handle. Det er derfor fundamentet for menigheten er profeter og apostler. Vi har mange gode ideer, men hører vi? Gjenkjenner vi drømmer og visjoner som Peter i Apg 10 eller Paulus i Apg 16? Oppdager vi når Gud knytter oss sammen med andre og det nærmest registrerer guddommelige avtaler slik som for Paulus i Apg 18:1-3?

Lytter vi ut fra lengslene i våre hjerter som gjelder på lang sikt? Hva har Gud lagt ned i deg? Hva drømmer du om, ber om, tenker på? Hva har du tro og har nåde for? Er du villig til å begynne akkurat der du er?

Din fred og en person med fred

«Når dere kommer inn i et hus, så si først: Fred være med dette hus! Og er det et fredens barn der, så skal deres fred hvile over ham, men hvis ikke skal den vende tilbake til dere.» Lukas 10:5-6

Fred være med dere!

Standardhilsenen i stor del av den muslimske kulturen er «As-Salamu alaykum!», som betyr «Fred være med dere.» Svaret er «Wa-As-alaykum Salaam», som betyr «Og fred være med deg.» Dette er det samme som Jesus sier her. Han var en østlig mann i en østlig kultur.

Vet du at du er en ambassadør i et kongerike og bærer med deg nærværet av Kongen overalt hvor du går? Vet du at din tjeneste som ambassadør er å formidle kongedømmets fred? Formidler du denne freden slik at den vil hvile over huset? Går du inn i nye situasjoner med frykt eller fred?

Føler de som ikke kjenner Jesus at du elsker dem, godtar dem og bringer fred istedenfor fordømmelse og overlegenhet? Vår Mester ble kalt «syndernes venn». Har vi gjort oss fortjent til den samme tittelen? Prostituerte ville være i hans nærvær fordi de visste at han ville dem det aller beste og at han aksepterte dem. Tollerne slappet av i hans nærvær fordi de visste han ikke ville dømme dem.

Fredens tjeneste er vår første prioritet. Noen ganger er det som vi oppsøker konfrontasjoner og motstand og bidrar selv til en avvisning fra andre. Dette gjør det likevel mulig for oss å si at vi forsøkte å dele budskapet, men de tok ikke i mot det. Den religiøse ånd blir stolt når det skjer forfølgelser og konfrontasjoner om ord. Noen ganger kan det altså være avvisning av våre metoder og ikke Jesus som er årsaken.

Å bringe fred er vår første prioritet. Sannheten bærer deg. Du trenger ikke bære Sannheten! Slapp av i armene til Jesus. Jesus er Veien, Sannheten og Livet. Han kom som en venn som ønsket å tjene. Du er ikke en forsvarer av Sannheten – Sannheten forsvarer deg. Fred være med dere!

Å finne en person med fred

Denne person kalles «En person med fred» fordi de er søkende. Gud har arbeidet i deres hjerter, og vi skal oppdage hvor Gud arbeider.

Hvordan finner vi en slik person?

Brødrene som var pionerer i «I kamelens fotspor» (Se kapittel 4, fjerde del) gikk ofte inn en moské og bad om å få lese i Koranen sammen med mennene der. De kunne for eksempel lese fra «Suren» og kapittelet som heter «Kvinnen», og deretter stille spørsmål om hva betydningen kunne være. Spørsmål blir utformet for å lede til flere spørsmål, som igjen resulterer til nye spørsmål om Jesus, om «Ningel» og Det nye testamentet. Noen ganger hender det at en mann følger etter dem ut og ber dem komme til hans hjem og ta med Det nye testamente til ham. De kunne ha flere samtaler med ham og deretter bli invitert tilbake for å finne huset fullt av nære familiemedlemmer og bli bedt om å fortelle alt de hadde fortalt ham.

Visjoner og drømmer er så vanlig blant muslimske søkende at en måte å starte en samtale på er å spørre om de har hatt noen drømmer eller visjoner. Hvis en person har hatt en visjon om Jesus, kan de bli svært overrasket over spørsmålet. Og de vil bli enda mer overrasket hvis du spør om det var en mann i skinnende klær som de kjente de ble trukket i mot.¹⁹

Hvis du finner en «fredens person» vil din fred hvile over huset. Hvis ikke, vil din fred komme tilbake til deg når du går din vei. Denne salvelsen, dette nærværet av Den hellige ånd, er en mektig fred og en stor del av vitnesbyrdet du bærer. Hvis du finner en «fredens person», vil han gjenkjenne den freden du har, og den vil være en viktig grunn for at han åpner sitt hjerte og hjem for deg.

Det vil være noen menneskelige egenskaper involvert, vi trenger å være vise for det fungerer ikke på grunn av menneskelige egenskaper og trening. Det fungerer fordi Gud arbeider i dem og gjennom dem. Jesus kaller dette for en dynamisk fred. For et mektig verk av Gud det er å bringe fred i hjerter hvor det finnes uro og hat.

En slik «fredens person» kan bli den første til å konvertere i en landsby eller sosial gruppe. Deres vitnesbyrd kan være dramatiske og åpne opp for landsbyen eller den sosiale gruppa til å motta Jesus slik det skjedde med kvinnen ved brønnen i Joh4 og den besatte i Mark.5:19.

En slik «fredens person» kan for eksempel være den mest innflytelsesrike i sin sosiale sammenheng. Det er mange vitnesbyrd fra Nord-Afrika hvor muslimske ledere er blitt etterfølgere av Jesus og at andre ledere i moskeen deres deretter også er blitt etterfølgere. En slik innflytelsesrik «fredens person» er en del av historien om Peter og Kornelius og hans hus i Apg10, så vel som histo-

FOTNOTE 19 Jim Rutz, *Mega Shift, Colorado Springs, Colorado, Empowerment Press, 2005, page 79*

rien om Paulus og Silas, samt omvendelsen til fangevokteren i Filippi. I begge disse tilfellene ble «hele hans familie døpt. Slike innflytelsesrike personer kan bli de første som kommer til tro på Jesus i sin familie, men målet bør være å se hele familien bli døpt på en gang. Vi er ofte for raske til å døpe og skiller dermed et familiemedlem fra resten av familien. Du bør heller søke å starte et bibelstudium med hele familien og lede dem alle til å bli etterfølgere av Jesus og døpe dem som gruppe. Dermed blir dåpsfeiringen også en feiring av at det er plantet en menighet.

Spørsmål og svar

? Hva med «en person med fred» i den urbane og vestlige kulturen?

Vi har hatt mange samtaler om hvordan man finner en «fredens person» i den urbane og vestlige kulturen. Sammenhengen i Lukas 10 er klart fra landsbygda i Østen hvor tre generasjoner og familier av flere søsken pluss tjenere kunne utgjøre en husholdning på tyve til førti medlemmer. Å leve med dem og lære en «fredens person» til å bli pastor/prest/eldste til sin familie og sine venner, og å se hvordan dette multipliseres gjennom familiemønstre, er det som skjer akkurat nå i mange land i den tredje verden. Husmenighetsbevegelsen er i rask vekst.

Hvordan bruker vi disse prinsippene fra Lukas 10 i den vestlige eller urbane verden der individualisme og små familierelasjoner er normen? Kan Jesu lære i Lukas 10 om å fungere i alle forskjellige kulturer fungere her? Selvfølgelig – det er Jesus vi snakker om!

I Vesten er «familiene», de menneskene vi tilbringer mest tid sammen med, ofte de som utgjør forskjellige typer interessegrupper.

Det er ikke høsten som er problemet. Venter du fremdeles på at høsten skal komme til deg? Jesus har *aldri* sagt at høsten kommer til oss, han befalte oss om å be om arbeidere som ville gå, og han vil sende *deg* ut som et bønnesvar på *dine egne* bønner.

Noen vestlige eksempler for vår egen erfaring:

Teamlederen i en organisasjon i England var engasjert i mange sammenhenger i en lokal cricketklubb. Resultat? Flere av klubbens medlemmer ble døpt som Jesu etterfølgere. En venn i Tyskland fikk lagt det på sitt hjerte å gå til den lokale puben. «Herre, jeg har aldri gått til en pub i mitt liv, så hvorfor nå?» Hun gikk og ble ledet til å slå seg ned ved et bord med noen åndelige, søkende damer som treftes hver uke for å snakke sammen. Hun ble akseptert til å delta i samtalene deres og etter noen uker med lytting og svar på noen spørsmål, inviterte de henne til å få en hel kveld til å dele fra sitt forhold til

Jesus. Hun gjorde det i et svært interessant «fredens hus». Senere ble hun grillet av ektemennene, og da fikk de vite at en av mennene hadde lest Bibelen og hadde lurt på om det var noen som kunne hjelpe ham med å forstå den!

En annen tysk venn begynte å henge omkring i en park hvor det var mange hjemløse, pønkere og andre mennesker på samfunnets ytterkant. Resultat? Flere dømte etterfølgere av Jesus og et fellesskap var etablert der i parken. En av mennene her kunne fortelle en historie om forferdelig overgrep i barndommen, og hadde bodd på gata i 15 år.

Lyst til å bli en pastor? Hvorfor ikke bli en pastor i din sønns idrettsklubb? En nær venn av meg gjorde dette og møtte en annen far her som han fikk god kontakt med. Plutselig sluttet denne faren å møte opp for å se sønnen trene og spille. Min venn forsøkte å få kontakt med ham flere ganger inntil han lyktes like før jul. Da begynte han å fortelle at han hadde vært desperat og fortvilet, og tenkte på å ta livet sitt. Det ble den første av mange samtaler, og nå er både han og kona hans blitt Jesu etterfølgere!

Vi møtte Peter i Dushanbe, Tadsjikistan, som driver en banebrytende tjeneste der. Han annonserte at han skulle ha hangglidingleksjoner med gratis utstyr. Yngre gutter over alt elsker eventyr og ønsker å gjøre dette så ofte som mulig, men de har lite ressurser og få muligheter. Peter har skapt sitt eget «fredens hangglidinghus» blant unge menn!

I New York er det en bevegelse i den spansktalende kulturen som de kaller «kontaktgrupper». Folk som er begeistret for Jesus, inviterer sine venner, familie og forretningskolleger til sine hjem eller til en restaurant hvor det er mat, en film, og hvor de snakker sammen og ber for syke. Etter hvert blir disse gruppene til husmenigheter og nye grupper dannes.

En av de beste introduksjonene til planting av husmenigheter i byomgivelser er Neil Coles, *Organic Church: Growing Church Where Life Happens*, Wiley Press, 2005.

I en urban og vestlig sammenheng er et «fredens hus» veldig ofte en eller annen form for sosial sammenkomst eller en interesseorganisasjon. Disse gruppene kan variere fra velstående forretningsmenn til innvandrere.

Den hellige ånd er den mest kreative person i universet – hvorfor synes så mye av kirken å være så lite kreativ? Spør ham. Drøm med ham. Lev ut troseventyret og formidle hans kjærlighet!

Finn din «fredens person».

Ditt mål og ditt kall er der høsten er.

Din høst er det som er ditt mål og ditt kall!

Spise og drikke- mandatet

«Om han som bor der, vil ta imot fred, skal freden dere kommer med, hvile over ham. Hvis ikke, skal den vende tilbake til dere selv. Bli boende der i huset, og spis og drikk det de byr dere! For en arbeider er sin lønn verd. Flytt ikke fra hus til hus!» Lukas 10:6-7

Relasjonell integritet og multiplikasjon

Når du finner ditt «fredens hus» – bli der! Eller som Peterson sier i boken «The Message»: «Ikke gå fra hus til hus for å se etter den beste kokken i byen.» Når du finner et hus med fred, gjør ære på det huset. Demonstrer relasjonell integritet, trofasthet og vennskap. Hvis Gud har ledet deg dit, avklar eventuelle misforståelser og problemer og bli der. Fullfør det du har begynt på.

Denne befalingen kan kobles med Jesu misjonsbefaling, om å lære dem å holde det han har befalt. Vi skal ikke telle antall avgjørelseskort. Din kontakt med et slikt «fredens hus» er ikke en engangshendelse. Dette er langsiktig. Du bor i huset, har en langsiktig relasjonell forbindelse og forlater det ikke før disippeltreningen er ferdig, og så forblir du deres venn i tiden som kommer. Du lærer dem å være pastor for sin familie og venner i sitt eget hus. Det kan være hyggelig for en ny venn å komme hjem til deg, men for familien og vennene er du kanskje en fremmed. Du ønsker ikke å bygge noe omkring deg selv. Du skal gå til nye hus og lære «fredens person» å gjøre det samme. Du ønsker multiplikasjon. Din opplevelse vil være at du vinner én for én, og når du lærer disipler å gjøre det samme, vil du se multiplikasjon.

Ved den fjerde «generasjon» er det ute av kontroll. Men nøkkelen er å multiplisere ved å bygge videre på sterke relasjoner fra person til person.

Jesus hadde tolv disipler og holdt fast ved dem i tre år. Han sendte bort folkemengden, spesielt når de ønsket å gjøre ham til konge. Han øste ut fra sitt liv inn i de tolv. Han inviterte ikke inn flere fordi han ønsket ikke å forringe kvaliteten på relasjonene som han hadde med dem.

Jeg har hørt mange vitnesbyrd om hvordan nære og gode relasjoner har vokst frem mellom personer som etter hvert startet en menighet hvor de samles i hjemmene. Så vokste de og de trengte en bygning, men etter hvert som

de vokste, mistet de kvaliteten på sine første relasjoner. I stedet for vennskap kom programmer, og i takt med det voksende antall medlemmer, mistet de sin første kjærlighet. Dette er resultat av vekst hvor de nære relasjoner ikke er i sentrum.

Jesus sørget for at kvaliteten på relasjonene dem i mellom ikke ble svekket ved å tillate andre i å komme inn i gruppen på tolv. Man kan lett forestille seg at det var mange som gjerne ville ha deltatt sammen med dem, men han tillot ikke det. Hvis imidlertid hver enkelt av de tolv hadde dannet egne grupper av disipler, kunne disse igjen fått glede av den samme type relasjon som de hadde med Jesus. Veksten øker dermed gjennom multiplikasjon som forløser nye generasjoner av disipler. Dette er ikke fra toppen og ned multi level markedsføring, men et naturlig uttrykk et for sunt relasjonelt liv. Dette skjer ikke med utgangspunkt i et lettvent, overfladisk og programmert opplegg. Det er langsiktig, møysommelig og bygget på nære og sterke relasjoner.

Opplegg og programmer skaper ikke disipler. Bare disipler bygger og utvikler disipler.

Spise, drikke og godkjenning eller tilhørighet, adferd og tro

Vi har funnet det samme i alle kulturer. Når du spiser med nye venner er de alltid ivrige etter å vite om du liker maten. Hvorfor? For hvis du liker maten, viser du at du aksepterer og trives i deres kultur, hva de liker og misliker, deres gaver til deg, og til slutt dem selv.

Denne befalingen om å spise og drikke det du blir servert, er en sterk befaling i den konservative, jødiske kulturen som forbød spising av mange ting fordi de var «urene». Spis alt det de byr dere? Dette var et kulturelt skille som Peter trengte et sterkt syn om, som ble gjentatt tre ganger, for at han kunne forstå og akseptere det. På grunn av synet var han klar til å spise uren mat med hedningene i huset til Kornelius i Apg 10, og deretter forsvarte han dette foran de andre apostlene i Apg 11.

Legg merke til rekkefølgen i Lukas 10:7-9: vi skal spise, tjene og forkynne Guds rike. Å spise sammen viser aksept, men på den tiden hadde dette sterkere betydning enn i dag. Å bryte brød med en annen betød at man forpliktet seg til å bli deres venn for livet. Jesus gjentar befalingen om å spise to ganger. Så skal vi tjene, og så skal vi forkynne «Guds rike er kommet nær til dere.»

La oss se det på en annen måte, først tilhørighet, så vennskap og fellesskap, og deretter adferd, møte behov og til sist tro, sannhet og kommunikasjon med kongeriket – tilhørighet, adferd og tro.

De fleste av de tradisjonelle, evangeliske fellesskapene har snudd disse tre tingene. Vi har hatt en tendens til å kreve at menneskene først skal være enig med vår versjon av sannheten, mene det samme som vi gjør og oppføre seg

som oss, og hvis de gjør det, vil vi akseptere dem – og de tilhører oss. Vår aksept er belønningen vi gir andre for å tro slik vi gjør og oppføre seg slik vi ønsker.

Jesus gjorde ikke slik. Han gikk til Sakkeus' hus og fordi han gjorde dette, oppnådde han akseptasjon og vennskap. Sakkeus ble overbevist og mottok Nåden og forandret sin adferd. (Lukas 19).

Det første kravet for å bli en god apostel, er ikke en lang akademisk trening. Det som er viktig, er at man kan omgås andre på en god måte, ha fellesskap med dem, spise og drikke sammen med dem.

Hva er ditt treningsprogram?

Være verdig lønn og andre former for godtgjørelse

Å snakke om penger i forskjellige sammenhenger, hvor barrierer, enten det er språklig, kulturelt, økonomisk etc samtidig krysses, kan være utfordrende nok. Men når du legger til kulturelle, økonomiske og språklige forskjeller, så har du et reelt problem. Når vi forsøker å bygge relasjoner som krysser kulturelle grenser er det ikke noe enkeltområde som har skapt så mange problemer som håndtering av økonomi.

Jesus viser oss hvordan vi kan unngå disse problemene. Han sier at når han sender deg ut, så er du avhengig av at et «fredens hus» tar ansvar for deg. Du, som en arbeider, er verd din lønn. Dette handler om ansvar, og hvis de ikke viser ansvar helt fra begynnelsen, vil de antagelig ikke gjøre det senere heller.

Når noen med mer ressurser kommer til noen med mindre, skjer det ofte at de med mindre blir avhengig av dem med mer. Avhengighet ødelegger integritet, personlig ære og selvrespekt. Vi skal ikke bygge relasjoner som er avhengig av hverandre på denne måten. I Joh 15 kan vi lese at Jesus så på sine tolv disipler som venner. Vi ønsker ikke å arbeide med eller være slaver. Vi ønsker ikke å være prosjekter. Vi ønsker venner og å bli behandlet som venner.

Venner ønsker imidlertid ikke å være til byrde eller ta maten fra hverandres barn. Venner ofrer seg for hverandre og slike offer er en ære i enhver kultur. En test på om det er et «fredens hus» er på området gjestfrihet – vil de være en «fredens person»? Tar de ansvar for den utsendte og for sin egen familie og venner? Viser de ansvar og er gavmilde?

Jesus er helt klar på at det daglige underhold av de utsendte er det eneste ansvar til et slikt «fredens hus», noe som er i motsetning til religion som alltid undertrykker massene og tar fra dem penger. Religion bygger templer og kontorer, biler, hus og landområder til sine prester. Uansett om folk er rike eller fattige, blir de fortalt at de blir forbannet om de ikke gir og at de blir velsignet om de gjør det. Den gamle romerske kirken solgte avlat for å få velsignelse i det neste liv, mens vi selger velsignelser for dette livet. Religion har alltid

velsignelser til salg! Religion gir alltid skyld og forbannelser til dem som ikke kjøper velsignelsene de tilbyr. Religion holder folk i fattigdom. Ved en slik fremgangsmåte har mye av det som kalles Jesu Kristi kirke blitt forvrengt til en velferds- og pengecult som alle andre religioner.

Jesus sa til sine disipler at de hadde fått for intet og skulle fritt gi videre. Guds rike er gitt fritt og mottatt fritt. Hvordan vi vinner mennesker betyr mye for hva vi egentlig vinner dem til. Vinner vi dem til Guds rike, så vil de leve i Guds rike. Vinner vi dem med ris, så vil de ønske mer og mer ris. Hvis du ser på folk som en kilde for å dekke økonomiske behov, manipulerer du dem for pengenes skyld – da har du diskvalifisert deg selv som en tjener for Kongedømmet. Du er blitt en falsk apostel.

Men det som har med penger og økonomi å gjøre er et stort område! Ja, vi føler oss ofte begrenset på grunn av mangel på ressurser. Men en åndelig vekst og utvikling er ikke avhengig av penger. Alle bevegelser startet med tro, lidenskap, visjon, offer og lite penger. Det er ikke pengene som er motivasjonen. Lidenskap, tro og visjon motiverer. Det er Guds hjerte som brenner i ditt hjerte som motiverer! Når slike bevegelser stagnerer er det ikke på grunn av finanser. Mange eldre bevegelser har landområder, rikdom, bygninger og utstyr, men mislykkes. Det er mangel på visjon, tro, integritet og lidenskap som er årsaken. Bevegelsen har sluttet å vokse og i stedet blitt et monument over tidligere bragder.

Gud ser ikke så mye på hva du har i hendene som hva du har i ditt hjerte. Resurser flyter til visjon og tro. En person sier de ikke kan dra ut fordi de ikke har bil. En annen reiser med offentlig transport og finner «fredens folk» på bussen. En annen har ingen penger til en bil eller reise med buss, og går til fots og finner mulighet til å be for en turgåer som er sulten på Jesus. Våre begrensninger skaper mulighet for Guds inngripen. Hvis du venter på mer penger før du vil adlyde, vil du aldri adlyde. Gud er ikke imponert over hva du sier du vil gjøre hvis du bare har rikelig med ressurser. Han venter å se at du gjør noe med det du har nå. «Guds rike er ikke mat og drikke, men rettferdighet, fred og glede i Den hellige ånd. For han som tjener Kristus på denne måten er til behag for Gud og aktes av mennesker.» Rom 14:17-18

Da Jesus utstedte befalingen om å gjøre disipler, bød han oss å gjøre seg nytte av noe som hver kultur, nasjon og folk har nøyaktig den samme ressurs av – tid. Å gjøre disipler innebærer investering av tid i den enkelte for å lede dem til et rent hjerte, for å lære dem å bli avhengig av Jesus som lever i dem, og lære dem å multiplisere den samme tiden inn i andre. Vår mest dyrebare ressurs er tid. Vi har alle like mye tid og hvordan vi bruker den viser hva som er viktigst for oss.

Men hvordan kan vi reise uten penger? Å reise uten penger er vanskelig, men å nå en annen by eller bygd er ikke helt avhengig av penger. Hvis du gjør

personen over gata til en disippel, og de gjør det samme med et familiemedlem i neste by og de igjen gjør det samme, har du snart disipler i nabolandet! Den primære ressursen som trengs er tid! Relasjoner som multipliseres vil krysse alle grenser og begrensninger.

Hvis du snakker i en større forsamling til en stor mengde mennesker, hvem er den viktigste personen som er til stede? Du er. Du er taleren. I enhver kultur gir man en slik person ære og opphøyelse og kan til og med bli berømt for sin offentlige tjeneste.

Jesus var den beste av alle til å tiltrekke seg mennesker, men vi leser at han sendte mengden vekk (Matt 14:2, 15:39, Mark 6:45, 8:9). I Johannes sier han rett ut at prisen for å følge ham var at mange av disiplene hans «gikk ikke lenger sammen med ham.» (Joh 6:66). Jesus visste at suksess hadde ingenting med mengder å gjøre. En dag ville de gjøre ham til konge og neste dag ville de drepe ham. Hva mennesker gir dere, kan mennesker ta i fra dere.

I motsetning; når du snakker med en mann i hans hjem, hvem er da den viktigste personen i rommet? Han! Du er gjesten. Relasjonelt disippelskap handler om dette at Gud elsker dem nok til å sende sine sønner og døtre til dem. Gud elsker hvert menneske så mye at han sender ikke bare en beskjed, bok eller et TV-program, men en sønn eller datter.

Jesus fokuserte sitt liv på de tolv. Budskapet i dette er at hver enkelt av dem betydde noe for Gud. Det er dette budskapet vi bærer med oss i våre hjerter, slik at også vi investerer i den enkelte. Dette er hovedbudskapet når det gjelder disippeltrening! Jesus gjorde det på denne måten! Du betyr noe for Gud! Gud ønsker fellesskap og vennskap med deg. Og den viktigste måten du viser dette på er at du investerer tid med mennesker ved ganske enkelt å kopiere Jesus.

Den andre nøkkelfaktoren er at hvis folk kommer hjem til deg, og du tar deg av dem, så blir de avhengige av deg, samt hvis de kommer til deg, er det mindre sannsynlig av vi når deres familie og venner med evangeliet, og dermed stopper veksten i denne generasjonen. Hvis du går *til deres hjem*, så er det et sted hvor deres familie og venner føler seg komfortable til å komme. «Fredens person» tar da ansvar for gjestfrihet for sin familie og venner, så vil de deretter ta ansvar for sin familie og venner, og multipliserer dermed neste generasjon til Jesus. At vi går til «fredens hus» er det geniale ved Jesus for å unngå å skape avhengighet, og utløser ansvarsfølelse for neste generasjon disipler.

Spørsmål og svar

Så hører jeg du nærmest er motstander av massemediatjenestene?

Ja, det stemmer! Jesus snakket ansikt til ansikt med tolv menn og ba oss om å følge ham og gjøre som ham. Han sendte folkemengdene bort. Hvorfor tror vi at vi har en bedre måte? Noen av de største korstogene i historien har funnet sted i Afrika med opptil en million som bestemte seg for å bli Jesu etterfølgere. Nigeria har hatt mange av disse korstogene og har nå noen av de største menighetene i verden. Sør i landet hevder 80 % av befolkningen å være kristne, og enda er Nigeria fremdeles et av de mest korrupte samfunn på planeten. I Rwanda før folkemordet hevdet man at 90 % var kristne, men til tross for dette, kunne til og med troende som gikk i samme menighet hugge hverandre i hjel med macheter. Mange afrikanere har signert på beslutningskort at de vil følge Jesus, men få har blitt trent til å adlyde alt det Jesus har befalt.

Det enorme antallet som kommer på korstogene får evangelisten til å se bra ut, noe som forløser enorme pengesummer, men frukten er en katastrofe. Hvorfor? Fordi vi gjør det ikke slik Jesus har bedt oss om å gjøre. Faktisk kan dette massive antallet, de enorme plattformene og den enorme mengden penger som er involvert, bli det eneste budskapet afrikanerne mottar – tjeneste ser ofte ut til å dreie seg om posisjon, makt, penger og antall deltagere. Posisjon, makt, rikdom og tall preger mye av den afrikanske kirken, men ikke integritet og rettferdighet. BBC²⁰ tok opp dette i et av sine programmer hvor det kom fram at nigerianske politikere og forretningsfolk bidro med millioner for å bygge noen av de største kirkebygningene i verden. De gir en tiende av det de selv har stjålet slik at de andre 90 % kan bli velsignet.

Det samme gjelder de fleste medietjenester. Det høres så bra ut å snakke til tusenvis av hjem via fjernsyn, men hvis det var så bra, hvorfor ber Jesus om å gjøre disipler og så viser sitt forhold til de tolv? Kristendom er ikke bare et budskap om hva Jesus har gjort for oss. Kristendom er at Jesus bor i deg mens du går med noen få.

Inkarnasjonen av Jesus er at dette blir levd ut gjennom oss ut til verden.

Massemedia skaper filmstjerner og de formidler filmstjernerens livsstil. Media gjør tjenesten til en opptreden. Jesus gav oss eksempelet slik at vi gjør det samme som ham – bygge relasjoner i livsaktuelle sammenhenger. Media tjenesten er todimensjonal – ytelse og penger, snakke og ta. Jesu tjeneste er tredimensjonal – personlig nærvær, integritet, karakter og relasjon fylt med kjærlighet og trofasthet.

? Ønsker du at folk skal forbli fattige?

Nei, selv om det er blitt en sannhet at dess mer penger som flyter inn i misjon fra utsiden, dess mindre resultater. Hvorfor er det slik? Det er ikke fordi folk i den andre og tredje verden er dårligere til å behandle penger enn de fra Vesten.

FOTNOTE 20 <http://news.bbc.co.uk/2/hi/africa/8219131.stm>

Det kan være at misjon får flere penger til å bygge dyre institusjoner som skoler og sykehus, men jeg tror at den grunnleggende årsak er at dess mer penger som kommer utenfra, desto mer tror utenforstående at de har rett til å kontrollere hva de som mottar pengene gjør. Når noen utenfra kontrollerer beslutningsprosessen, dreper det tro, ansvar og initiativ. Det som egentlig blir formidlet er at denne «eksterne kontrollinstansen» hindrer Jesus i å få bygge *sin* menighet gjennom de lokale troende.

Løsningen på problemet er ikke å «holde folk fattige». Svaret er en levende tro på Jesus som kilde til alle ting. Og en levende tro på Den hellige ånd som en Ånd av offer, kreativitet og vekst (multiplikasjon). Løsningen er å styrke vennene til å skape og forvalte sine egne ressurser. Løsningen kan også innebære mikrofinans og businessstrening.

De fattige i den tredje verden er ikke fattige fordi de er late. Hovedårsaken er systematisk korrupsjon som nekter dem å få en rettferdig avkastning av jobben sin.

Tidligere har vi prøvd å samarbeide med vestlige venner som vi trodde delte lignende visjon og verdier som oss. Men da det oppstod en konflikt, presset de meg og sa «Hvorfor kan du ikke simpelthen fortelle dem (teamet i Sentral-Asia) hva de skal gjøre?» De trodde at siden jeg støttet teamet økonomisk, kunne jeg derfor fortelle dem hva de skulle gjøre og at de under trussel av å miste støtten ville gjøre det.

Mitt svar var at jeg ikke kunne gjøre det slik siden jeg ikke jobber med slaver eller underordnede, men med partnere og venner. Mine venner i Sentral-Asia må gjøre de beslutninger de må leve med. Vi er enige om visjonen – det er vår disiplin. Vi er enige om strategien – samstemmer den ikke med vår visjon, gjør vi det ikke. Vi er forpliktet overfor hverandre som venner og partnere. Mitt ansvar er å gi råd, kloke eller ikke så kloke, men til slutt må de gjøre slik som de mener Jesus ber dem om å gjøre det. Det betyr at jeg har støttet beslutninger som jeg følte ikke var kloke. Men i de fleste av disse tilfellene viste det seg at vennene mine gjorde kloke ting. Det betyr også at jeg har støttet beslutninger som viste seg å være svært ukloke, og vi måtte jobbe oss igjennom konsekvensene sammen. Vennskap og partnerskap er mye viktigere enn å beskytte seg selv fra noen lidelser dersom prisen for beskyttelse er kommando og kontroll.

Demonstrasjon og deklarasjon av Guds rike

«Helbred de syke der, og si til dem: «Guds rike er kommet nær til dere.» «Se, jeg gir dere makt til å trække på slanger og skorpioner, og over all den makt fienden har, og ingen ting skal skade dere på noen måte.»

Lukas 10:9,19

Helbrede de syke og demonstrere Guds rike!

Så mye av den kristne verden er bygget opp på ord... bøkene, TV, radio, forskning, CD, DVD. På en måte er dette greit, siden vi er formidlere av gode nyheter. Vi skal «Hellige Herren Gud i våre hjerter og alltid være rede til forsvar overfor alle som krever oss til regnskap for vårt håp som er i oss med saktmodighet og frykt.» (1. Pet 3:15). Ja, vi skal studere, forstå og være klar til å vitne om Herren som bor i våre hjerter! Imidlertid erklærer Paulus til korinterne: «For Guds rike består ikke i ord, men i kraft.» (1. Kor 4:20). Dette sitatet er fra en sammenheng hvor han går grundig gjennom sin egen autoritet for å overbevise og formane korinterne, men det peker på et stort problem; vi kan ikke overbevise folk om realitetene om Guds rike bare med ord alene, og Jesus forventet heller ikke det.

Han befalte oss om å helbrede de syke, og så erklære Guds rike etter at vi har demonstrert dets kraft og nærvær. Slike demonstrasjoner skulle blant annet finne sted i hjemmet til en «person med fred». Det var ikke ment å skulle skje i spesielle korstog med spesielle evangelister og med et kor som synger for å skape den rette atmosfære. Salvelse er ikke avhengig av den rette atmosfæren skapt av profesjonelle musikere som synger en time. Salvelsen kommer ikke ned. Kan dere forestille dere at Jesus nektet å be for folk før Peter hadde ledet tilbedelse i en time og erklært for publikum at Den hellige ånd hadde kommet?

Salvelse er uttrykk for kraft og tilstedeværelse av Den hellige ånd som bor i dere, og som hviler over deg. Vi trenger å lese Lukas 4:18-21 om igjen! Vi er ikke lenger i den gamle pakt hvor salvelsen kom over spesielle personer. Din kropp er tempel for Den hellige ånd. Salvelsen går ikke fra deg. Han kommer til å bli. Gud bor i oss, ikke et eller annet sted som han besøker.

Problemet med ord er at noen kan snakke hyggelig, lyde åndelig og kan sitere skriftord, men dette er hodekunnskap. Du kan simulere med ord, og du kan manipulere publikum med følelsesmessige, dynamiske presentasjoner. Utfordringen er å be med for en eller to syke eller demoniserte personer i et rom, hvor ingen ting kan skjules i massene i et stort møte. Her går det ikke an å late som om noe har skjedd. De kjenner ikke Jesus ennå. De kjenner ikke deg. Enten blir de helbredet og satt fri, eller det skjer ikke. Enten kjenner du Jesus og Den hellige ånd som bor i deg, eller så gjør du ikke det.

Dette handler ikke om hvor mange skriftsteder du siterer, hvor åndelig du høres ut når du ber og hvor høyt du roper. (Du ville føle deg temmelig dum om du ropte og hoppet omkring i noens kjøkken.) Folk kan bare bli helbredet på grunn av vår ydmyke avhengighet av Den hellige ånd som bor i oss, og enkel tro på hans evne til å elske og helbrede dem.

Menneskelige behov av forskjellig slag utfordrer oss innfor Gud. Folk i verden plasserer oss nakne foran Gud. Bærer vi med oss Guds rike eller gjør vi det ikke? Kan vi demonstrere Guds rike eller ikke? Elsker vi mennesker eller ikke? Hviler virkelig Den hellige ånd over oss eller ikke?

Å helbrede de syke betyr også å tjene mennesker i praktiske ting. Et gammelt ordtak sier «Folk bryr seg ikke om å høre hva du tror før de ser at du bryr deg om dem.» For en tid siden begynte en venn å besøke en park hvor det for det meste var narkomane, hjemløse og foreldreløse som oppholdt seg. Han kjørte dem rundt, gav dem små pengegaver og var villig til å være til deres disposisjon. Ja, de brukte det meste av pengene på røyk, sprit og narkotika, men han tjente dem. Etter en stund begynte de å tro at han faktisk brydde seg om dem og begynte å stille ham spørsmål. Etter hvert ble parken kjent som «Bønnemøteparken». Praktisk tjeneste førte til helbredelse, befrielse, frelse og en menighet i parken!

Det strømmer på med vitnesbyrd fra hele verden om hvordan enkle husmenighetsbevegelser vokser fram. Mange av de nye husmenighetene starter med at det skjer helbredelser og befrielser ved Den hellige ånd. Ofte er det en «en person med fred» som er blitt helbredet eller fått befrielse, eller det har skjedd i et hjem hvor et barn eller en ektefelle ble helbredet. Det du har overbevist noen med dine ord, kan en annen motbevise med sine ord. Men har du erfart eller sett noen bli helbredet eller utfridd, så vet du hva du har sett eller erfart.

Noen kristne, spesielt i Vesten, snakker mye om at den sekulære kulturen ikke lenger tror på absolutte sannheter eller stoler på noen autoriteter. De snakker om hvordan den humanistiske kulturen kun tror det de erfarer og det deres venner forteller dem. Dette kalles postmodernistisk tankesett der erfaring er sannhet, følelser er bevis, og stadfestelsen man trenger hentes fra

vitnesbyrd og erfaringer til ens egne venner. Mange kristne trekker seg fra å dele sitt vitnesbyrd om Jesus i en slik kultur av moralsk relativisme.

Det er riktig at den sekulære kulturen ikke tror på absolutte sannheter eller ønsker å lytte til folk som presenterer seg selv som autoriteter. Men det har aldri tidligere vært en kultur som er mer åpen for det overnaturlige og til en demonstrasjon av Guds rike. Det er imidlertid en hake; de kommer ikke til å komme til våre møter for å se en slik demonstrasjon. De tror at det vi driver med er manipulasjoner og at vi er ute etter pengene deres. Når de hører alt maset om penger på de store møtene og korstogene på TV ser de at de har rett. Det handler veldig mye om penger. Hvorfor skal de stole på oss? Vi må besøke deres sammenhenger, være sammen med dem, blant deres venner og demonstrere Guds rike så de ser det er ekte.

Det har aldri tidligere vært en generasjon som det har vært lettere å demonstrere Guds rike for enn nå. Men vi må gjøre det blant dem, hvor de kan lære å stole på at det egentlig handler om mennesker og vennskap, og ikke om penger og makt.

Erklær og modeller Guds rike!

Det har vært flere «apostoliske restaureringsbevegelser» siden 1970-tallet. Et felles kjennetegn som har gått igjen i alle disse, har vært gjenopprettelsen av de femfoldige tjenestegavene med et spesielt fokus på apostelens tjeneste som har autoritet over menigheten. Fraser som «gjenopprettelse», «anerkjennelse av guddommelig orden», «underkastelse av delegert autoritet», «åndelig dekke», «å ære autoriteter», «anerkjennelse av en Guds mann», «åndelig farskap» og tilsvarende, har vært felles kjennetegn for disse bevegelsene. Det mentale og åndelige bildet av dette blir en pyramide av hierarkisk orden, kommersielle organisasjoner og mørkets rike, hvor underkastelse, ære og rikdom rettes oppover og utøvelse av kontroll rettes nedover. Den makt, myndighet, prestisje og rikdom som personen øverst innehar, står i forhold til hvor mange det er i de forskjellige nivåene i hierarkiet under ham.

Det er vanlig for disse bevegelsene å snakke om å gjøre disipler, men i deres kontekst handler det om å skape slaver, noen som må spørre om tillatelse til å gjøre hva som helst. Hensikten med dette disippelskapet er å forsterke hierarkiet. I Guds rike er hensikten med disippelskap å dele hjerter og å legge ned livene for å skape venner (Joh 15).

Disse nye apostoliske bevegelser lover frihet i ånden og er ofte karakterisert av høyt volum, moderne lovsang, dans, flaggvaing, profetisk sang og profetiske ytringer. Et av deres favorittvers er «hvor Herrens Ånd er der er frihet» (2. Kor 3:17). Det høres så bra ut... bortsett fra at friheten gjelder kun innenfor fire vegger og kun involverer hvordan du beveger kroppen under møtet. Lederskapsstrukturen er en streng hierarkisk pyramide og hvis du avviker

fra det som regnes som underdanig adferd på noen måte, anses du uegnet for å utøve lederskap. Hvis du er en mann, har du en opprørsk og undergravende ånd som Absalom, og hvis du er en kvinne, har du Jesabels ånd.

Hierarki er den eneste måten en stor og komplisert organisasjon som for eksempel en regjering, en religiøs organisasjon, KGB, mafiaen eller mørkets rike kan fungere igjennom siden én person kun kan være på et sted av gangen, og må dermed delegere myndighet og få rapporter fra kommandokjedene. Noen har spøkt med at organisert religion og organisert kriminalitet går mye ut på det samme, bare at mafiaen har bedre restauranter. Det blir faktisk gjort mye arbeid i forretningsverdenen der flate strukturer og lederløse organisasjoner er lagt til grunn.²¹

Jesu kropp er en flat organisasjon. Han er ikke begrenset. Han er allmektig og allestedsnærværende. Han er på alle steder til alle tider. Han ser alt og vet alt. Han trenger ikke rapportering fra en kommandokjede og han trenger ikke delegere myndighet.

Han ga aldri noe menneske noen myndighet over en annen. Ja, «over all fiendens makt», men ingen steder gir han noen mann eller kvinne myndighet over en annen. Ja, egentlig forbød han uttrykkelig utøvelse av slik autoritet – «det skal ikke være slik hos dere»!

«Men Jesus kalte dem til seg og sa: «Dere vet herskerne over hedningene har fullt herredømme over dem, og de som er store, utøver makt over dem. Men slik skal det ikke være blant dere. For den som vil være stor blant dere, han skal være deres tjener. Og den som vil være den første blant dere, han skal være deres slave – akkurat som Menneskesønnen ikke kom for å la seg tjene, men for selv å tjene, og for å gi sitt liv som løsepenge for mange.» Matt 20:25-28.

Så kan du spørre; men er ikke «apostel» den øverste av tjenestegavene? Det er en oppfatning som bygger på vanetenkning og som ikke er basert i Det nye testamentet. I verden på den tiden, var om lag en tredel av befolkningen slaver, en tredel var frigitte slaver og en tredel var slaveeiere. Dette var ikke slaver som var eid som løseøre, som det var i USA, eller som nå eksisterer i Nord-Afrika, hvor arabiske muslimer eier sorte afrikanske slaver. Ifølge Romerrikets lover måtte slavene bli tatt godt vare på, og de skulle frigis etter en tids tjeneste. De kunne være høyt utdannet og være stolte medlemmer i husstanden som administrerte virksomheten på vegne av sine eiere. Barna deres fikk utdanning og de kunne kjøpe seg fri med egne penger. Frigitte slaver gikk ofte tilbake til slavestatusen rett og slett fordi de hadde et bedre liv som slaver enn som frie menn.²²

Ordet «apostel» betyr «en som er sendt», men vi har mistet betydningen

FOTNOTE 21 *"The Seven Day Weekend"* by Ricardo Semler. *"The Starfish and the Spider"* by Ori Brafman & Rod Beckstrom

FOTNOTE 22 Dette avsnittet er et sammendrag av "Apostler, Jesu slaver", Dr. Brian Dodd, vedlegg nr 1 i denne bok

av ordet. Slave av laveste rang var *apostel*. Hvorfor? Reisene på den tiden var ofte farlige og vanskelige. Hvis du var på et diplomatisk oppdrag eller måtte bringe med deg store verdier, måtte du ha med deg en bevæpnet eskorte for å beskytte deg mot røvere. Hvis du brakte med deg noe av liten verdi måtte du reise alene. Da var det den minst verdifulle tjeneren som ble sendt. Dersom denne apostelen reiste ubeskyttet, kunne han bli ranet, bortført og solgt som slave. Hvis du var den minst verdifulle tjeneren, var du en apostel. Rom 1:1 høres svært forskjellig ut i lys av dette: «Paulus, Jesu Kristi tjener, kalt til apostel, utvalgt til Guds evangelium». Kulturen på den tiden ville forstått at Paulus derved hadde plassert seg selv som den minste av slavene, altså den minst verdifulle slaven. Men hva har dette å gjøre med Guds rike?

Alt! Evangeliet om Riket skulle være gode nyheter for alle som hører det. Og det er det! Evangeliet om Riket er at Jesus er din Konge, din Herre, din Mester, ditt Hode, din Ære og Han bor i deg og er ditt Håp.

Det er ikke gode nyheter å bli fortalt at for å komme til Guds rike må du underlegge deg meg! Å bli fortalt at noen skal være din åndelige leder eller et «vern» for deg, er en fornektelse av det som Paulus så klart sier i 1. Tim 2:5: «For det er én Gud og én mellommann mellom Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus.»

Det er interessant at vi er så klare på vår individuelle frelse kun gjennom Jesus, og at Jesus er vårt Hode for hver og en av oss, mens vi avviser katolske og ortodokse dogmer om presten som tilgir synd og viser til 1. Tim.2:5: «For det er én Gud og én mellommann mellom Gud og mennesker: mennesket Kristus Jesus.» Men når det kommer til den praktiske utøvelsen sammen i et eller annet fellesskap/menighet/kirke etc, preker vi det samme ortodokse og katolske dogmet om å underlegge seg et menneskelig overhode. Vi blir fortalt at vi kan bare fungere i Guds rike hvis vi er underlagt et menneskelig overhode. Vi blir fortalt at vår relasjon med Jesus der vi er samlet som en større enhet, må ivaretas og formidles av andre enn ham.

Når dette skjer, blir Jesus bare et fiktivt hode. Men Jesus er og vil alltid være det sanne, fungerende Hode for sin kropp.

En undervisning som går ut på at Jesus er vår Herre, mens vi er underlagt en form for menneskelig lederskap kan faktisk skape noe «schizofrent» i oss. Er det noe rart at troende er så forvirret og lite fruktbare? Det er ikke så rart at et vanlig «problem» som mange lederskap har med de nyfrelste, er at de er «opprørske», «uavhengige» og derfor må lære seg å «underlegge seg autoriteter». Problemet har oppstått når den nyomvendte hører stemmen til Kongen. Den hellige ånd taler til dem og de er i brann for å gå ut med budskapet om sin nye Konge som har fylt dem med trang til å vitne og vise kjærlighet til menneskene. Menigheten rundt dem har blitt indoktrinert i massive overtramp av religiøs kultur, og bryr seg derfor ofte mest om seg selv og har lite forhold eller

interesse av verden omkring dem, og går ingen steder.

De fleste menigheter er omtrent slik de var for tyve år siden og i løpet av den tiden har de vært opptatt av å erklære vekkelse, be om at bygningen skal fylles og profetere at det vil skje snart. De dreper Jesu liv i de nyfrelste og deretter holder de årlige vekkelsesmøter hvor de prøver å bringe tilbake livet som de har drevet bort.

Det tar mye psykologisk kraft, følelsesmessige manipulasjoner og adferdsmessig mobilisering for å få den nyfrelste til å bli i samsvar med dette religiøse systemet, slik at de aksepterer menighetens manglende lydighet som de andre.

Skriftene blir misbrukt og vridd for å overbevise de nyfrelste om at disse u lydige og åndelig kalde, men hyggelige menneskene, faktisk representerer de eldste i troen! Slik er prosessen med å lage etterfølgere av seg selv og ikke etterfølgere av Jesus. Slik er prosessen med å institusjonalisere noen til det punkt at de er mer lojal til institusjonen enn til Jesus.

Lojaliteten til ledelse og institusjon(en) blir svært beslektet med den lojalitet som kreves av en mafia. Du er lojal selv når du vet at det de gjør overfor dere er galt. Du er lojal selv når viktige sannheter i Skriften er krenket. Når kravene til lojalitet er høyere enn til sannhet, er du ikke lenger i Guds rike, da er du i en kriminell organisasjon og religiøse ledere handler ofte som smågangstere og råtampere når du konfronterer dem!

Hva har dette med Lukas 10 å gjøre? Vi skal erklære at Guds rike har kommet etter at vi har demonstrert kongedømmet ved å helbrede de syke. Hva er det dynamiske her? Hva skjer helt naturlig hvis en syk ektefelle, sønn, datter, mor eller far blir helbredet når du har bedt? De vil holde deg høyt. Du kan lett bruke dette til å bli en konge. Men hva bør svaret være? Ditt svar er å erklære at Guds rike er nær. Det er slik Paulus og Barnabas gjorde i Apg 14:8-18. Hva betyr det? Det betyr at verten kan gå inn i kongedømmet, hvis han velger å gjøre det, og får samme makt over sykdom og onde ånder som du har. Du er bare en «apostel» som demonstrerer Guds rike slik at verten kan se det og selv få del i dette kongedømmet og bli kjent med Jesus.

Vi demonstrerer Guds rike ved å uttrykke kongens autoritet over mørkets rike og vi modellerer Guds rike ved å fortsette som tjenere og ærer kongen. Vi vil aldri bli mellommenn mellom Gud og mennesker. Vi vil aldri bli åndelige overhoder over noen andre.

Dette er særlig følsomt innenfor de muslimske kulturer. Noen er lidenskapelig søkere etter sannhet og villige til å dø for det de tror er sannheten. Ordet muslim betyr egentlig «underkastelse innfor Gud». Å bli fortalt at man må legge seg under en annen religiøs kultur, et fremmed åndelig hierarki eller besøke fremmede utenlandske bygninger er ekstremt støtende fordi han føler i hele sin ånd, og med rette, at dette er feil.

Vi skal demonstrere Guds rike i hans hjem og i hans kultur. Vi skal aldri

være en konge, men alltid en tjener. Vår tjeneste er å demonstrere Guds rike på en slik måte at han fritt kan komme inn i det gjennom Jesus alene som mellommann, og så leve dette livet ved å underlegge seg Jesus alene. Ingen andre. Og selvfølgelig er dette sant for alle kulturer og menneskegrupper.

Hvem har ansvaret?

Det første spørsmålet i enhver menneskelig organisasjon og i alle menigheter er «Hvem har ansvaret?» Organisasjonsbildet i våre sinn er en pyramide, et hierarki som organisasjonen er bygget på, og som du trenger å vite om for å passe inn i strukturen.

De(n) nye apostoliske bevegelsene forsøkte å stoppe de uunngåelige konflikter om retning, visjon og bruk av ressurser i den lokale menigheten ved å utøve sterk sentral autoritet og kontroll. De sa dette var «gjenopprettelse» av den tidlige menighet, mens det egentlig var det gamle pavesystemet.

Ta paven, kardinal, biskop, prest og erstatt disse titlene med apostel, profet, prest, eldste. Dette skaper mange små paver, mange slaver, mye problemer og har ingenting med den tidlige kirke å gjøre. Pyramider er for døde mennesker. Pyramider er bygd av slaver! Hvorfor driver fortsatt så mange og produserer mursteiner for Farao?

Men Lukas 10 tegner et annet bilde. Hva inneholdt den tidlige menighet? Når du går inn i andres hjem er du alltid en gjest, alltid en tjener. Du er aldri lederen. Du trenger ikke starte med å fortelle dem hvordan de skal arrangere sine møbler, styre sin husholdning eller kreve din favorittmat. Din jobb er å demonstrere riket og disippelgjøre din vert til å bli pastor/hyrde/biskop/eldste for sin familie og venner. (Alle titlene brukes om hverandre i Det nye testamente, se Apg 20:17 og 28).

Den naturlige autoritet, innflytelse og uttrykk for Guds rike på jorden er gjennom familien. Den triste virkeligheten for mange tradisjonelle kirkesystemer er at de har blitt ødeleggende for hjemmets autoritet, og programmene og aktivitetene deres konkurrerer om familiens tid og energi. Et resultat av dette er at mange (flertallet) av barna som vokser opp i troendes hjem forlater troen når de blir ungdommer.

Når du erklærer Guds rike, erklærer du også at de nye disipler er blitt medlemmer i et kongelig prestedømme, en hellig nasjon (1. Pet 2:1-10), en sønn eller datter av vår himmelske Far (1. Joh 3:1-3), har tilgang til det helligste gjennom Jesu blod (Heb 10:19-25, 12:22-24), har fått Den hellige ånd som skal veilede til den fulle sannhet (Joh 16:13-15 og 1. Joh 2:24-27), har fått et nytt hjerte hvorpå Gud har skrevet sine lover (2. Kor 3:3), har Jesus som sin ære og Hode (Kol 1:18) og har fått alt i Kristus (Ef 1-3 og 1. Kor 3:21-23)

Hvordan passer lederskap inn i dette? Den primære oppgaven for et tjeneende lederskap er å demonstrere Guds rike ved å vise hvordan man skal

kunne ha tillit og trygghet i hvem de er i Kristus, og stole på Guds ledelse gjennom alt. Lederskap handler om å elske og lede folk til Herren Jesus i alle ting, «Ikke slik at vi vil herske over deres tro, for dere er jo faste i troen. Men vi er medarbeidere som vil hjelpe dere til glede.» 2. Kor 1:24

Gjennom 1. og 2. Korinterbrev prøver Paulus å gi råd om hvordan korinterne skal håndtere sine problemer og få en bror til å omvende seg fra å leve i synd. Legg merke til at han skriver ikke til de eldste og ber dem om å gjøre dette! Han følger ikke en protokoll av delegert myndighet eller en kommandokjede. Han skriver til hele menigheten og ber dem om å handle i henhold til hva de vet om rettferdighet, siden han elsker dem og alltid har tjent dem for egen regning.

Lederskap i Guds rike er å lede ved eksempel og gi rådgiving. Men en rådgiver kan gi både kloke og dårlige råd, mens det er en selv som må leve med avgjørelsene. Det handler om å overlate Guds barn til å ansvarliggjøres overfor Gud og å la Jesus bygge *sin* menighet. Ledelsen i de fleste moderne menigheter går ofte ut på å gi tillatelser til noe. Det handler om å si ja eller nei. De forteller deg hva du kan eller ikke kan gjøre. Det handler om styring og kontroll som produserer åndelig deformerte barn som ikke vet hvordan de skal samarbeide med Gud.

Det er alminnelig akseptert at det i en stor organisasjon må være styring og kontroll. Men hadde Jesus ment at menigheten skal være en stor organisasjon? Hvis vi adlyder Jesus og gjør disipler i hjemmene og multipliserer det, blir hver menighet liten og hvert medlem kan lett høre og adlyde Mesterens stemme mens man venter på hverandre. Jesus modellerte en menighet på tolv. Jesu menighet var ment å være hans kropp.

Disse små organismene multipliserte seg slik at inntil ti prosent av Romerriket bestod av tilhengere av Jesus. Dette skjedde uten noe hovedkontor, noe hierarki, hjelp til å håndheve hierarkisk kontroll eller sentrale innsamlings- og distribusjonssystem. Hver troende reproduserte trofast Mesterens DNA. Det går galt når menneskelig lederskap kommer mellom Hodet og medlemmene i Hans kropp! Det går galt når organismen blir en organisasjon!

Vi har sett menigheten slik vi har kjent den i så lang tid at vi kan ikke forestille oss hvordan Jesus ønsker den skal være. Jesus ønsker sin menighet tilbake! Vi har blitt så vant til å akseptere og stole på menneskelig lederskap så vi kan ikke forestille oss at Jesus faktisk kan lede sin kropp direkte.

Vi har blitt så vant til å tro at vi trenger menneskelig lederskap at tillit til Jesus blir sett på som opprørsk uavhengighet!

Eikeutrær og jordbærplanter – elefanter eller kaniner

Hva er det som best karakteriserer menigheten som Jesus tenker på i Lukas 10? Eiketreet eller jordbærplanten? En elefant eller en kanin? Ja, Gud skapte

begge, men hvilken av dem er det som karakteriserer resultatet av lydighet til Lukas 10? Svaret er helt klart jordbærplanter og kaniner.

Takk Gud for elefanter og eiketrær, men hvorfor fortsetter menneskene med å bygge eiketrær og elefanter? Du kan bygge en trone i et eiketre eller på en elefant, og hele verden kan se deg på tronen og se hvor stor tjeneste du har. Men du ser dum ut om du sitter på en jordbærplante eller prøver å ri på en kanin.

Hvis du planter en jordbærplante i en åker, vil hver plante strekke ut sine utløpere etter sin egen kilde av Livets vann, og vil spre sine utløpere som suger opp Sønnens kjærlighet. Da blir åkeren snart dekt av jordbærplanter, og de vil være bundet sammen i vennskap uten å være avhengig av hverandre! Da blir det ikke mulig å vite hvem som var den første jordbærplanten!

Hvis du lar to kaniner være alene i to år, vil du få minst en million kaniner. Etter to år vil to elefanter kun ha produsert en elefant og ha brukt mye ressurser på det.

«Problemet» med lederløse organisasjoner er at det er vanskelig bruke dem til å lage personlig rikdom. Hierarkier skaper floder av rikdom. Noen har sagt at et menneske ikke vil forstå noe hvis lønna hans er avhengig av at han ikke forstår noe. Som noen sier, hvis du ønsker å forstå hvordan noe virker, følg pengene... Den store snublesteinen for mange i profesjonelle tjenesteposisjoner handler om lønn og finansiell sikkerhet.

En ny venn studerer til doktorgrad i teologi ved et lokalt universitet. Mange av lærerne og doktorgradskandidatene på stedet diskuterer nå den enkle, organiske menighetsmodellen og har begynt å tro at dette er den bibelske modellen. De har imidlertid et massivt problem, de har studert i årevis for å kunne søke på lederjobber i store kirkesamfunn. Hvis de tar konsekvensene av sine tanker om den organiske menigheten og at Jesus har bedt oss om å gjøre disipler istedenfor å bygge institusjoner, så må de finne en annen måte å underholde seg selv og sine familier.

Hvem har ansvaret?

Jesus!

Alltid en tjener og aldri en konge, men hva med de eldste?

Når du leser igjennom Lukas 10 og resten av Det nye testamentet, ser du femten direkte og femten indirekte referanser til menigheten i hjemmet.²³ Dette er menigheter der menn og kvinner med Guds fred har blitt trent til å bli hyrde/pastor/biskop/eldste for sin egen familie og venner.

Men hva med ordineringen av de eldste? Innebærer ikke det et hierarki? Hvordan passer dette inne i den organiske visjonen?

Først trenger vi antagelig å holde oss unna begrepet «ordinere». Ordet «or-

FOTNOTE 23 Se vedlegg nr 2

dinasjon», som brukes i religiøse institusjoner, antyder sterkt å gi posisjon og makt til en annen lenger opp i hierarkiet. Utvelgelsen av eldste som Paulus snakker om i 1. Tim 3 og Tit 1, kan bedre karakteriseres helt enkelt ved å gjenkjenne Guds nåde over en person, og dette bevises ved moden frukt. Dette er ikke en vestlig stil hvor ungdom opphøyes på grunn av sine gaver, personlighet og karisma, men Østens måte å ære de som er eldre i forhold til å være i stand til å være eldste på grunn av sin livserfaring.

Etter at Paulus hadde etablert flere husmenigheter på Kreta, ber han Titus (Titus 1) om å dra tilbake for å innsette eldste og instruerer ham om å se etter karakter og relasjonell integritet framfor gaver eller personlighet. Se opplistingen i Lukas 10; det skulle være en eldste per husstand som ville være i stand til å tjene utenfor sin egen husholdning og være i stand til å gi råd til andre husmenigheter i byen.

Noen husmenighetsledere ville ikke ha den nødvendige frukt i livet sitt til å bli anerkjent som eldste. De som ble anerkjent, ble de eldste i menigheten på Kreta. Hva endret seg i hjemmene til de nye som hadde blitt anerkjent som eldste? Ingenting. Hva endret seg i hjemmene hvor ingen ble gjenkjent og anerkjent som eldste? Ingenting. En eldste ble imidlertid gjenkjent som en som kunne hjelpe andre husmenigheter i området.

La oss se på Paulus sine krav til de eldste i Efesos i lys av dette; den samme prosessen med planting, testing og godkjenning fant sted i Efesos, og da Paulus kalte de eldste sammen før sin siste reise til Jerusalem, advarte han dem i Apg 20:29-30: «For jeg vet at etter min bortgang vil glupske ulver komme inn blant dere, og de vil ikke spare flokken. Også blant dere selv skal det stå frem menn som fører falsk tale for å dra disiplene etter seg selv.»

Han så to farer. Den ene gjaldt de «glupske ulvene». I 2. Kor 11:13 advarte han også om «falske apostler», som bare var opptatt av makt og penger. Han gjentok dette i Titus 1:11: «Det er nødvendig å stoppe munnen på dem, for de fører hele familier på villspor ved at de lærer det de ikke burde, for skammelig vinnings skyld.»

Den andre faren var fra innsiden, at noen av de eldste ville dra disiplene til seg selv.

En eldste skal være en som er anerkjent på innsiden av hans/hennes egen husmenighet som en eldste, og utenfor huset sitt som eldste i menigheten i byen.

Answaret til slike tjenere er:

- For det første å sikre helsen til den enkelte husmenighet ved å være et forbilde for Guds rike.
- For det andre å være tilgjengelig for å be og legge hendene på de syke.
- For det tredje å bygge nettverk med andre husfelleskap i byen eller i et

lokalt geografisk område.

- For det fjerde å hjelpe dem til å mangfoldiggjøre nye husmenigheter i det området.
- For det femte å legge til rette for tjenester utenfor det lokale området som Paulus gjorde ved å ta med seg gaver fra Makedonia og Korint til menigheten i Judea som led hungersnød.

I stedet for å oppfylle disse fem tjenestefunksjonene, kommer noen eldste til å bruke sine gaver til å skape vranglære ved å trekke disipler til seg fra de andre husmenighetene. Hvis de hadde fortsatt i sitt eget hjem og fortsatt å følge Lukas 10-mandatet om å gå ut, ville de alltid vært en tjener. Da ville de alltid gå ut og hjelpe nye husstander til å bli til Jesu etterfølgere. Men hvis de drar disiplene til seg selv blir de konger. De kan bruke sine gaver, salvelse og sin personlighet til å tilrive seg Jesu plass over sin menighet.

De kan bygge en base for posisjon, makt og rikdom, og sabotere multipliseringsprosessen. Paulus sier at de som stoppet tjenerne i å gå ut og begynte å samle til seg selv, talte vranglære.

I moderne kristenhet er det de som trekker det største antallet mennesker til seg selv som blir sett på som de mest vellykkede, og som på konferanser lærer andre ledere om hvordan de skal kopiere denne suksessen. Ifølge Paulus lærer de bort vranglære.

Ja, eldste ble gjenkjent. Men de fungerte imidlertid ikke ved å fortelle andre hva de kunne eller ikke kunne gjøre. De bestemte ikke over andre. De tjente folk og var eksempler. Å bestemme hvordan andre kunne tjene Gud var ikke deres jobb. Det nye testaments eldste er modne husmenighetsledere som bærer rik frukt og som er i stand til å tjene andre husmenigheter. Hvis de begynner å trekke mennesker til seg selv, har de pervertert tjenesten sin. Hvis deres tjeneste handler om å bestemme hvordan andre kan tjene Gud, tar de plassen til Jesus, hodet til kroppen.

Er du en eldste? Elsker du mennesker? I så fall, vil du gi dem den samme friheten i Jesus som du ønsker for deg selv og være en modell for ydmyket, sann tale og det å gi og få visdom.

Jesus, det virkelige hodet og ikke bare en figur

Igjen, vi demonstrerer riket ved hvordan vi ærer Kongen. Hvordan fungerer menigheten i hjemmet? Hvordan fungerer gruppen av kongelige prester? Hvordan uttrykker medlemmene av Kristi kropp sitt felles Hode? Hvordan ærer og tilber tempelets levende steiner, tempelet for Den hellige ånd, sin Gud som bor i dem? Metaforene for Kristi legeme i Det nye testamentet spenner fra legeme, til tempelet, til familie og hær. Det er aldri brukt noe metafor for publikum! Kroppen er ikke laget av passive observatører som betaler for å se

superledere i aksjon. Vi er ikke inndelt i geistlige og lekfolk, gladiatorer og tilskuere. Hvis vi tror at Den hellige ånd bor i hver enkelt troende, så trenger vi å se at han arbeider ut fra hver enkelt som deltar og uttrykker Ånden som bor i dem.

Det er rundt førti vers som befaler oss å gjøre ting som «å elske sin neste», «vente på hverandre», «bære hverandres byrder», «snakke sannhet med hverandre» og «underlegge seg hverandre i frykt for Gud».²⁴ Hvis vi legger til vers som omhandler forholdet til naboer og brødre, finnes det et stort antall av relasjonelle befalinger, mer enn sytti, og selvfølgelig, blant disse befalingene finnes befalingen om «å elske din nabo som deg selv».

Det fins imidlertid kun seks vers som instruerer oss til å ære de som er over oss i Herren. Hvilke sett av versene blir lagt mest vekt på i menigheten? Riktig, de få om å underlegge seg ledere. Dette er feil selektiv vektlegging. Disse versene blir brukt til å rettferdiggjøre et hierarki, mens majoriteten av skriftene som taler om et legeme av hellige prester under én Yppersteprest blir ignorert. Dette er på samme måte som da de amerikanske sørstatene forvrengte Skriften til å rettferdiggjøre slaveriet, eller i Sør-Afrika hvor de ble misbrukt til å rettferdiggjøre apartheid, og hvor ord om likhet og brorskap aldri ble nevnt.

Også de fleste versene som snakker om å ære de eldste, er i en kontekst med en «hverandre»-sammenheng. Alle de strukturelle relasjonene som er skissert i Ef 5:21 etterfølges av «Underordne dere under hverandre i Kristi frykt». Den samme instruksjonen finner vi i 1. Pet 5:5: «Likeså skal dere unge underordne dere under de eldre», og som i det samme verset etterfølges av: «Og dere alle må ikle dere ydmykhet mot hverandre.» Ja, det finnes ledere. Ja, det hele løftes og faller på lederskap. Men de skal lede slik Peter sier i 1. Pet 5:3, at vi ikke skal lede «som herskere over menigheten (King James: «flokk») som er betrodd dere, men slik at dere blir forbilder for hjorden.» Å lede ved å være den første som lider, den første som legger ned sitt liv, den første til å tilgi og første til å si «Jeg har gjort feil, kan du tilgi meg?» Vi leder først og fremst gjennom eksempler og ved påvirkning. En leder som krever underkastelse har tapt all moralsk autoritet. Ønsker du sjefer og slaver eller brødre og venner?

Dette er ikke en slags religiøs slave eller underkastelsesmentalitet. Dette er ikke en slags falsk ydmykhet. Ja, vi er Kongens barn. Ja, vi er hode og ikke hale. Ja, vi sitter med Kristus i himmelen. Men vi skal følge instruksjonene i Fil 2:5-8: «La dette sinn være i dere, som òg var i Kristus Jesus, han som, da han var i Guds skikkelse, ikke holdt det for et røvet bytte å være Gud lik, men gav avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, da han kom i menneskers liknelse. Og da han i sin ferd var funnet som et menneske, fornedret han seg selv og ble lydige til døden – ja, døden på korset.»

Ha det samme sinn! Slik blir Jesus den reelle leder av sitt legeme og ikke

FOTNOTE 24 For en komplett studie av dette, se vedlegg nr.3

bare en personlig Herre til sine individuelle medlemmer. En av de viktigste disiplinene for legemet er at vi lærer å legge til side det som kan være rettmessig vårt og vente på hverandre. Et av de viktigste budskapene i 1. Kor 11:27-34 «...grunnen til at mange er svake og syke blant dere, og mange sover...», gjaldt ikke for noen personlig, privat synd, men deres *holdning* til Kristi legeme som viste seg i hvordan de spiste sammen.

Vi spiser brød for å vise at vi er ett legeme. Vi drikker begeret for å vise at vi deler et liv. Vi proklamerer hans død inntil han kommer igjen. Vi erklærer hans død som gjorde oss til ett. Når vi kommer sammen skal vi vente på hverandre. Hva var problemet i Korint?

Nattverdenen er et skikkelig måltid. Det er ikke et symbolsk måltid. De rike brakte med seg mye mat og drikke, og spiste til de var mette og drakk til de var fulle, mens de fattige var sultne. De rike gjorde skam på de fattige. De skjemmet ut Herrens legeme. De fattige er like mye en del av Herrens legeme som de rike. Ved å skjemme ut de fattige, vanæret de Jesus og alt det han hadde dødd for.

Hva er løsningen?

Når dere kommer sammen for å spise, vent på hverandre. 1. Kor 11:33-34: «Derfor, mine brødre, når dere kommer sammen for å holde måltid, da vent på hverandre! Om noen er sulten, så får han spise hjemme, for at dere ikke skal komme sammen til dom!» Og hvis det er en fattig mann der som er ute av stand til å forsørge seg selv og sin familie? Sørg for at han kan spise hjemme så han ikke blir lagt merke til av alle omkring han, og han dermed bevarer sin verdighet som medlem av Kristi legeme.

Å vente på hverandre har mange implikasjoner. Hvis jeg virkelig har sett Jesus som hodet mitt, ville jeg æret og ventet på dem som er eldre og mer moden i ham enn jeg er. Jeg ville gjenkjenne Kristus i dem. Det er det som det blir snakket om i Hebr 13:8: «Jesus Kristus er den samme i går og i dag og til evig tid.» Ja, dette er en sannhet om Jesus som neppe trengs å sies. Det som er så utrolig er at vi kan vandre i Guds nåde med et konstant uttrykk for vårt daglige liv med Jesus. Dette skriftordet taler om hva vi ser som resultat i andres liv. Ser vi Jesus i livet deres? Det er denne troen vi skal følge.

Enkeltpersoner som vi gjenkjenner Jesus i forlanger aldri at noen skal underlegge seg dem.

Hvis jeg virkelig vandrer med Jesus som hodet mitt, som et modent medlem i Kristi kropp, vil jeg gjenkjenne Jesus i det nyeste medlemmet på kroppen. Jeg vil se Jesus i dem. Og hvis jeg er trygg i Jesus, vil jeg aldri forlange at noen skal underlegge seg meg. Hvis de ikke ser Jesus i meg og hvis Den hellige ånd ikke snakker til dem, hvorfor skulle jeg? Hvordan kunne jeg?

Spørsmål og svar

? Hva med «åndelige fedre»? Trenger vi ikke åndelige fedre til å veilede og forløse oss til vårt mål?

Ja, Paulus kalte Timoteus «en ekte sønn i troen» og ga han ham en dynamisk veiledning og oppmuntring, og bygget derfor en relasjon til Timoteus. (1. Tim 1:2. Paulus uttrykte også ønske om flere virkelighetsnære fedre i kontrast til de mange lærere som var tilgjengelig (1. Kor 4:15-17). Problemet med den åndelige far, blir som i en pyramide, at den blir et system for styring, finansiering og markedsføring. Dette er hva som skjer når det er kreves at alle må ha en åndelig far, og at hver sønn må hedre sin åndelige far ved å gi tiende til ham.

Eksemplene det vises til er at Josva underla seg Moses, Elisa under Elias og Timoteus under Paulus. Versene som det siteres fra i disse eksemplene, er at du må ha et slikt far forhold som kan forløse deg inn i Guds plan for deg. Men sannheten er at verken Moses, Elia eller Paulus hadde en åndelig far. Eksemplene slår begge veier. Det er godt å ha eldre bror/søster eller en åndelig far, men det er ikke obligatorisk. Det er ikke slike mangler som stopper noen fra å fullføre sine mål.

Paulus selv viser til det faktum at han ikke hadde mentorer i troen som skulle bekrefte åpenbaringene han hadde fått direkte fra Jesus, «Men de som gjaldt for å være noe – hvor store de var, er meg det samme, Gud gjør ikke forskjell på folk – de som gjaldt mest, påla meg ikke noe i tillegg.» (Gal 2:6).

Og dette sa han da han snakket til apostlene i Jerusalem, «De som ser ut til å være noe». Sanne, åndelige fedre presser sine sønner inn i Den ene himmelske far og bærer Jesu ord i sine hjerter om aldri å ta hans plass i relasjonene. De som har sett Jesus tar verken seg selv eller noen annen leder for høytidelig.

«Men dere skal ikke la dere kalles rabbi, for én er deres mester, men dere er alle brødre. Og dere skal ikke kalle noen på jorden far, for én er deres Far, han som er i himmelen. La heller ikke noen kalle dere lærere, for én er deres lærer, Messias. Men den største blant dere skal være tjener for de andre. Den som opphøyer seg selv, skal fornedres, og den som fornedrer seg selv, skal opphøyes.» (Matt 23:8-12)

Og hva med åndelige fedre som krever at deres sønner gir tiende til dem? Paulus ville si at etterspørselen etter penger diskvalifiserer dem fra å bli en far av noe slag, og snakker til korinterne om sin egen faderlige holdning som et eksempel: «Se, for tredje gang er jeg nå rede til å komme til dere. Og jeg vil ikke falle dere til byrde. For jeg søker ikke det dere eier, men dere selv. Det er jo ikke barna som har plikt til å samle til foreldrene, men foreldrene til barna.» (2. Kor 12:14).

? Hva med apostelen Ole eller profeten Bjarne? Sanne eller falske?

Ifølge Jesus i Matteus 7:21-23 kan de falske gjøre mirakler, tegn og under selv om de gjør urett, ikke gjør Faderens vilje og ikke kjenner Jesus. Mirakler som skjer i Jesu navn er ikke nødvendigvis en stadfestelse av en tjeneste. Ikke gaver heller. Det er derimot karakter og relasjonell integritet som stadfester ektheten i en tjeneste, en gave og en person.

Ifølge Jesus i Matt 23 er tegnene på den falske at de binder tunge bærer på menneskenes skuldre (som obligatorisk tiende) og gir hverandre stillinger, titler og offentlig anerkjennelse.

Ifølge Jesus i Matt 20:25-28 blir den falske synlig ved at han praktiserer lederskap på samme måte som i verden i stedet for å følge Hans eksempel på oppofrende tjeneste.

Ifølge Paulus i Apg 20:30 avsløres den falske med hvordan han trekker mennesker til seg selv ved «å forvrengte Guds ord» (som obligatorisk åndelig farskap).

Ifølge Paulus i 2. Kor 11 er tegnet på en falsk apostel hvordan de plasserer seg selv som autoritet over folk og hvordan de tar penger fra folk. Den falske er avslørt av sin avhengighet av makt og penger.

Den falske bruker sine gaver til å gjøre mirakler og det overnaturlige til å trekke til seg selv og til å bruke Guds folk for å få penger.

Mye i den moderne kirke er en kombinasjon av penger og personlighetskult. Kristi brud blir herjet.

En tøff uttalelse? En venn i Nigeria forteller at et skriftord som alltid forkynnes fra prekestolene er Malaki 3. Lederne presser på denne måten folk til å gi tiende og lokker dem med løfter om velsignelser om de gjør det, og sår frykt om forbannelse om de ikke gjør det. Lederne kjører Mercedes mens deres folk ikke har penger til mat til barna sine. Du sier «Det er Afrika.» Vel, hvis du ønsker å vite sannheten om noe, hjelper det ofte å ta en analyse; ta det amerikanske velstandsevangeliet og analyser hvordan den vil påvirke Afrika. Det ser jo ikke så ille ut i Amerika siden de fleste i det minste har mat til barna sine.

Så hva betyr det å gi i Afrika? Jo, det ligner faktisk svært mye på et ran av de fattige. Og det er akkurat hva det er – ran. Dersom trospredikanten har så mye tro på sin egen tro om å så og høste, hvorfor gir han ikke likegodt 100 kr til hver enkelt person i mengden så han deretter kan høste av sitt eget offer?

Dette er det «kristne» lotteriet – kanskje jeg denne gangen har nok tro, kanskje predikanten har nok salvelse, kanskje det vil fungere for meg denne gangen, kanskje det er min tur for mitt økonomiske gjennombrudd!

En disippel fortalte meg en gang at «De fleste som reiser med evangeliet er som prostituerte. Pastorene betaler dem for å gi folk åndelige opplevelser som får dem til å komme om og om igjen mens pengene flyter inn.» På den tiden

syntes jeg uttalelsen var litt hard, men det er mye sannhet i dette! En annen venn sier hver gang han hører om tøvete ting i kristendommen: «Det er mange parasitter på Jesu kropp.»

John Wimber tok en gang en drosje fra flyplassen til et forkynneroppdrag og da sjåføren fant ut at han var en kristen leder, fikk han høre om alle de økonomiske og seksuelle skandalene de kristne hadde vært involvert i. Han kjente dem alle! Da Wimber omsider fikk komme til, spurte han ham: «Men hvis det var Jesus og han har en menighet, hva mener du hans menighet skal gjøre? Drosjesjåføren svarte: «De skal elske hverandre og hjelpe de fattige.»

Verden vet hva vi skal gjøre og hvordan vi bør leve. Der er en tragedie at mange som kaller seg kristne ikke vet det.

? Hva med de som sier at Kristi kropp ikke er et demokrati, men et teokrati og at vi derfor må underlegge oss autoriteten til de femfoldige tjenestene som Jesus har delegert?

Ja, Kristi legeme er et teokrati, men hvis du underlegger deg autoriteten til en annen mann, så er det ikke lenger i et teokrati. Da er du i et monarki. Det er derfor Gud i 1. Samuel ikke ønsket å gi folket en konge, «de har ikke avvist deg, men det er meg de har avvist, at jeg skulle regjere over dem.»

Det er ingen delegert myndighet i Kristi kropp. Kongen har distribuert autoritet direkte til hvert medlem, og denne autoriteten skal vi bruke til å tjene hverandre.

Vær forsiktig når ledere begynner å snakke mye om Saul, David og Salomo. Våre eksempler er ikke David og Salomo. Våre eksempler er Jesus og Paulus. Vi er i et teokrati, og Jesus er din konge. Det er kun én Kong Jesus og vi er alle brødre.

Hva skjer når brødre ikke er enige? Hvis dere har forpliktet dere til å arbeide sammen, må dere vente på hverandre til dere alle hører det samme fra Mesteren. Hvis dere likevel ikke blir enige, så gjør som Paulus og Barnabas i Apg 15:36-40; bli enige om at dere er uenige og kom dere videre med jobben.

? Hva med feil og kjetteri i de enkle husmenighetene?

La meg sitere Roland Allan: «Sanne doktriner er et resultat av erfaring og Jesu kraft, istedenfor intellektuelle instruksjoner. Kjetteriene er ikke produsert av uvitenhet, men av lærde menns spekulasjoner.»²⁵

Stoler vi like mye på Den hellige ånd som Jesus gjorde? Han stolte på at Den hellige ånd ville lede oss til den fulle sannhet. Det var derfor han forlot

FOTNOTE 25 Roland Allan, "The Spontaneous Expansion of the Church", page 126 (London World Dominion Press), 1927

disiplene etter sine tre år med dem. Gjør vi folk avhengig av oss eller Den helige ånd? Kunne vi ha skrevet Johannes 16 til våre disipler?

? Det høres ut som at du sier at alle som leder store tjenester har feil motiv, at de er slike som rir på store elefanter og gjør det kun for å bli sett?

Ja, det kan nok virke slik. Det er imidlertid mange tjenende ledere i mange forskjellig kontekster. Gud skapte både elefanter og eiketrær. Det finnes gode ledere på elefantene og mange etterfølgerne som elsker å fø på disse elefantene. Men poenget er ikke å finne noen få godhjertede elefantdrivere og dermed rettferdiggjøre alle de som forsøker å bygge en elefant. Poenget er å være Jesu etterfølgere å gjøre ting på den måten han befalt oss om å gjøre.

Er vi tilhengere av Jesus eller tilhengere av vellykkede personer? Realiteten er at selv om vi gjør ting med de beste motiver, men ikke slik som Jesus gjorde, og heller ikke befalte oss om å gjøre, så ender vi alltid opp på feil sted. Det er Jesu eksempler og befalinger vi skal følge!

Jeg finner det umulig å forstå hvordan noen med en klar åpenbaring av Jesus og hans rike kan fortsette med å mate elefantene!

Avvisning, aksept og identitet

*«Men når dere kommer inn i en by og de ikke vil ta imot dere, så gå ut på gatene og si: «Selv støvet vi har fått på føttene i byen deres, skal dere ha; vi børster det av oss. Men det skal dere vite: Guds rike er kommet nær dere.» «Den som hører dere, hører meg, og den som forkaster dere, forkaster meg. Men den som forkaster meg, forkaster ham som har sendt meg.»
Lukas 10:10-16*

Åkrene er hvite og klare til innhøsting, men hvis de ikke mottar deg, rist av deg støvet og gå videre! Jesus er allerede gått i forveien! Ikke alle mottok ham, og ikke alle vil ta imot deg. Utstyr deg selv med denne kunnskapen og ikke la avvisning stoppe deg fra å gå videre. Forstå at dette ikke er personlig. Dette handler ikke om deg. Det handler om Guds rike som er kommet nær til dem og som de avviser.

Noen har sagt at helvete mottar akkurat det vi har bedt om; vi har fått akkurat det vi har ønsket oss. Avviser du Guds rike? Gud vil respektere ditt valg for evigheten og du vil oppdage at der finnes ingen Guds nåde.

Ønsker du å bli forlatt alene? Du vil oppdage hvor forferdelig alene du blir uten noe nærvær av Gud. Ønsker du å gjøre tingene på din måte? Du vil få en evighet til å takke for valget som brakte deg dit.

Det finnes ikke noe slikt som positiv kulde. Du kan ikke gjøre noe kaldere ved å legge til mer kulde. Du kan kun gjøre noe kaldere ved å ta bort mer og mer varmeenergi. Absolutt null er fravær av all varmeenergi – når det ikke finnes mer energi å ta bort.

Det finnes ikke noe slikt som positivt mørke. Du kan ikke gjøre noe mørkere ved å legge til mer mørke. Mørket blir mørkere ved å ta bort mer og mer lys. Totalt mørke er fravær av enhver lyskilde.

Det finnes ikke noe slikt som positivt onde. En blir ikke mer og mer ond ved å motta mer og mer ondt, men ved å avvise mer og mer rettferdighet.

Total ondskap er fravær av all rettferdighet.

Det finnes ikke noe slikt som positivt hat. Du kan ikke få en person til å hate mer ved å legge til mer hat. Noen hater mer og mer når de avviser mer og mer kjærlighet. Total hat er fravær av all kjærlighet.

Avviser du Guds rike? Avviser du Gud? Avviser du Hans rettferdighet og Hans kjærlighet? Han vil ære ditt valg og ikke tillate sitt kongedømme, sin kjærlighet, sitt lys, hans rettferdighet og hans nåde til å strømme mot deg, og når han gjør det, vil du innse at han er kilden til alt godt.

Gud skapte ikke ondskap. Gud tillater ikke det onde. Han tillater oss simpelthen å velge selv. Avviser du ham? Han vil ære ditt valg og du vil sitte igjen med absolutt ensomhet og mørke.²⁶

Denne dynamikken av aksept eller avvisning er skremmende. At menneskene har fått frihet til å foreta valg som handler om evigheten er både vidunderlig og skremmende. Men det er også utrolig at Jesus gjør en total identifikasjon med oss når vi går ut for å høste. At når andre enten godtar eller avviser oss, er det det samme som å akseptere eller avvise ham og vår himmelske Far. Vi er hans kropp og han gjør oss helt til ett med seg selv. Det er den samme sannheten som konfronterte Paulus på veien til Damaskus da Jesus spurte ham «Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg?» Og han svarte «Hvem er du Herre?» Da sa Herren, «Jeg er Jesus som du forfølger.» (Apg 9:4-5)

Jesus gjør også en komplett og total identifikasjon med de rettferdige i Matt 25 når han befaler dem om å besøke de syke og de som er i fengsel, gi mat til de sultne, klær til de nakne og hus til de husløse, og forteller dem, «I den grad du gjorde dette mot en av mine minste brødre, gjorde dere det mot Meg.» Han forsetter identifikasjonen når han forteller dem på hans venstre side: «I den grad du ikke gjorde dette for en av mine minste, gjorde du heller ikke for meg.» Å avvise dem er det samme som å avvise Ham.

Jesus gjør en total, fullstendig og absolutt identifikasjon med de fattige, de som lider, de minste og de nedbrutte. Han ser hvert eneste HIV-positive og foreldreløse barn som sulter.

Oftestiller mennesker vanskelige spørsmål med god vilje. «Hvor er Gud når det er så mye lidelse? Hvordan kunne Gud tillate noe slikt å skje? Hvordan kan han være en kjærlighetens Gud? Har han virkelig så lite makt eller evne til å handle? Eller hvordan kan han være en mektig Gud som har skapt universet, og ikke reagerer?»

Gud ser på den verden han har skapt, og på mannen som han har gitt frihet og som han har inngått partnerskap med i å ta vare på denne verdenen, og Han stiller de samme spørsmålene. «Hvordan kan vi la slike lidelser skje? Er vi virkelig så maktesløse? Bryr vi oss virkelig så lite?»

Riktignok kan ingen av oss gjøre alt, men alle kan gjøre noe. Hvorfor gjør vi så lite? Vi har evne, ressurser, mat, klær, utdanning og ly til hver person på

FOTNOTE 26 Dette argumentet er akkreditert unge Einstein på en YouTube video, "Did God Create Evil?"

planeten. Vi har simpelthen ikke vilje. Vi vil heller bruke penger på å bygge bygninger enn å fore små barn.

Hvor er Gud i all denne lidelsen?

Han er på to steder.

Han er den som lider.

Han er i den minste.

Og Han er i Sin kropp.

Han er i Sitt folk.

Gud blir synlig når Hans folk tjener de nedbrutte og lidende.

Gud blir synlig når Hans folk omfavner de minste.

Denne åpenbaringen om Gud er ikke om en «Gud» som med kraft og makt får mennesker til adlyde ham. Tvungen tilbedelse er ikke tilbedelse. Dette er den inkarnerte Gud, Ordet som ble kjøtt, hvis herlighet menneskene kan velge å se, en herlighet lik den av Guds eneste Sønn, full av nåde og sannhet. Dette er Gud som ble en baby i jomfruens skjød og som vokste opp for å si, «La barna komme til meg for slike tilhører himmelens rike.»

Mennesker som velger å se hans herlighet, velger også å elske, tilbe og bli ham lik. De velger å la ham fylle dem, leve i dem og leve igjennom dem. De velger å la inkarnasjonens mirakel fortsette gjennom dem. De velger å omfavne de minste.

På «toppen» av strukturen i Guds rike er de minste. Hva som blir gjort i mot de minste, blir gjort i mot Jesus. Dette er et «opp-ned-kongedømme».

Spørsmål og svar

? Så Gud skapte ikke ondskap?

Nei, Gud skapte ikke ondskap. Gud skapte menneskene, og også englene med felles karaktertrekk, og det er mulighet for å velge å tilbe Hans ære eller avvise Hans ære. Mørke, hat, egoisme og begjær etter makt er manifestasjoner av en vilje som har avvist hans oppofrende kjærlighet.

? Så Gud har ikke absolutt kontroll? ²⁷

Nei, Gud har ikke alt under kontroll i den betydning at alle detaljer er forutbestemt av ham. Våre valg betyr virkelig noe og har evige konsekvenser. Vi

FOTNOTE 27 For nærmere titt på disse sakene anbefaler vi bøkene, "God of the Possible: a Biblical Introduction to the Open View of God", Greg Boyd, Baker Books, Grand Rapids MI, 2007, samt "Who is God" og "Christianity Unshackled" av Harold Eberle, World Cast Publishing, Yakima, WA.

er ikke skapninger underlagt en mekanisk skjebne. Vi lever i et kongedømme hvor nåde og visdom utgjør en forskjell.

Ja, Guds overordnede hensikter vil bli oppfylt! Alt han har planlagt i Kristus vil bli fullført. Men det er som å planlegge en reise fra Oslo til Bryssel. Du kan fly direkte. Du kan ta et tog. Du kan kjøre. Hvis du kjører, kan du ta en ferje fra Oslo til Tyskland, eller fra Oslo til Danmark. Du kan velge mellom mange motorveier. Du kan leie en yacht og reise mesterparten av veien sjøveien, og så kjøre bil fra Antwerpen til Bryssel, eller navigere i kanalsystemene til Bryssel. Du kan velge å ta en ferje og gå resten av veien. Hver flyreise, bilreise eller spasertur kan gå i forskjellige retninger. Hver reise kan involvere ulykker og forsinkelser. Mange ting kan skje. Hvordan ville du velge å reise? Det er mange mulige veier for å nå målet ditt!

Ved Guds kraft gjennom miraklet på korset kan de verste menneskelige feil forvandles til hans ære.

Tilgivelse er mer kraftfullt enn vold og krenkelser.

Velsignelser er mer kraftfullt enn hvilken som helst forbannelse.

Kjærlighet slår aldri feil.

Gud kan ta enhver reise, alle omveier, alle feil og forvandle de til et uttrykk for nåde og ære!

Gjennom en av mine første turer til Sentral-Asia ble jeg kjørt over fjellene av en sjåfør som syntes å ha bestemt seg for å drepe oss alle. Han kjørte opp bakker og rundt uoversiktlige svinger, og etter å ha nesten kollidert med en møtende bil i høy hastighet mens vi holdt på å passere en lastebil på vei oppover, så stoppet jeg bilen og forberedte meg på å komme meg ut og gå hvis ikke denne kjørestilen forandret seg. Jeg ble fortalt at jeg forstod ikke sjåførens kultur, «Hvis Gud vil at vi skal dø, kommer vi til å dø, men hvis ikke, vil vi leve.» Svaret mitt var at vi er ikke muslimer. Vi er ikke passive ofre for en mekanisk skjebne, vi er Jesu etterfølgere som går i nåde og visdom.

Gud kontrollerer oss ikke. Vi er ikke noen tenner i et tannhjul i en maskin. Vi kontrollerer ikke Gud. Det finnes ikke noen skjebneformel til å holde livet ditt fritt fra lidelser og vanskeligheter. Gud putter ingen skjebneformel i din lomme.

Vi kan ikke alltid velge våre omstendigheter, men vi kan alltid velge hvordan vi svarer på våre omstendigheter. Vi er aldri ofre med mindre vi velger å være det.

Men alt arbeider til Guds ære og vi kan leve i herlighet i trengsel idet vi vet at det produserer håp, som ikke skuffer, «for Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved Den hellige ånd som han har gitt oss.» (Rom 5:1-5)

Opptil nå har vi vet at ingenting kan «...skille oss fra Kristi kjærlighet» «...men i alt dette vinner vi full seier ved ham som har elsket oss.» (Rom 8:18-39)

Gledesrop over relasjoner

«De sytti kom glade tilbake og sa: Herre, til og med de onde ånder adlyder oss i ditt navn! Da sa han til dem: Jeg så Satan falle ned fra himmelen som et lyn. Se, jeg har gitt dere makt til å trå på slanger og skorpioner og over alt fiendens velde, og ingen ting skal skade dere. Men gled dere ikke over dette at åndene er dere lydige! Gled dere heller over at navnene deres er innskrevet i himmelen!

I samme stund frydet han seg i Den hellige ånd og sa: «Jeg priser deg, Far, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige, og åpenbart det for umyndige. Ja, Far, for slik skjedde det som var til velbehag for deg. Alle ting er overgitt til meg av min Far. Ingen kjenner til hvem Sønnen er, uten Faderen, og hvem Faderen er, uten Sønnen og den som Sønnen vil åpenbare det for.»

Lukas 10:17-22.

All autoritet

Versene fra Lukas er som et ekko til Matteus 28:18-20, og det er mye å fortelle om hvordan disse skriftordene kan anvendes. Jesus erklærer at *han* har all autoritet i himmelen og på jorden, og her erklærer han at han gir tilhengerne sine myndighet over «all fiendens makt», men ingen steder i evangeliene gir Jesus noen av hans tilhengere autoritet over andre av hans tilhengere. Ingen steder i evangeliene kan vi lese om at en Hellig Prest gis autoritet over en annen Hellig Prest.

Det fremherskende befalingen er at vi skal «være fylt med Den hellige ånd, alltid takke for *alle* ting underlegge dere *hverandre* i frykt for Gud.» (Ef 5:18-21). Realiteten er at Den hellige ånd som bor i oss vil arbeide samstemt med alle de andre som også er fylt med Den hellige ånd.

Hvis Guds trone bor i hjertet til din bror eller søster, hvordan kan du da plassere deg selv over han?

Jesus har gitt oss autoritet over «all fiendens makt». Det er vidunderlig å se helbredelser og befrielser som er manifestasjoner av at Guds rike er her. Guds rike har kommet. Det er her.

Hva om du ber og ingenting skjer? Hebr 2:8-9 inneholder sannheten om «all autoritet» og det faktum at det er ikke alle som blir helbredet i vår tid, noe vi må forholde oss til, «Alt la du under hans føtter. Før da han la alt under ham, holdt han ikke noe tilbake som han ikke underla ham. Ennå ser vi ikke at alt er ham underlagt. Men han som for en kort tid var satt lavere enn englene, Jesus, ham ser vi kronet med herlighet og ære fordi han led døden, for at han ved Guds nåde skulle smake døden for alle.»

Vi ser Jesus, men vi ser ikke enda at alle ting er under hans føtter. Vi lider som han led. 1. Kor 15:20-28 inneholder den samme sannheten, «Før han skal herske som konge til han får lagt alle sine fiender under sine føtter.»

Han er Herre over alle, men ikke alle er under hans føtter. Han har all makt, men ikke alle tilber ham. Guds rike er her, men Riket skal komme. Guds rike er her nå og Guds rike kommer. Guds rike kan komme fordi Guds rike allerede har kommet. Guds rike kommer når hver ny person begynner å ære, elske og adlyde Kongen. Dette er vår tro og tillit enten vi ser løftet oppfylt eller lider mens vi venter på at løftene skal oppfylles (Heb 11:40). Vi kan ennå ikke se alle ting under føttene våre, men vi ser Jesus!

Det høyeste er relasjoner

Det høyeste er ikke å ha autoritet over demoner. Jesus døde ikke for at du skulle ha en tjeneste. Han døde for at du kunne få et forhold til hans Far. Eugene Petersons oversettelse av Matt 11:25-30 uttrykker dette så godt;

«Brått brøt Jesus ut i bønn: «Jeg priser deg, Far, himmelens og jordens herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige, men åpenbaret det for de umyndige folk. Ja, Fader, det er slik du liker å arbeide.»

Jesus fortsatte å tale til folket, men nå på en øm måte; «Faderen har gitt meg alle disse ting å gjøre og si.» Dette er et unikt Far-Sønn forhold, Faderen og Sønnens intime samliv og kjennskap. Ingen kjenner Sønnen slik Faderen gjør, heller ikke hva Sønnen gjør. Men jeg beholder ikke dette for meg selv; jeg er klar til å bryte alle grenser for å nå alle de som er villige til å lytte.

Er du sliten? Utslitt? Utbrent på religion? Kom til meg. Kom bort til meg og du vil få livet ditt gjenopprettet. Jeg skal vise deg hvordan du kan få deg en real pause. Gå med meg og arbeid sammen med meg – se hvordan jeg gjør det. Lær deg å kjenne følelsen av den frie nåden. Jeg vil ikke legge noe tungt eller vanskelig på deg. Hold deg nær til meg og du vil lære å leve i frihet og glede.

Før Adams fall, før vi trengte forløsning, før Satan fikk lov til å herske over jorden, før menneskeheten var blitt ødelagt og før det var noen menneskelig nød, så hadde Gud en hensikt med sin Sønn. Og det var å skape menneskeheten i relasjon med seg selv. Han ønsket sønner og døtre som han kunne dele sitt hjerte med. Han ønsket en brud for sin Sønn, slik at Sønnen kunne dele sitt hjerte med sin brud. Han ønsket et levende tempel for Den hellige ånd slik at Den hellige ånd kunne dele og mangfoldiggjøre hans hjerte i tilbedelse til Faderen og Sønnen.

Guds ønske var at mysteriet om brann og lidenskap i hjertet i Treenigheten ville mangfoldiggjøres i hjertene til mennesker som fritt ville velge å inngå i det samme mysteriet av lidenskap og brann. En enslig person kan ikke karakteriseres som kjærlighet, men kun en som er elsket. Treenigheten er en relasjon mellom tre personer i gjensidig underordning, tillit, ære, respekt og kjærlighet. Gud er kjærlighet!

Jesus er og var Lammet som ble slaktet fra før verdens grunnvoll ble lagt, fordi kjærlighetens mysterium er et liv lagt ned i ære, tillit og offer for det gode for andre. Kjærlighet er ikke primært en følelse. Det er ikke sekundært en følelse. Det er en total overgivelse av mitt liv til det gode for andre. Frukten av denne overgivelsen kan være sterke følelser, men først kommer kanskje lidelse og offer.

Alt hva Gud, vår Far hadde forberedt gjennom evigheten, og som han åpenbarte i Det gamle testamentes tid, overgav han til Sønnen. Faderen var helt sikker på at Sønnen kun ville gjøre det han selv gjorde. Faderen var sikker på at Sønnen bare ville si det samme som Ham. Faderen stolte fullstendig på Sønnen, og Sønnen oppfylte denne tilliten helt til sin død på korset. Sønnen søkte aldri sitt eget, kun sin fars vilje. Derfor sier Faderen at hvis noen ikke vil motta Sønnen, kan de ikke kjenne Ham. Faderen ærer Sønnen i alle ting og mottar oss kun gjennom Sønnen.

Alt det Jesus hadde mottatt fra Faderen gjennom evigheten og manifesterte i rett tid, overgav han i fullstendig tillit til Den hellige ånd.

Jesus stoler på at Den hellige ånd vil vise hvem han er og aldri snakker ut fra seg selv. Alt som Sønnen døde for, plasserte han i hendene på Den hellige ånd, og venter nå på at Den hellige ånd skal fullføre verket på jorda. Fordi Den hellige ånd ærer Sønnen, ærer Sønnen Den hellige ånd. Han tilgir all synd mot seg selv, men han vil ikke tilgi synden det er å avvise Den hellige ånd. Ingen kan komme til Sønnen uten ved Den hellige ånd.

Alt det som Faderen, Sønnen og Den hellige ånd har planlagt gjennom evigheten, og åpenbart i rett tid, har de gitt i hendene til Guds familie, Kristi legeme og det levende tempelet for Den hellige ånd.

Gud, som er et kjærlighets fellesskap mellom tre personer, med gjensidig ære, tillit og underleggelse av hverandre, har begrenset seg selv og sitt arbeid

med sitt formål på jorden, til å ha en nær relasjon med menneskeheten. Hans formål skal oppnås gjennom relasjoner istedenfor handlinger av rå makt. Han er et kjærlighetsforhold. Han er tre i ett. Kjærligheten er det høyeste. Han inviterer oss inn i denne relasjonen.

Hans hensikt var ikke bare å redde en fallen menneskehet. Han hensikt var å synliggjøre for alle og gjennom alle Sønnens herlighet gjennom vår relasjon med Ham.²⁸

Jesus døde ikke bare fordi du skal kunne leve et godt og lykkelig liv nå. Det er religiøs humanisme. Jesus døde for at du skal kunne leve til Guds ære. For Stefanus betød det døden ved steining. Hva vil det bety for deg? Gud er den som dømmer og avgjør hva som er til ære for ham. Ikke du.

Jesus døde ikke for at du skulle kunne bli lykkelig i himmelen. Det er fortsatt religiøs humanisme. Mennesket er ikke sentrum og mål for alle ting. Jesus døde slik at du skulle kunne leve til ære for ham her og nå, og også der og da.

Jeg har kalt dere venner

«Ingen har større kjærlighet enn den som gir sitt liv for sine venner. Dere er mine venner når dere gjør det jeg har befalt dere. Jeg kaller dere ikke lenger tjenere, for en tjener vet ikke hva hans mester gjør. Men jeg kaller dere venner, for alt jeg har hørt av min Far har jeg gjort kjent for dere.» Joh15:13-15.

Han som legitimt kunne krevet alle posisjoner, titler, ære, herlighet og makt, gjorde ikke det. Han så inn i øynene på menn som snart ville forråde ham og kalte dem sine venner. Da han gjorde dette, hadde han ødelagt alle muligheter totalt og for all tid, for ethvert hierarki å representere hans kongerike. Pyramider er for døde mennesker! Foran tronen er havet av glass! Det finnes ingen fjell og daler på sjøen. Hver dal er blitt opphøyet og hvert fjell har blitt lagt ned. Vi er alle brødre og søstre foran tronen. Det førti befalinger i Det nye testamentet som handler om hvordan vi skal være overfor hverandre!

Det største er vennskap!

I alle hierarkier er folket nedenfor alltid underordnede. Hierarkiske ledere kan snakke om vennskap, men det er kode for kommando og kontroll. Pyramidene er bygget av slaver. I hvert hierarki er folk over deg dine sjefer. De kan praktisere underdanighet, men ofte er den sanne motivasjonen å ta andres plass. De kan bruke språket for vennskap, ære og respekt, men deres suksess er å stige i gradene. De over dem og ved siden av dem, er deres konkurrenter.

Jesus befalte oss ikke å lede som hedningene som utøvet makt over sine undersåtter. Vi skal utøve lederskap slik Jesus gjorde. Målet med hans lederskap var å dele hele sitt hjerte og legge ned sitt liv for sine venner (Joh15:15). Du må egentlig bare legge ned ditt liv for dine venner. Hvis målet ditt er å

FOTNOTE 28 Mitt første møte med denne forståelsen var da jeg lyttet til DeVern Fromke slutten av syttidre. Jeg har aldri glemt hvor lidenskapelig og ydmykt han formidlet dette. Han bok *The Ultimate Intention* er en klassiker.

klatre oppover stigen, vil du aldri ha venner – du vil alltid kun ha mennesker du kan bruke. Eugene Petersons oversettelse av Korinterbrevet 10:14 er konfronterende: «Så, kjære venner, når du ser folk reduserer Gud til noe de kan bruke og kontrollere, kom deg bort fra dem så fort du kan.»

Målet med disippelskap er å skape venner. Målet med disippelskap er et forhold av likemenn, på samme måte som forholdet er mellom de tre personene i Guddommen. Målet er forhold der verden kan se relasjoner av gjensidig ære, tillit og omsorg innenfor Guddommen.

Jesu eksempel som er omtalt i Johannes 16 er enda mer oppsiktsvekkende! «Likevel, jeg sier dere sannheten. Det er til din fordel at jeg går bort, for hvis jeg ikke gjør det, kommer ikke Talsmannen til deg, men hvis jeg går bort, vil jeg sende ham til dere.» (Joh 16:7)

Disiplene kunne ikke tenke seg noe verre enn at Jesus skulle gå bort! Jesus, den beste leder som noen gang har vandret på jorden forteller dem at det er bedre at han går bort! Og vi selv tror vi er viktige og uunnværlige? Hvem tror vi at vi er? Jesus visste det ville være bedre for disiplene at Den hellige ånd på innsiden av dem ledet dem, enn å bli ledet ved at han selv fysisk var til stede. Jesus ønsket hans venner skulle kjenne den samme indre brann som han kjente.

Vår jobb er å ta bort enhver hindring som kan holde våre venner borte fra å gjenkjenne den indre ledelsen av Den hellige ånd, og det praktiske personlige Jesu herredømme over deres liv, og vårt kollektive liv. Vi er ofte det største hinderet! Målet med disippelgjøring er en venn som helt og holdent stoler på at Den hellige ånd i ham leder ham til hele sannheten. Så mye menneskelig lederskap er fokusert på å utvikle mennesker til å bli avhengige av oss, til å bøye seg for oss, vente på oss, ære oss og støtte oss. Å skape avhengighet er å skape vårt eget kongerike. Det er forræderi mot Kongenes Konge.

Jesus var villig til å stole på at Den hellige ånd kunne lede mennesker inn i Sannheten. Er vi det? Det er grunnen til at Jesus sa han *måtte* gå! Det er grunnen til at han instruerte sine disipler til å gjøre disipler, og så gå til den neste landsbyen og finne den neste «fredens mann». De skulle ikke skape avhengighet til seg selv. De skulle ikke bli værende for å bli konger. De skulle introdusere sine venner for Kongenes Konge og så overlate dem til hans omsorg.

Venners ansvar og friheter

Hvis venner skal omfavne Guds rike i sine liv, må de omfavne noen grunnleggende ansvarsområder, og det er der problemene oppstår! Ofte er ikke folk vant til frihet under ansvar. De vil heller ha slavefrihet som er frihet fra ansvar. De vil heller ha en konge som forteller dem hva de skal gjøre. Det er alltid noen som ønsker en konge og der er alltid noen som ønsker å være en konge, noe som viser at de aldri har sett Kongen!

Jeg ser fire grunnleggende ansvarsområder eller friheter i Guds rike. Å oppmuntre dine disipler til å omfavne disse frihetene er en av hovedoppgavene til en som gjør disipler.

1. Å søke kongen selv!

Det betyr at du blir i stand til å mate deg selv! Det betyr at du lar Hans nåde styre livet ditt. Som Dallas Willard sier i *The Divine Conspiracy*: «Enten lever du av nåden eller av avhengighet!» Feil avhengighet av andre for deres aksept, deres kontroll og deres oppmerksomhet, er relasjonell avhengighet. Dette er giftige og helsefarlige forbindelser. Hvis vi ikke spiser kjøtt og drikker blod av Mesteren har vi ingen liv i oss (Joh 6:53) og ingenting å gi hverandre.

Man kan ofte høre av de som tilhører de tradisjonelle menigheter at deres pastor/prest «før dem godt» eller «før dem ikke lenger». Det er normalt å fø en atten måneder gammel baby, men hvis du fortsatt forer en gutt på atten år, har både du og han et veldig stort problem! Hvorfor skulle en voksen person ønske å bli matet av andre? Hvorfor?

2. Å oppfylle «hverandrebefalinger» med noen få

Hvis du ikke kan tilbe sammen med din ektefelle eller sammen med to eller tre, er offentlig tilbedelse kun et show.

Ef 4:15-16: «Vi skal være tro mot sannheten i kjærlighet og i ett og alt vokse opp til ham som er hodet, Kristus. Fra ham kommer hele legemets vekst; det sammenføres og holdes sammen av hvert støttende bånd, alt etter den oppgave som er tilmålt hver enkelt del, og slik vokser legemet og blir bygd opp i kjærlighet.» Dette skriftordet er et av de viktigste «hverandre-befalinger» selv om dette ordet ikke er brukt i teksten, men ordene «hele legemet», «alle gjør det de kan», blir brukt og meningen er helt klar! Hvis vi ikke snakker sannhet med hverandre i kjærlighet, blir det heller ingen modning i Kristi kropp.

Jeg må ha kjærlighet og overbevisning for å snakke sant, også ubehagelige sannheter til mine venner. Jeg må ha ydmykhet og tillit for å ta imot sannheten fra mine venner og min ektefelle. Umodenhet og arroganse ødelegger slike prosesser. Hvis jeg ikke elsker deg nok til å fortelle deg sannheten, da forkaster jeg deg og ødelegger vennskapet. Hvis jeg ikke ydmykt kan motta sannhet fra deg, så har jeg aldri virkelig elsket eller stolt på deg.

Mye av Kristi legeme forblir i en tilstand av åndelig utviklingshemning og kolossal umodenhet fordi de hører bare generelle sannheter proklamert fra en prekestol. Det er en-veis-sannhet. Vi trenger to-veis-sannhet. Sannhet gitt og mottatt mellom hjertevenner. Hvis du vil gjøre disipler må du modellere det ved å snakke og motta sannhet fra hjerte til hjerte, og ansikt til ansikt.

Jesus var en østlig mann, men han brøt i gjennom den østlige kulturen om å ikke miste ansikt og unngå ubehagelige sannheter ved å si sannheten til

sin generasjon og sine venner. Hver kultur har sine problemer med å snakke sannhet. Uten ydmykt engasjement for sannhet, blir vi lett et folk av løgnere.

Ansvarlighet er ikke ovenifra og ned. Det er åndelig misbruk. Ansvarlighet er relasjoner med tillit og kjærlighet hvor vi er i stand til å snakke og motta sannhet fra hverandre.

Verden blir ikke fornærmet av ydmykhet, bekjennelse og fiasko. De blir fornærmet av hyklari, arroganse og løgner. Vi er Jesu etterfølgere som er Sannheten!

3. Disippelgjør dine egne barn!

Hvis du ikke kan disippelgjøre ditt eget barn, hvordan kan du da disippelgjøre nasjoner? Hvis du ikke har relasjonell integritet med ditt eget barn, hvem vil du ha det med? Hvis du mislykkes som far, hva slags annen suksess betyr noe da?

En av grunnene til at så mange barn av kristne hjem ikke følger Jesus når de blir voksne, er at foreldrenes kristenliv har virket som en bedrift i stedet som en relasjonell aktivitet. Barna ser ekte motivasjon. De ser hyklari og gjerning-mentalitet.

Den viktigste testen for å få tjene som eldste, er hvordan de har tjent sin familie og verden omkring dem. Våre barn og de menneskene vi gjør forretninger med, er ikke imponert av våre offentlige bønner eller hvor mange skriftord vi kan sitere. De ser vår karakter, hvordan vi behandler våre ektefeller og om vi betaler våre regninger. De ser på din livserfaring og integritet, eller om det bare handler om et religiøst drama.

4. Å mangedoble ditt forhold til kongen ved å gjøre disipler.

Den grunnleggende befalingen fra Kongen er å gjøre disipler! Matt 28:18-20 gir stor belønning. Dette handler ikke om møter eller programmer! Disiplene er laget av en relasjonell prosess basert på åpenhet og ydmykhet ved å gjøre hverandre-ting sammen!

Bare disipler lager disipler. Men hvis dine disipler ikke lager disipler, gjør heller ikke du det. Barnebarn er suksess. Den tredje generasjon er suksess. Vår Far er Gud av Abraham, Isak og Jakob.

Hvis vi gjør det han har befalt oss om; å trene nasjoner til å gjøre alt det Han har befalt, så kunne Han gjøre det Han har lovet og bygge Sin menighet.

Spørsmål og svar

? Hva med bygninger? Er det ikke sant at den ny testamentlige menigheten ikke bygger bygninger på grunn av fattigdom og forfølgelse? ²⁹

FOTNOTE 29 Dette er et sammendrag fra Frank Viola's briljante presentasjon om dette i "Pagan Christianity"

Det finnes ingen historiske eller arkeologiske bevis for at det ble bygd bygninger for å ha menighetsmøter i de første tre århundrene. Og det var imidlertid ikke på grunn av fattigdom eller forfølgelse. Mange troende hadde penger, og selv om det var forfølgelser, var det også perioder med fred og frihet. De hadde ressurser og frihet til å bygge bygninger hvis de hadde ønsket det.

Det var dessuten et sterkt kulturelt press på den tidlige menighet til å bygge og bruke spesielle bygninger for å møtes. De jødekristne var vant med systemet fra synagogen med sine bygninger og rabbinere. Fra den gresk/romerske siden var det eksempler på de hedenske templene og deres prester. Egentlig møtte menigheten i den første tiden voldelig forfølgelse fordi de hadde ingen spesielle religiøse bygninger. Romerne trodde at om noen ikke hadde et tempel med et alter, så var de ateister, noe menigheten faktisk ble forfulgt for.

Det kulturelle presset var der, finanser var tilgjengelig og det var perioder av frihet fra forfølgelser som kunne ha blitt enda større om de tidlige troende hadde bygd bygninger. På grunn av åpenbaring og overbevisning bygde ikke de tidlige hellige bygninger.

De trodde på et prestedømme av alle troende, og derfor verken støttet eller sanksjonerte de en spesiell prestelig gruppe. De trodde at Guds rike var kommet og omfavnet alle med Livet. Derfor trodde de ikke på spesielle hellige steder. Hele jorden hørte Herren til. Jesus døde for å helliggjøre alt liv og all menneskelig aktivitet til Gud. De møttes i hjemmene for å vise sin tro. De trodde at kroppene deres var et tempel for Den hellige ånd, og at Gud ikke bodde i templer laget av mennesker, men bestod av levende steiner som kom sammen hvor livet demonstrerte at Jesus var midt i blant dem.

I samsvar med deres tro på at Guds folk er Guds tempel, investerte de ikke penger i mørtel og murstein. Ofringene i Det nye testamentet ble gjort for å hjelpe ofre for hungersnød, foreldreløse, enker og for de fattige.

Vi kunne i stor grad tilfredstilt behovene til de fattige med boliger, skolegang, mat og vann istedenfor pengene vi investerer i bygninger, lydanlegg, kontorer og administrasjon av de forskjellige kristne organisasjonene rundt om i verden, om de heller hadde blitt investert i det sanne Guds tempel, Guds barn.

Matteus 25 sier at alt som blir gjort mot en av Jesu minste er gjort i mot Jesus, er et krav som de som kaller seg Jesu etterfølgere kommer til å bli dømt etter. Dette er standarden som Jesus bruker for å skille sauene fra geitene.

Bygninger har ingenting med det å elske mennesker og tjene Jesus. Bygninger har med vår stolthet og våre egne små kongedømmer å gjøre. Bygninger handler om å projisere makt og prestisje. De er monumenter over våre evner, gaver, kompetanse og våre behov for å ha det som de andre religionene omkring oss.

Hver krone investert i en bygning er en krone mindre for å gi mat til de

som sulter, å kle de nakne, hjelpe de syke og til å besøke de i fengselet. Hver bygning er et monument over egoisme og arroganse. Hver krone vi investerer i slikt kommer Jesus til å bedømme som geitepenger.

De som bruker Det gamle testamentets fortellinger om å bygge tabernakler eller bygge templer, underviser simpelthen feil. Vi er ikke lenger i den gamle pakt, men disse tankene sitter så fast! Rådet i Jerusalem ble rasende på Stefanus da han avsluttet sin tale om Guds handlemåte med den jødiske nasjonen som konkluderte med at «Den høyeste bor ikke i templer gjort med hender». (Apg 7:48). Stefanus truet hele det religiøse systemet da han erklærte at et tempel gjort med hender ikke var stedet for Guds hvile.

Den første martyr i kirken gav sitt liv da han erklærte at Gud nå bor i mennesker istedenfor i religiøse bygninger. Alle som tør angripe avgudsdyrkende attraksjoner til bygninger har erfart lignende reaksjoner til denne dag.

? **Tror du snakket om «geitepenger» er for harde?**

La meg dele tre historier med deg. En er fra nærområdet hvor jeg bor når vi er i Canada. En gruppe voksne hadde tatt en misjonsreise til et land i den tredje verden, og som en del av denne reisen skulle de besøke et barnehjem. De fant ut at barna gikk omkring sultne fordi støtten de hadde hatt var stoppet opp og prisen på ris hadde fordoblet seg samme året. Da de kom tilbake til sin store, rike menighet, og skulle til å gi en presentasjon om reisen de hadde hatt, kommer seniorpastoren til dem og nektet dem å snakke om behovene i barnehjemmet i presentasjonen sin. Hvorfor? Hvis menigheten fikk vite om behovene, ville noen av dem gi penger til de foreldreløse barna og det ville bety mindre til penger til menigheten, og de trengte hver krone til et byggeprosjekt!

En annen historie er fra den armenske byen Vanadzor som led fryktelig etter et stort jordskjelv 7. desember 1988. Jordskjelvet tok livet av minst 25.000 mennesker. Da jeg besøkte Vanadzor en gang, ble jeg fortalt at det fremdeles var ruiner igjen etter jordskjelvet i et område i sentrum av byen hvor det bodde folk, og de led så mye at til og med rottene gnagde på barna deres.

Da vi senere kjørte omkring i byen, ble jeg vist en helt ny «Armenian Apostolic Church» (deres statskirke) hvor de hadde brukt imponerende flotte steiner som kostet 2,8 millioner dollar der lys og ikoner kunne oppbevares lunt og tørt om natten. Så kom vi til en annen helt ny armensk evangelisk kirke med plass til både computerrom og bibliotek. Det var også en vakker steinbygning, og jeg ble fortalt at den kostet fire millioner dollar slik at computerne og hymnebøkene kunne sove varmt og tørt om natten.

Så fikk vi et måltid med et par med fem barn pluss bestemor som bodde i to soverom hos en annen bror, hans kone og deres baby. De spurte om hjelp

siden broren ikke hadde noen jobb og derfor ikke hadde råd til et eget sted og bo. Da jeg spurte hva han hadde jobbet med tidligere, fikk jeg vite at han hadde jobbet med byggingen av den nye, selvstendige, karismatiske menigheten i byen. Dette var en menighet hvor mange av kjendisene i den karismatiske verden kom for å preke. Da jeg spurte han hvorfor han fremdeles ikke arbeidet der, fortalte han at han ikke kunne fortsette fordi ukelønna ikke engang dekket kostnadene hans til busstransport for å komme på jobb.

Det faktum at en menighet som bygger en kirke til flere millioner ikke kunne betale en fattig mann en lønn han kunne leve av, gjorde meg sint.

Da vi samme ettermiddag kjørte til en annen avtale, foreslo verten min at vi kunne ta en omvei for å se på en annen kirke som var under bygging. Det var en svært imponerende bygning med store, hvite steinsøyler over hele fronten. Min tanke var å kontrastere denne åpenbare rikdommen med undertrykkelsen av de fattige som bygde dette Stolthetens tempel. Men da jeg så over gaten ble jeg fullstendig satt ut; der så jeg ruinene etter jordskjelvet for tyve år siden, hvor folk sov vått og kaldt, mens rottene angrep barna deres. Og som våknet opp hver morgen med utsikt til dette stolthetens palass.

Den tredje historien er fra et fattig område i Sentral-Asia hvor Ivan³⁰ arbeider. Han hadde kommet til tro på Jesus i fengselet via noen medlemmer i en svært tradisjonell forsamling. Den eneste oppfatningen han hadde om menigheten, var at han var svært glad i dem. Straks vår venn Ivan var ute av fengselet, begynte han å reise omkring i landet for å plante menigheter. Mens han var i fengsel hadde han ført en venn, Alexander, til Jesus, og straks denne vennen var ute av fengselet, reiste han til et distrikt hvor det ikke fantes noen kristne (i alle fall ikke etter det som var kjent), for å gjøre disipler. Etter at Alexander hadde ledet en liten gruppe disipler til Jesus, kom politisjefen og bad han forlate distriktet fordi han «ønsker ikke noe trøbbel der.» Lederen for den lokale moskeen kom også og bad ham om å forlate dem med trusselen: «Ellers vil det bli trøbbel her.» Alexander ble likevel boende der. Men en kveld mens han ledet sin kone og to brødre i tilbedelse, dukket tre menn opp og skjøt han gjennom vinduet så han døde.

Da Ivan fortalte meg denne historien, fortsatte han med å fortelle at vennens død hadde voldt han mange spørsmål og til og med depresjon. Jeg spurte Ivan om det var fordi han ble redd. Spørsmålet var nesten fornærmende. Han fryktet ikke for livet sitt, men han lurte på om offeret og faren var verd det. Nå ble jeg rådvill. Hvorfor?

Ivan lurte på hvorfor han skulle utsette seg selv og vennene sine for farer ved å danne nye grupper med disipler i nye områder, for når gruppene hadde økt til femten eller flere, kom kirkesamfunnet inn og bygde en bygning, plasserte noen kirkebenker, en utdannet pastor og en bibelskole der, noe som resulterte i at de nye disiplene forlot dem og de eneste som ble igjen var noen

FOTNOTE 30 *Navnene er endret pga sikkerhetshensyn.*

eldre slaviske bestemødre. De nyfrelste var asiatene. De ville heller sitte på gulvet i timevis, drikke te og snakke om Jesus.

Ivan tok kontakt med lederne i trossamfunnet og spurte om hvorfor de måtte bygge bygninger for disse disippelgruppene. De hadde jo allerede hus de kunne møtes i. De hadde ikke behov for andre bygninger i landsbyen. Ja, det fantes til og med tomme hus i området. De trengte imidlertid brød til sin mage og sko til sine barns føtter. De ønsket å sitte i en sirkel og drikke te og snakke om Jesus med venner. De ønsket ikke å lytte til en ung fremmed fra en tidligere kolonimakt som prekte til dem. Lederne likte ikke spørsmålene Ivan stilte dem og sparket ham ut av trossamfunnet som en kjetter!

Siden den gang har Ivan oppdaget at det finnes mange mennesker rundt om i verden som tenker på samme måte som han selv, og at han ikke er en kjetter. Han har gått tilbake til personene som bannlyste ham og bad dem «velsigne han ut», og etter en tid gjorde de det. Ivan gjør nå disipler etter prinsippene i Lukas 10. Alexander døde ikke forgyeves.

Det kan ikke overdrives hvor bortkastet det er å bygge monumenter over våre tradisjoner, religiøse arroganse og stolthet. Hvert slikt monument er et vitnesbyrd om vår kolossale ulydighet og totale opprør mot Jesu ord og eksempel.

Vi trenger flere levende samfunn med helbredelser og gjestfrihet som sørger for de hjemløse, de avhengige og forlatte. Ikke store institusjoner, men småsamfunn som blir som en familie for dem som aldri har opplevd den praktiske kjærligheten til Gud. Ikke et rehabiliteringssenter hvor du gjennomfører et program og deretter må forlate dem, men små fellesskap som vitner og helbreder, der den enkelte kan bo på permanent basis dersom de ønsker seg det og som kan mangfoldiggjøres i sin kultur. Disse drives ikke av eksperter, men av dem som for det meste er kommet fra samme bakgrunn, og som har funnet helbredelse gjennom fellesskap, tilbedelse og arbeid.

Det er nye samfunn under utvikling mange steder hvor medlemmene arbeider sammen, hjelper hverandre, og lager sentre for gjestfrihet, helbredelse og gjenopprettelse for hjemløse, de avhengige og de mentalt syke.

Teamet i en by i Sentral-Asia har et slikt lite samfunn i bykjernen. En dag la de merke til en Uighur (en muslimsk gruppe fra Nordvest-Kina) som hang omkring i markedet. De spurte om han trengte et sted å bo, og det takket han ja til og ble med dem hjem. Etter at han hadde bodd noen måneder i dette fellesskapet, hørte han en stemme si: «Disse folkene som hjelper deg er Mitt folk. Lytt til dem. De vil fortelle deg Sannheten.» Han lyttet, ble en Jesu etterfølger og ble døpt!

? Hva med forkynnelse? Trenger vi ikke å samles for å høre god forkynnelse?

Interessant spørsmål! Det er mye fokus på forkynnelse i alle bygninger hvor troende samles. Jo bedre predikant, dess flere personer kan du samle, dess mer ressurser kan du kontrollere. Forkynnelse er et middel til innflytelse og anerkjennelse.

Vi har allerede lest om holdningen Paulus hadde til de eldste som trakk folk til seg selv. Han sa at de har «et fordervet sinn». Hans visjon var det samme som Mesterens i Lukas 10; en visjon om små organiske grupper som mangfoldiggjøres via relasjoner, uavhengig av kulturelle skiller. De som samlet folk til seg selv var fordervet fordi de stoppet dynamikken i mangfoldiggjøringen som kommer fra relasjonell disippelgjøring.

Hva slags holdning hadde Paulus til forkynnelse? Jo, han var veldig klar på dette i 1. Kor2:1-5: «Og da jeg kom til dere, brødre, kom jeg ikke med mesterskap i tale eller visdom da jeg forkynte dere Guds vitnesbyrd. For jeg ville ikke vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet. Jeg var hos dere i svakhet, under stor frykt og beven, og min tale og min forkynnelse var ikke med visdoms overtalende ord, men med Ånds og krafts bevis, for at deres tro ikke skulle være grunnet på menneskelig visdom, men på Guds kraft.»

Vi kjenner ikke den kulturelle konteksten den dagen, og går derfor går glipp av det som skjer her. En av de viktigste kunststartene den gangen var veltalenhet. Store talere i den romerske verden var som rockestjerner, de rørte sitt publikum til tårer eller til de brølte av latter. De berørte menneskene med sine ord.

Paulus visste dette, og som en av de mest utdannede menn i denne tiden, var han sannsynligvis blitt trent i denne kunsten av veltalenhet. Korinterne forventet at Paulus skulle snakke til dem i henhold til denne kunsten. Paulus nektet å gjøre det. Han ville heller komme til dem svak, skjelvende og redd. Neppe noen å lytte til i følge kulturen da. Men Paulus ønsket ikke å trekke mennesker etter seg selv. Han ville at deres tro skulle hvile i Guds kraft og arbeide i Den hellige ånd. Han nektet å operere ut fra menneskelige gaver og visdom, eller i kraft av personlighet.

Faren er, at hvis du lar noen forkynne til deg time etter time, uke etter uke, konferanse etter konferanse, lydopptak etter lydopptak, kan de får deg til å tro at svart er hvitt! Feil blir forkynt med samme overbevisning som sannhet. Ikke mulig sier du? Absolutt mulig. Det skjer hele tiden. Hvordan ble herlighetsteologien akseptert så mange steder i verden? Hvordan kunne en undervisning som ikke har noen som helst basis i Det nye testamente få slik tak på hjertene og sinnene til de troende? Time etter time med forkynnelse og undervisning fra Skriften, tatt ut av sin sammenheng, appellerer til menneskers grådighet og behov.

Kenneth Hagin Sr, som kalles trosbevegelsens far, og gjerne også herlighetsteologiens far, skrev rett før han døde en bok med tittelen «The Midas

Touch». I denne boken irttesetter han sine tilhengere for deres materialisme og manipulerende innsamlingstaktikk.³¹ Det er ikke en bok som herlighetspredikantene, som kaller Hagin for sin åndelige far, ville sende deg for å få din neste penge gave.

Min personlige oppfatning er at herlighetsundervisningen, med trusler om forbannelser og løfter om velsignelser omkring penge gaver og tiende, er akkurat det samme som omskjæring på Paulus tid. Det er et annet evangelium og fortjener den fordømmelsen Paulus kommer med i Gal 1:8: «Men selv om vi eller en engel fra himmelen skulle forkynne dere et annet evangelium enn det vi har forkynt dere, han være forbannet!»

Paulus gir Timoteus instruksjon om hvordan man skal håndtere falske lærere i 1. Tim 6:3-6 og konkluderer med at disse har «...fordervede sinn og er blitt frarøvet sannheten. De tror at gudsfrykten er et middel til vinning. Slike skal du trekke deg unna.» Dette er en veldig sterk instruksjon, men svært nødvendig!

I denne sammenheng er 1. Kor 14:26 viktig, «Hvordan er det da, brødre? Når dere kommer sammen, har hver av dere en salme, en lære, en tunge, en åpenbaring, en tydning. Alt må skje til oppbyggelse.»

Hvis vi følger denne instruksjonen, kan ingen personer dominere, manipulere eller på annen måte påvirke undervisningen og opplæringen i en spesiell retning. Samlingen har en atmosfære av spørsmål og svar, av utfordring og respons. Dette er den måten som Den hellige ånd leder gjennom hvert enkelt medlem i Jesu kropp. Dette er den strukturen som gjør Jesus til det virkelige hodet for kroppen sin og ikke bare et symbolsk hode, mens noen kjører sin egen agenda. Dette er å gi og ta, hvor hvert skriftord kan balanseres med hverandre, og hvor Jesus taler gjennom hvert medlem av kroppen sin.

Noe annet er altså det noen ledere forkynner rett ut, eller på en indirekte måte; at den som forkynner er «en mann eller kvinne av Gud», og at man skal bli lyttet til uten spørsmål. (Dette er begrep fra Det gamle testamente, og alle som forkynner dette, viser at de ikke har fått med seg pakten i Det nye testamente med det allmenne prestedømme der alle troende er prester.)

Ved tung enveis forkynnelse, blir åndelighet bedømt av stillestående aksept og underkastelse til en person og hans undervisning, noe som er fundamentet for enhver sekt. Vanlige spørsmål og ansvarliggjøring blir knust og et sektlederskap blir løftet frem. Dette er ikke Jesu Kristi Kirke.

Spør om alle ting! Den hellige ånd kan ikke guide deg til hele sannheten om du ikke stiller Ham spørsmål.

Som gamle Johannes erklærte i 1. Joh 2:24-27: «La det som dere har hørt fra begynnelsen, bli i dere. Dersom det dere hørte fra begynnelsen, blir i dere, da skal også dere bli i Sønnen og i Faderen. Og dette er løftet han gav oss:

FOTNOTE 31 Kenneth Hagin's "Forgotten Warning", Lee Grady (3/7/08), www.charisma.com/fireinmybones/index.php

det evige liv. Dette har jeg skrevet til dere om dem som forfører dere. Og den salvelsen som dere fikk av ham, den blir i dere, og dere trenger ikke til at noen skal lære dere. Men som hans salvelse lærer dere om alle ting, så er det også sannhet og ikke løgn. Bli i ham, slik som den lærte dere.»

Et av problemene med forkynnelse og konferanser knyttet til dette, er at du må komme opp med noe nytt hele tiden for å selge flere bøker, selge flere konferanser, selge flere videoer for å tiltrekke deg flere møtedeltagere og TV-seere, slik at pengestrømmen fortsetter å strømme inn og at tjenestemaskineriet kan rulle videre. De lever ikke ut Guds rike med og gå videre til neste tettsted for å starte neste husmenighet. De bare snakker og tar. Og etter en stund må de ha noe nytt å selge, og da må de rett og slett finne på noe. Man kan lure på hvordan folk bare kan finne på ting. Det er ikke så vanskelig når man er blitt som en som selger Guds ord. Når man har mistet sin integritet og blitt en dørselger av ordet, da er det kun et lite skritt før man begynner å selge løgner.

Hva med oppriktige Guds tjenere som mener at deres primære oppgave er å forkynne og mate Guds folk, og til å motivere dem til gode gjerninger?

Problemet med forkynnelse er der fremdeles. Å forkynne til folk i håp om at de skal endre seg og gjøre Kongedømmets gjerninger, er som å dytte et tau. Dermed blir predikanten frustrert fordi så lite skjer. Imidlertid handler ikke kristent lederskap om å overbevise om visjoner eller å motivere. Du finner ikke slike ord i Bibelen. Kristent lederskap handler om eksempel og innflytelse. Du trekker i tauet ved å være først ute med å gjøre det som skal gjøres. Hus til hus, og relasjon til relasjon er å trekke i tauet. Det er ikke snakk om å gjøre opptredener med ord, utseende og personlighet der man hausser opp følelser. Hus til hus handler om relasjonell integritet og demonstrasjon av Kongeriket.

Noen har sagt at disipler blir trent på fortauet, ikke fra talerstolen.

Igjen, hva med forkynnelsen? Den har svært begrenset plass. Man kan si at forkynnelse er noe vi gjør for de ikke-troende.

Hvis 1. Kor 14:26 skal følges, skal Kristi legeme dele tid sammen på en helt annen måte. Hver av enkelt av dem har fått Den hellige ånd. De trenger ikke noen til å forkynne for dem: «Hvordan er det da, brødre? Når dere kommer sammen, da har hver enkelt av dere en salme, en lære, en åpenbaring, en tunge eller tydning. La alt skje til oppbyggelse.» 1. Kor14:26.

? Hva med organisert felles tilbedelse? Trenger vi ikke å oppleve denne dynamikken?

Det bør være klart at «organisert felles tilbedelse» ikke er nytestamentlig terminologi. I de tre første århundrene fantes hverken orgler, kor eller presterdrakter i menigheten. Det bør også være klart at det heller ikke fantes verken rockeband, forsterkere, hopping, dans eller tilbedelse ledet av kjendiser.

Av dette forholdsvis nye fenomenet har vi fått ord som «fellesskapssalvelse», «manifestering av Guds nærvær», «tyngden av herlighet», «bygge et alter av tilbedelse slik at Guds ild kan falle» osv. Dette språket gir uttrykk for at det vil skje mer helbredelse og befrielse i en atmosfære hvor folk erfarer «felles salvelse» og «manifestasjon av Guds nærvær».

? Er det virkelig slik? Hvordan vil du forklare forskjellen mellom «felles salvelse» og atmosfæren på en fotballkamp eller en rockekonsert?

Alle disse typer atmosfærer oppstår ved at en flokk mennesker fokuserer på én ting, der man messer eller synger og dermed opplever en enhet med mennesker omkring seg. Alle religioner erfarer kraften i enhet og mange deltagere, men sannsynligheten for at Gud svarer på bønn blir ikke større i forhold til antall mennesker som ber! Jakob forteller at «bønn fra et rettferdig menneske utretter mye», og peker på Elisa som et eksempel (Jak 5:16-17). Vi blir altså ikke bønnhørt på grunn av antall mennesker som ber eller gjentakelser av bibelord osv. Vi blir hørt på grunn av ydmykhet, tro og vårt forhold Jesus.

Hvordan forstår vi dette med «felles salvelse»? Darren Brown,³² en britisk illusjonist som engang var en karismatisk kristen, vil si at de ortodokse bruker lys, røkelse og messe for å få folk i en tilstand av oppstemthet som får dem til å tro at det er disse ritualene som har skapt Guds nærvær. Så vil Darren si at de karismatiske bruker livlig lovsang, dans og repeterende forkynnelse for å få folk inn i den samme suggestive, oppstemte tilstanden, og at de tror at det er disse aktivitetene som har skapt Guds nærvær. Interessant!

Har du lurt på hvorfor det er så mange som vitner om at de er blitt helbredet i på møter og i korstog, men som mister sin helbredelse etterpå?

Darren Brown vil svare at atmosfæren i møtene gir en oppstemthet eller mild hypnose som åpner for spørsmål som «Kjenn salvelsen!», eller «Er smerten borte?», «Føler du deg bedre?» Man føler ikke smerte under hypnose. Når man kommer til seg selv, kommer smertene tilbake. Du mister en helbredelse du aldri har hatt.

Når ble «tilbedelse» gjort til en eller to timers intens synging ledet av profesjonelle band? Når startet hensikten med dette om å gjøre folk oppstemte?

Det nye testamentets tilbedelse er et overgitt liv til Jesus med lydighetens offer.

«Jeg formaner dere altså, brødre, ved Guds miskunn, at dere framstiller deres legemer som et levende og hellig offer til Guds behag. Dette er deres åndelige gudstjeneste. Og skikk dere ikke lik denne verden, men bli forvandlet ved at deres sinn fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som han har behag i, det fullkomne.» Rom 12:1-2

Det står ingenting i dette skriftstedet som sier at vi trenger en time med

FOTNOTE 32 Darren Brown, www.youtube.com

lovprisning før vi er følelsesmessige åpne for å ta i mot noe fra Gud. I denne jakten på følelser er vi likedannet med verden. Vi ønsker emosjonelle opplevelser og har ofte liten intensjon om faktisk å adlyde Jesus når vi forlater stedet med opplevelser.

? Er all felles tilbedelse negativt?

Selvfølgelig ikke! Det er heller ikke alle som deltar kun for å få en følelsesmessig opplevelse og kjenne et «gjennombrudd». Poenget er imidlertid at denne tilbedelsesformen har ingen rot i Det nye testamentets virkelighet eller hva Jesus har lært oss. Ikke-bibelske fenomener ender alltid opp i problemer uansett hvor gode intensjonene var hos dem som startet opp med det.

De følgende poenger understøtter at disse lovprisningssamlingene er ødeleggende i forhold til Det nye testamentes realiteter:

1. Tilbedelse som aktivitet i en bygning ledet av fagfolk, fører oss inn i en religiøs modus som er vanlig i alle andre religioner. Det gjør tilbedelse til en opptreden der kvaliteten bedømmes etter kunstnerisk foretreffelighet og den følelsesmessige opplevelse. Kort sagt; tilbedelse blir en forestilling som har som formål å oppnå høy emosjonell oppløfting, som bedømmes av mennesker som gjør dette. Mennesket er i sentrum. Dette er religiøs humanisme.

2. For å rettferdiggjøre tilbedelse som en aktivitet og opptreden, må man strekke seg bakover til Det gamle testamentet da Gud bodde i tabernaklet og i templet. Hans flamme kom og gikk. Hans nærvær kom og gikk. Den hellige ånd kom og gikk. De hadde presteklasser som hadde som sin eneste jobb å tilbe på seks timers skift. Disse aktivitetene fra Det gamle testamente er blitt importert til vårt moderne lovsangsopplegg hvor man «ønsker Den hellige ånd velkommen», og ved å si at «Den hellige ånd faller over oss», og gjennom «opphøyelsen av forskjellige stjerner» som angivelig har evnen til å styre salvelsen. Vi er skikkelig tilbake i den gamle pakt. Det nye testamentes realitet er «Kristus i deg, håpet om herlighet»!

3. Noe man ofte hører på disse tilbedelsessamlingene, er at Gud kun møter dem som er sultne og desperate etter Gud. Ja, Gud møter de sultne og desperate, og vi har erfart at han har fylt oss og forfrisket oss når vi har søkt ham i en knust og fortvilt tilstand. Men dette språket kan lett føre oss inn i Den gamle pakt. For eksempel: «Vi må gråte og rope til Gud om at han kommer og møter oss», «Vi må søke Hans ansikt og Hans nærvær», «Vi må bygge et alter så ilden kan falle», «Vi må gå opp til de høye stedene», «Vi må få Guds nærvær manifestert.» Alt dette språket er utviklet for å produsere følelsesmessig inderlighet og forventningsfull atmosfære.

Hva er galt med det? Kanskje veldig lite, men hvis det pusher oss tilbake

inn den gamle pakts tankesett, får vi problemer. De hadde den åpenbarte Guds nærvær i Det gamle testamentet fordi Gud ikke kunne bo i sitt folk. Hedninger går opp til de høye steder! Gud er et sted der ute. Sammenlign dette språket med denne bønnen: «Derfor bøyer jeg da mine knær for Faderen, han som er den rette far for alt som kalles barn i himmelen og på jorden. Jeg ber om at han etter sin herlighets rikdom, ved sin Ånd må gi dere å styrkes med kraft i det indre menneske, at Kristus må bo ved troen i deres hjerter, for at dere, rotfestet og grunnfestet i kjærlighet, sammen med alle de hellige kan være i stand til å fatte hva bredde og lengde, høyde og dybde her er, og at dere må kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap, så dere kan bli fylt til hele Guds fylde. Men han som kan gjøre mer enn alt, langt ut over det vi ber eller forstår, etter den kraft som er virksom i oss – Ham være ære i menigheten og i Kristus Jesus, gjennom alle slekter i alle evigheter! Amen.» Ef 3:14-21.

Enten det er snakk om et stort eller lite møte, så er det noen som får helbredelse og noen som ikke får det. Helbredelsesmirakler som varer, er mer avhengig av hjertet til mottageren enn av plassen hvor det skjer. Vi kan fortelle om alle vitnesbyrdene vi selv har mottatt om varige helbredelsesmirakler som skjedde da kristne ba for sine venner i stuer og på gater. Der var ingen musikk. Der var ingen spesiell atmosfære. Kun en stille tro på Jesus og vedvarende salvelse av Den hellige ånd, som jobber fordi Han elsker mennesker og fordi Han elsker å gi ære til Jesus. Det Jesus helbreder forblir helbredet.

Sann tilbedelse er et liv som leves hver dag og som ærer Gud på alle måter. Sann tilbedelse har lite å gjøre med musikk og folkemengder. I Det nye testamente ser man at tilbedelse var kjærlighetsfester med måltider hvor de serverte hverandre og hvor de ventet på hverandre. Det hadde ingenting å gjøre med å skape en atmosfære eller at noe kommer ned. Det hele hadde å gjøre med at Jesus lever i oss, og hvordan vi ærer hverandre som templer for Den hellige ånd.

Fokuset på å være sultne og tørste etter Gud, er misbruk av et av versene i Saligprisningene i Mat t5:6 hvor Jesus sier: «Salige er de som hungre og tørster etter rettferdigheten, for de skal mettes.» (King James, Blessed are those who hunger and thirst for righteousness for they shall be filled.) «Rettferdighet» i dette verset kan mer korrekt oversettes som «sosial rettferdighet». Dette er ikke en individuell, personlig, indre hellighet, men riktige relasjoner, rettferdighet for de fattige og omsorg for enker og foreldreløse.

Hvis dette er den type rettferdighet du søker, trenger du ikke gå på et møte for å finne den! Du går ut på gatene for å gjøre noe med det. Du leter etter Jesus i de minste.

Hvis du er sulten på Jesus, så sier Jesus at han er ikke hos de nittini som er trygge, men ute og søker etter den ene som er mistet (Luk 15:4). Du må altså uansett gå ut på gatene!

Hva gjorde Paulus når han søkte Gud? Han dro ikke til Jerusalem hvor de beste møtene var. Han dro ut i ørkenen. Hva gjorde Jesus? Han tilbrakte nettene i bønn. Han gikk ut og ba tidlig på morgenen. Ønsker du kontakt med Gud? Finn deg et sted hvor du kan søke Gud uten å bli distraherert. Møt ham i tempelet i ditt hjerte. Møt ham på et hemmelig sted. Det er Kristus i dere som er ditt håp om herlighet (Kol.1:27).

Uansett hva annet det kan bety, betyr ikke sult og tørst etter Gud at du skal gå til en endeløs rekke av møter.

Dette er noe vekkelsespredikanter ønsker å tro, men så tjener de jo penger ved å ha møter. Å gå på møter beviser ikke at du er sulten og tørst. Det beviser kun at du har kjøpt deg inn i en religiøs kultur, som er fokusert på å lage følelsesmessige møter, godt regissert av karismatiske personer.

? Hva med nødvendigheten av skikkelig pastoral oppfølging? Trenger vi ikke sørge for at folk virkelig går med Gud? Hvordan kan du kun tilbringe en kort tid sammen med en person med fred, og så forlate dem?

Det nye testamentet viser at Paulus sjeldent oppholdt seg lenge på ett sted. Han var i Efesos i to år med det vitnesbyrd som resultat at «alle som bodde i Asia fikk høre Herrens ord, både jøder og grekere.» Apg 19:10. Hva er dynamikken her?

Skolen i Tyrannus var sannsynligvis et område på fortauet ved siden av en bordell hvor Paulus kunne samhandle med små grupper. Hvordan kunne hele Asia høre Guds ord derfra? (Efesos var et slags senter innen forretningsliv og religiøsitet på den tiden.) Paulus disippelgjorde dem som kom og så reiste de og andre tok plassen deres. Disse disiplene reiste hjem igjen og slik ble hele Asia nådd med evangeliet. Det dynamiske var sending og multiplikasjon, ikke tiltrekning og voksende tilhengerskare.

Paulus forstod at han måtte legge et fundament av Kristus i deres liv, og så overlate dem til Kristus og sende dem ut.

Les hva Paulus sier i 1. Korinterbrev kapittel 3, det er en kraftig erklæring om at Gud lever i sitt folk. Paulus stolte fullstendig på at Gud kunne handle gjennom dem. Les disse versene om hvordan Gud jobber:

«som Herren gav enhver»
«men bare Gud, som gir vekst»
«for vi er Guds medarbeidere»
«dere er Guds åkerland»
«dere er Guds bygning»
«for alt hører dere til»
«men dere hører Kristus til, og Kristus hører Gud til»

«Etter den Guds nåde som er gitt meg, har jeg lagt en grunnvoll som en vis byggmester, og en annen bygger videre på den. Men enhver se til hvordan han bygger videre. For ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus.»

Paulus la dette fundamentet hvor han enn dro, og når det var gjort, visste han at jobben hans var gjort. Etter tre, fire måneder dro han videre og stolte på at Gud ville fortsette å bygge på fundamentet han hadde lagt. Hva var fundamentet? Fundamentet var Jesus.

Jesus døde slik at du kunne leve i ham. Jesus døde så du kunne høre hans røst. Jesus døde så du kunne bli fylt med hans ånd. Jesus døde så han kunne vise deg sin Far. Jesus døde så han kunne være ditt hode. Jesus døde så hans ære kunne bli ditt dekke. Jesus døde for å bli mellommannen mellom deg og Gud. Jesus døde så han kunne gi deg sin autoritet i hans navn.

Paulus lot så hver mann bygge videre på dette grunnlaget. Han forsøkte ikke å beskytte dem mot feil. Han opptrådte ikke som en mor for dem. Han var heller som en far for dem. Ilden vil avsløre hva de har bygget. Hvis de ødelegger det Gud har bygget, vil Gud ødelegge dem. Paulus tok ikke ansvar for hva en annen hadde bygget. Han hadde plassert dem i Guds hender.

Så hvordan foregikk dette arbeidet i praksis? De store spørsmålene på den tiden var for eksempel hvilken dag i uken de skulle samles, og om de kunne spise kjøtt som var ofret til avgudene. Da tror du kanskje at Paulus, apostelen med store åpenbaringer, som grunnla menigheter og var en åndelig far, simpelthen avklarte spørsmålene med et dekret. Men det gjorde han ikke.

I Romerne 14 legger han fram problemstillinger og prinsipper, men ingen regler, bortsett fra kjærlighet. I 2. Kor 1:24 erklærer han: «Ikke så at vi er herrer over deres tro, men vi er medarbeidere på deres glede. For dere står faste i troen.» Legg merke til at han her snakker til den mest umodne menigheten som han ga omsorg til. Han kommanderte ikke når det gjaldt disiplin, men appellerte. Hvis han hadde tatt herredømme over deres tro, ville han ha fått dem til å falle. Hvorfor ville han ha fått dem til å falle? Fordi han hadde lagt fundamentet på Jesus og hvis han ikke æret og stolte på dette fundamentet, ville etter hvert heller ikke korinterne gjøre det. Paulus lot Jesus bygge sin menighet. Han praktiserte det Roland Allan kaller «kunsten i tilbaketrekking.»

Dersom far tar alle beslutninger, vil aldri sønnene vokse opp.

Det finnes ikke noe slikt som delegert myndighet i Kristi legeme. Det er bare én myndighet; Kristus. Kristus distribuerer sin myndighet til hvert enkelt medlem i legemet. Autoriteten skal brukes til å tjene hverandre.

Hvis du legger et fundament av Kristus i noen, må du tre til side og la dem overta ansvaret som medlem av Kristi legeme. Hvis ikke, blir de avhengig av

deg, og det ødelegger deg, og det ødelegger dem. Lederskap opphører å dreie seg om innflytelse og eksempel til å bli maktutøvelse og kontroll.

Ja, mange mennesker vil ha en konge, og ja... mange ønsker å være en konge. Ja, dette kan se vellykket og kraftfullt ut på kort sikt, men selv Salomos kongedømme varte ikke. Noen av dere sier «men dette vil oppmuntre til opprør og individualisme.» Selvfølgelig vil det det, men den risikoen var Paulus villig til å ta. Det er bedre å ha hjertet åpent enn å ha skjulte ambisjoner og maktbegjær.

Etter å ha talt i en lederkonferanse for noen år siden, overhørte jeg en mann si til en annen; at hvis han setter folk fri til å lytte til Guds stemme (som jeg hadde snakket om) ville flesteparten i menigheten hans forlate ham. Lytteren var enig. Dette er å bygge på ulike former for regelstyring og manipulering. I så fall er det bedre å få dette avdekket jo før jo heller.

Hvis du legger et fundament av Kristus i en annen, er du den første som må vise at du stoler på dette fundamentet, ellers kommer aldri disippelen til å gjøre det.

Gud har reservert en plass for seg selv rundt hver mann og kvinne. Han er vår ære og den som løfter vårt hode. En grunn til at så mange ledere brenner ut er at de er i det rommet som Gud har forbeholdt for seg selv. Når vi gjør mennesker avhengig av oss selv, har vi tatt Guds plass. Som noen har sagt, «Du kan sitte på Guds trone hvis du vil, men det kommer til å gjøre vondt når Han setter seg ned.»

? Hva med apostlene og de andre fem tjenestegavene – representerer de ikke Jesu autoritet over menigheten?

De nye apostoliske bevegelsene har gitt et populært bilde av at apostlene er noen som skal samle menighetene og deretter regjere over dem. De som samler eksisterende menigheter er ikke apostler ut fra modellen i Det nye testamentet. De kan være religiøse administratorer, men ingenting mer.

Det nye testamentes apostler er noen som åpner nye områder for å gjøre disipler. De er pionerer som er blitt sendt. De er ikke konferansetalere eller plattformunderholdere.

I en god del år har det vært vanlig i enkelte kristne kretser å snakke om de femfoldige tjenestene. Man bør legge merke til at det er kun Efeserne 4:11 som lister opp disse tjenestene på denne måten. Veldig mye bygges ut fra dette ene verset! Det finnes også et vers som taler om å bli døpt for de døde. Ja, det er sant. Det står i 1. Kor 15:29. Så hvorfor gjør vi ikke et stort nummer av dette verset også? Jo, fordi vi har problemer med å døpe for de døde, og unngår derfor å snakke om dette verset.

Men de umodne, de usikre og de som er sultne på makt gjennom stillinger

elsker å snakke om Efeserne 4:11 fordi det synes å antyde at det er maktposisjoner i Jesu kropp. I en verden av individualisme og selvutvikling er vi besatt med hva som er våre gaver, vårt kall og våre posisjoner. Hvis man tror at Guds rike er som et hierarki, kan man bli besatt av hvor en selv får plass på den interne rangstigen.

Hva slags type ledere ønsker å bli knyttet til disse «apostoliske nettverkene»? Hva slags type leder oppsøker en «apostolisk far»? Hva slags type leder lager titler og merkelapper?

Det er en type leder som er usikker og ikke vet hvem han/hun er i Jesus. De søker makt og myndighet gjennom assosiasjon. De søker sikkerhet ved å identifisere seg med en bevegelse heller enn med Jesus. Er det ikke nok å ha Jesus som ditt hode? Er det ikke nok å ha Gud som din far? Er det ikke nok å være et medlem av Kristi kropp?

«Og ingen fyller ny vin i gamle skinnsekker. For da vil vinen sprenges, vinene vil spilles og sekkene ødelegges. Nei, ny vin i nye skinnsekker.» Jesus i Mark 2:22.

Den nye vinsekken handler ikke om å drive menigheten innenfor fire vegger med et autoritært, hierarkisk struktursystem. Ingen bryr seg om du i møtene i kirken roper høyt, bruker røkelse eller vifter med store flagg. Men når du sier at Guds rike handler om å være venner under ett hode, Jesus, og at det er et opp-ned-kongedømme hvor lederskapet kappløper for å komme seg nederst på rangstigen, er du i trøbbel. Da er du utenfor den religiøse boksen og en trussel for de som fremdeles er der inne.

- Den nye vinsekken er et opp-ned-kongedømme.
- Den nye vinsekken er et tjenerlederskap.
- Den nye vinsekken er organiske menigheter av venner.
- Den nye vinsekken er et kongerike av prester.
- Den nye vinsekken er relasjoner ut fra vennskap der man er sidestilt istedenfor maktposisjoner i en pyramide.

Da vil noen selvfølgelig si at alle har samme verdi og at vi alle er likeverdige i utgangspunktet, men at vi har forskjellige funksjoner. Vel, det er sant, men bruker vi de ulike funksjonene til å tjene hverandre? Eller til å gi noen få makt til å bestemme over andre? Å måtte spørre en leder om tillatelse setter oss tilbake til relasjoner styrt av makt. Dette er George Orwells «Animal Farm» der alle dyr er like, men noen er likere enn andre.

De femfoldige tjenestegavene handler ikke om posisjoner, autoritet eller en plass i en struktur. Hvis du tjener den minste, verden og Kristi kropp, hvis du vil bli en tjener for alle, da vil ditt liv produsere visse typer frukt. Hvis vennene dine ser frukten, kan de begynne å velsigne deg som apostel, profet,

evangelist, pastor eller en lærer.

Kanskje de femfoldige tjenestene er stadier i våre liv? Vi begynner som evangelister og forteller våre venner og familier om vårt nye liv i Jesus. Når de kommer til Jesus, begynner vi å lære dem om Jesus og Guds rike. Vi fungerer som en pastor for dem ved å helbrede relasjonelle livsproblemer gjennom tilgivelse, restitusjon og ved å snakke sant om problemene. Vi kan trenge profetisk innsikt for å forløse relasjonelle knuter og til å sette dem fri. Etter hvert som vi blir eldre kan vi disippelgjøre dem til modne kristne. Så begynner vi fra starten av igjen og beveger oss inn i nye områder hvor det er nye mennesker vi kan tjene. Da har vi gått inn i en apostelfase, den laveste slaven til Kristus, som tar mest risiko og blir utsatt for mest fare.

Eller kanskje de femfoldige tjenestegavene er uttrykk for hvordan Jesus arbeider gjennom våre liv ved å elske og tjene menneskene etter som behovene viser seg. Fordi vi er medlemmer på hans kropp, uttrykker han seg selv gjennom oss når vi fungerer som en pastor, profet, evangelist, lærer eller apostel.

Uansett kall, gaver og tjenester; hvis du har sett Jesus, vil du vite at din identitet og verdi ikke er hva du gjør, men i Jesus. Hvis du har sett Jesus, vil du vite at det er én Herre og vi er alle venner, det er én lærer og vi er alle elever, det er én Far og vi er alle sønner og døtre, det er én Hellig Ånd og vi er alle hans tempel.

Hva vi enn måtte tenke hva de handler om; så handler ikke de femfoldige tjenestene om posisjoner og makt. Det handler om kjærlighet og tjeneste. Det handler ikke om å samle menigheter/kirker og legge dem under ens autoritet. Det handler sette folk fri til et nytt liv i Jesus og til å tjene ham slik han kaller den enkelte. Dette passer inn i den nye vinsekken av vennskap og innflytelse, ikke den gamle vinsekken av hierarki og kontroll.

? Hva med ansvarlighet? Kreves det ikke autoritetspersoner som skal være ansvarlige for å holde folk på rett vei?

Først av alt; når det gjelder et opplegg der en apostel har ansvaret for en pastor langt borte; hva skjer da? Ingen er så lett å lure som en myndighetsperson som ikke er med i det daglige livet. Da kan de behandles som sopp som oppholder seg i mørket og blir matet med hestegjødsel.

Lederen under dem ønsker å gjøre et godt inntrykk og formidler bare de gode nyhetene. Når dårlige nyheter likevel kommer ut, er krisen allerede oppstått, og den øverste lederen har verken den nødvendige tid eller tillit til å håndtere noe som har pågått over lang tid. Han forventes å gjøre et slags mirakel, og finne en løsning ut av ingenting som en tryllekunstner trekker en kanin opp av hatten. I tiden før problemene utviklet seg til en krise, var det flere som lokalt enten visste eller mistenkte at noe var galt, men de trodde at

seniorlederen visste om problemene og begynte dermed å stille spørsmål om hans integritet også. Ofte ønsker heller ikke seniorlederen å stille krevende spørsmål siden det kan påvirke pengestrømmen. Det fins alltid et problem som kan vokse til en krise. Hvis problemer kan drøftes av venner som snakker åpent og sant, og som er til å stole på, kan disse ta opp problemene mens de er små og dermed har man mye større mulighet til å lykkes.

For øvrig; å lyve for Den hellige ånd skjer lenge før man lyver for sin overordnede. Hvis noen ikke vil være ansvarlig overfor Den hellige ånd, hvorfor skulle denne personen være ansvarlig overfor deg?

Å snakke sant er et av «hverandre-skriftordene». Å bekjenne at man har gjort feil er en annen. Å tale sant og bekjenne handler ikke om hierarkiske krav om ansvar overfor andre, men om vennskap, sårbarhet, ydmykhet og frihet fra frykt for fordømmelse. Å være ærlig og bekjenne kan bare skje i en atmosfære fri fra konkurranse, ytelse, opptredener og maktkamper.

Hierarkier avler opptredener og krav. Det gjelder å se presentabel ut for å klatre opp stigen. Viktigheten av å se godt ut betyr at man skjuler feil og svakheter. Pluss at du avanserer oppover i hierarkiet på grunn av gavene og opptredener istedenfor karakter og relasjonell integritet.

Det er ofte de med svakest karakter og minst integritet som vet hvordan man spiller maktspeillet. En del av dette speillet er regelen om at «hvis du klør meg, så klør jeg deg» og «hvis du dekker meg, da må jeg dekke deg». Hierarkier kan ha en fasade av ansvarlighet og det er det som er poenget, fasade som forkledning uten ekte innhold.

Hierarki og skuespillmentalitet ødelegger vennskap. De som lar seg lede av slike ambisjoner har ikke venner. De har bare bekjente som de bruker, og de er så vant til dette at de reagerer rett og slett ikke fordi de spiller samme spill. Reglene er forstått: «Klør ryggen min, så klør jeg din, men hvis du ikke hjelper meg videre med mine mål, vil heller ikke jeg hjelpe deg videre.» Det forutsettes at man bruker hverandre og aksepteres som en del av pakken for en voksende tjeneste.

Jesus bygde sitt rike som et nettverk av søsken. Han kalte disiplene for sine venner. Ingen kirkesamfunnsvedtekter kan erstatte det å dele livet med venner. Ansvarlighet kan ikke bli ekte uansett hvor mye makt en kan ha overfor hverandre.

Vi er ikke laget for pyramider.

Vi er skapt for å være Guds venner og venner med hverandre.

Det høyeste kallet er å bli kalt «venner».

La oss følge Jesus som Hans venner.

Og være venner med hverandre.

Apostler, slaver av kristus

Ved Brian Dodd

Hvorfor er det noen apostler som gjør seg selv til superstjerner? Og omvendt, hvorfor mener noen at det ikke finnes apostler i dag? Paulus identifiserer den som en av fem gaver som er nødvendig for å bygge opp og modne menigheten. Hvorfor opphører noen denne gaven? Hvorfor tror noen at Gud har tatt den bort?

Svaret bunner i en misforståelse av hva en apostel var i den første tiden (i gresk-romersk kontekst), og er basert på en hierarkisk forståelse av at apostlene står på toppen i kirkens struktur mens Det nye testamente tydelig sier de er på bunnen. Det er forståelsen av lederskap i Det nye testamentet som skulle være ramme for vår forståelse av apostlene: «fotvasking og lav-status-slaver» (Joh 13), og «kappløpet mot bunnen» for å bli en «slave for alle» (Matt 20:20-28 og 1. Kor 9:19).

Matt 20:20-26: «Så kom mor til Sebedeus-sønnene til ham med sine sønner, og falt på kne for ham for å be ham om noe. Han sa til henne: Hva vil du? Hun sa til ham: Si at disse mine to sønner skal sitte hos deg i ditt rike, en ved din høyre side og en ved din venstre. Men Jesus svarte og sa: Dere vet ikke hva dere ber om. Kan dere drikke den kalk jeg må drikke? De sier til ham: Det kan vi. Han sier til dem: Min kalk skal dere nok drikke. Men å sitte ved min høyre og min venstre side, det står det ikke til meg å gi, men det er for dem som det er beredt for av min Far. Da de ti hørte dette, ble de harme på de to brødrene. Men Jesus kalte dem til seg og sa: Dere vet at fyrstene hersker over sine folk, og deres stormenn har makt over dem. Slik skal det ikke være blant dere. Men den som vil være stor blant dere, han skal være de andres tjener.»

1. Kor 9:19: «For selv om jeg er fri overfor alle, så har jeg gjort meg til alles trel, for å vinne så mange som mulig.»

En «apostel» i den antikke verden betød å være en som var sendt (gresk: apostolos). En apostel var simpelthen en som ble sendt ut for å ordne noe på vegne av en annen. Det kunne for eksempel være en som ble sendt for å ta hånd om forretningsmessige saker eller innby til bryllup. Det var opprinnelig intet religiøst med dem. Det var vanligvis snakk om den minst verdifulle sla-

ven som kunne unnværes.

Å reise i den antikke verden var farlig og noe som folk flest helst ikke gjorde. Hvem hadde mulighet til sende noen på egne vegne? En slaveeier eller en offentlig eller en militær leder. Personen de sendte hadde ikke noe valg. I tilfelle det var myndighetene eller militæret som sendte av gårde apostelen med en ordre, ville det normalt sendes med væpnet eskorte, men slave-apostelen ville ikke få noen slik beskyttelse. Herren ville plukke ut den slaven han hadde råd til å tape og sende han ut for å ivareta sine interesser i et annet område.

Apostel-slaven kan sammenlignes med den som hadde den laveste slavestatusen i en husholdning, og som blant annet fikk den skammelige plikten å vaske andres føtter (Joh 13). Siden han var den minst betydningsfulle, var han også den som ble sendt.

Paulus omtaler seg som den minst betydningsfulle av apostlene, og identifiserer seg som en slave som er sendt flere ganger i brevene sine: «Paulus, en slave av Kristus Jesus, kalt til å være apostel og forkynne Guds evangelium» (Rom 1:1). Paulus' mest vanlige beskrivelse om seg selv i sine brev er: «Jeg er en slave som er sendt av Jesus til ikke-jøder for å forkynne de gode nyheter at Guds rike er kommet i Jesus.» Bibellesere overser lett dette viktige aspektet av Paulus' selvforståelse siden 190 forskjellige greske termer for begrepet for slaveri i Det nye testamentet er blitt rensket bort ved å endre ordet til «tjener».

Dette er ikke en god oversettelse siden 1/3 av befolkningen i Paulus' dager var slaveeiere, 1/3 var slaver og 1/3 var tidligere slaver. Paulus gjorde det klart hva han mente; slaveri for Kristus handler om eksklusivt eierskap – Kristus er mester og Herre. (Kurios er det enkle ordet for mester, en slaveeier.) Gal 1:10 «Søker jeg nå å bli anerkjent av mennesker – eller av Gud? Eller søker jeg å gjøre mennesker til lags? Dersom jeg ennå søkte å være mennesker til lags, da var jeg ikke Kristi tjener (slave).»

Et annet problem angående forståelsen av ordet apostel som brukes i Bibelen, er de middelalderske bildene som dukker opp på netthinnen der vi ser for oss Jesus med de tolv disiplene med en glorie rundt hodet. De fremstilles som mennesker med høy status med mye makt, og at det kun var noen få av dem. Dette er en total forandret tolkning av hva en apostel opprinnelig var. Tittelen apostel var ikke en tittel for høystatus lederposisjon. Både før og etter Jesus var apostler lavstatus-slaver som ikke hadde noen egen makt over seg selv, og de var like vanlige som oppvaskmaskiner er i dag. Brukte man tittelen apostel om noen i antikken, ville ingen tenkt på en leder, eier eller sjef i en restaurant, men de ville ha tenkt på oppvaskhjelpere eller en som rydder bordene for kelneren.

Aposteltittelen var ikke noe man forbandt med høystatus eller autoritet, men til lav status og brukertilgjengelighet. Når du kobler til ordene «av Kris-

tus», forteller dette hvem som eier apostelen og hvem som har utsendt han. Kristus er sjefen, han sender apostelen, og når apostelen taler, er han bare en kanal. «Apostolisk» er ikke et bibelsk begrep. Hvis man skal snakke i henhold til Skriften, må man forklare hvorfor slave-apostlene (som hjelper, gir, er barmhjertige osv) var vanlige gaver den gang, og burde være det nå. Det var mange apostler i Det nye testamentet, ikke bare de tolv i tillegg Paulus. Disse apostlene ville ikke engang ha vurdert å la apostelgaven bety en tittel, status eller privilegier.

Vi trenger mer enn noen gang slave-apostler til å utføre Jesu befaling om å nå de fortapte og lidende. Gud er en sendende Gud, og kommanderer sine disipler til å gå til dem som har mistet veien, man skal ikke vente på at de skal komme til oss.

Mange ledere som har hørt lydsignalet, leser bøker og ønsker å være et «apostolisk lederskap», men forblir likevel i komfortsonen av sikkerhet og trygghet i den kristne bunkeren.

Å være en apostel er å kunne unnvære, ha lav status, utsettes for latterliggjøring og utrygghet i dette liv; «For meg ser det ut som om Gud har stilt oss apostler aller nederst. Vi er som dødsdømte. Et skuespill er vi blitt for verden, både for engler og for mennesker. Vi er dårer for Kristi skyld ... foraktet». (1 Kor 4:9,10).

Apostlene er gitt av Gud som en gave til menigheten og verden (Ef 4:11), og disse er det desperat behov for. En kirke uten apostler (og profeter for den saks skyld) er en brann uten flammer. Hva er galt med legemet? Vi har kuttet bort en vesentlig lem av apostler gjennom intellektualisme, religiøs kontroll og kjøttet (og derfor ligger de fleste av gavene sovende og fungerer ikke i Guds hensikt med å være en bærebjelke for å utstyre legemet til tjeneste og modenhet, Ef 4:11). De fleste apostlene blir ikke gjenkjent i menigheten og det er derfor flammen brenner varmt andre steder. Jesus er sjefen – og som han ble sendt, slik sender han også disse som han eier, til å lide og tjene for å gjøre kjent nærværet og den kommende fullendelse av sitt kongerike. Apostler og profeter er grunnlaget for menigheten slik Gud ønsker det (Ef 2:20, 3:5-6, 4:11).

Vi trenger dem for å bli forløst. De er små «a»-apostler og små «p»-profeter, ukjente hvem-som-helst som Gud har kalt gjennom Kristus. Vi snakker ikke om en ny versjon av «one man show» som plager menigheten slik vi har erfart det. De har liten «a» og liten «p», men med stor bokstav «R» på slutten: «Og Gud gav noen til å være apostleR, noen til profeteR ...» Vi trenger ikke flere individualistiske superstjerner. Vi trenger eksempler på hva det betyr å «un-

derordne seg hverandre i ærefrykt for Kristus» (Ef. 5:21).

Herre, send arbeidere til din høst!

brianjosephdodd@yahoo.com

1/14/2007 Tillatelse til å bruke og videreformidle.

Brian Dodd (Doctor of New Testament Studies, Sheffield University) er forfatter av «Empowered Church Leadership: Ministry in the Spirit According to Paul (Downers Grove: Intervarsity Press, 1991).

Husmenigheter³³ i Det nye testamentet

Vi starter dette vedlegget med å følge nedtegnelsene i Lukas og viser til hvordan Jesus tjente i hjemmene. Ja, både Jesus og Paulus og de andre apostlene tjente også i synagogene så vel som ved tempelet ifølge Apostelgjerningene. Det er imidlertid klart fra Apostelgjerningene at Paulus etter hvert kom til den beslutning om å ikke lenger å gå til jødene, men bare til hedningene. (Apg 18:6-7). Apostelgjerningene forteller også at «mange...jøder...har trodd og alle er de nidkjære for loven.» (Apg 21:20).

Denne delen av menigheten overlevde imidlertid ikke det tredje århundret, antageligvis fordi disse jesustroende jødene ble absorbert inn i synagogesystemet igjen. Ja, i begynnelsen var det en blanding av møtearenaer, men dem som Det nye testamentet ble skrevet til, møttes der det var liv, og det var først og fremst i hjemmene.

Ni referanser fra Lukas' fremstilling om hvordan Jesus virket i hjemmene:

Luk 5:19, men de fant ingen vei til å få båret ham inn på grunn av folkemengden. Da steg de opp på taket, og mellom taksteinene firte de ham ned på sengen, midt foran Jesus.

Luk5:29: Levi gjorde så et stort gjestebud for ham hjemme i sitt hus. Og det var en stor mengde tollere og andre som satt til bords med dem.

Luk7:36: En av fariseerne innbød ham da til å spise hos seg. Jesus kom til fariseerens hus og tok plass ved bordet.

Luk10:7: Bli i det huset, og et og drikk det de byr dere, for arbeideren er sin lønn verd. Flytt ikke fra hus til hus. (Jesu befaling om å bygge husmenigheter.)

Luk10:39: Mens de var på vandring, kom han inn i en landsby, og en kvinne ved navn Marta tok imot ham i sitt hus. Hun hadde en søster som hette Ma-

FOTNOTE 33 For utdypende vitenskapelig studie om husmenigheter i NT, les; *Paul's idea of Community: The Early House Churches in Their Cultural Settings* by Robert and Julia Banks, (Peabody, MA: Hendrickson), 1994 og *House Church and Mission: The importance of household structures in early Christianity* by Roger Gehring, (Peabody, Hendrickson), 2004

ria. Hun satte seg ved Jesu føtter og lyttet til hans ord. (Hjemmet til Maria og Martha var et senter for Jesus.)

Luk11:37: Da han hadde talt, bad en fariseer ham om å ete hos seg, og Jesus gikk inn og satte seg til bords.

Luk14:1: Det skjedde at han på en sabbat var kommet inn i huset til en av de øverste fariseerne for å holde måltid. Og de vocket nøye på ham.

Luk19:5: Da Jesus kom til stedet, så han opp og sa til ham: Sakkeus, skynd deg og kom ned! For i dag må jeg bli i ditt hus.

Luk22:11-12: Og si til eieren av huset: Mesteren spør deg: Hvor er rommet der jeg kan ete påskelammet med mine disipler? Han vil da vise dere en stor sal ovenpå, med alt utstyr. Der skal dere gjøre i stand. (Kjærlighetsmåltidet/nattverden ble innstiftet av Mesteren i et hjem. Det var en modifisert versjon av det jødiske påskemåltidet som alltid ble spist i familiemåltid i hjemmene.)

Det finnes femten *direkte* referanser til husmenigheter i Det nye testamentet

I Lukas 10 ser vi at Paulus ofte skrev til menigheten i byen og refererte til menigheter i hjemmene til forskjellige personer. Disse forskjellige husmenighetene utgjorde til sammen menigheten i byen. De eldste og diakonene ble valgt ut fra de enkelte husmenighetene til å ta vare på menigheten i byen. De eldste skulle ha det generelle oppsynet, mens diakonene skulle administrere omsorgen for de foreldreløse og enkene i husmenighetene.

Paulus skrev aldri til de eldste i menigheten, men til de hellige (= alle de kristne på stedet). Han instruerte aldri de eldste om hva de skulle gjøre, men appellerte alltid til hele menigheten.

Apg 1:13-14: «Og da de kom inn i byen, gikk de opp til den øvre salen, hvor de pleide å holde til. Det var Peter og Johannes, Jakob og Andreas, Filip og Tomas, Bartolomeus og Matteus, Jakob, sønn av Alfeus, Simon seloten og Judas, sønn av Jakob. Alle disse holdt sammen og var utholdende i bønner, sammen med noen kvinner og Maria, Jesu mor, og hans brødre.»

Apg 2:46: Hver dag kom de trofast og med ett sinn sammen i templet, og i hjemmene brøt de brødet, og holdt måltid med fryd og hjertets enfold.

Apg 5:42: Uten opphold fortsatte de med å lære hver dag i templet og hjemme,

og å forkynne evangeliet om at Jesus er Messias.

Apg 8:3: «Men Saulus herjet menigheten. Han trengte inn i hus etter hus og slepte ut både menn og kvinner og fikk dem kastet i fengsel.»

Apg 10: Kornelius' hus.

Apg 12:12: «da Peter var blitt klar over dette, gikk han til Marias hus. Hun var mor til Johannes med tilnavnet Markus. Mange var samlet der og bad.»

Apg 16:25-34: Fangevokteren i Filippi's hus.

Apg 28:30-31: «To hele år ble Paulus i det herberge han hadde leid, og han tok imot alle som kom til ham. Han forkynnte Guds rike og lærte om den Herre Jesus med all frimodighet, uten hindring.»

Apg 16:15: «Da hun og de som tilhørte hennes hus, var blitt døpt, bad hun oss og sa: Så sant dere holder meg for å være en som tror på Herren, så kom hjem til meg og bo der! Og hun nødde oss.»

Apg 16:40: «Etter at de var kommet ut fra fengslet, gikk de hjem til Lydia. Her traff de brødrene, og de formante og trøstet dem. Så drog de videre.»

Rom 16:5: «Hils også menigheten i deres hus. Hils min kjære Epenetus, han som er Asias førstegrøde for Kristus.»

Rom 16:23: «Gajus, min og hele menighetens vert, hilser dere. Erastus, byens regnskapsfører, og vår bror Kvartus hilser dere.»

1. Kor 16:19: «Menighetene i Asia hilser dere. Akvilas og Priska, sammen med menigheten i deres hus, hilser dere hjertelig i Herren.»

Kol: 4:15: «Hils brødrene i Laodikea, og Nymfas og menigheten i hans hus.» (Noen manuskripter bruker den kvinnelige versjonen, «Nymphia» og noen manuskripter sier «hennes hus»).

Filem 2: «Og til vår søster Appia, og til vår medstrider Arkippus, og til menigheten i ditt hus.»

Femten *indirekte* referanser til husmenigheter i Det nye testamente

Hvis vi leser disse skriftstedene gjennom linsen til dagens bygningsbaserte menigheter, gir de oss liten innsikt, men om vi leser den gjennom linsen til Lukas 10, og det faktum at menigheten i de første århundrene hadde sin base i hjemmene, blir meningen en annen og en del av historien om de enkle menighetene i hjemmene.

Apg 8:7: «Så gikk han bort derfra og tok inn i huset til en mann ved navn Justus, en mann som fryktet Gud. Hans hus lå like inntil synagogen.»

Apg 19:9: «Men noen forherdet seg og ville ikke tro. ...da brøt han lag med dem og skilte disiplene fra dem, og holdt daglige samtaler i Tyrannus' skole.»

Apg 20:8: «Det var mange lamper i salen³⁴ ovenpå hvor vi var samlet.»

Apg 20:20: «Jeg holdt ikke tilbake noe av det som kunne være til gagn for dere, men forkynte dere det og lærte dere det offentlig og i husene.»

Rom 16:10: «Hils Apelles, den prøvede i Kristus. Hils dem som hører til Aristobulus' hus.»

Rom 16:11: «Hils Herodion, min frende. Hils dem av Narkissus' hus som er i Herren.»

Rom 16:16: «Hils hverandre med et hellig kyss! Alle Kristi menigheter hilser dere.»

1. Kor 1:1: «For av Kloes folk er det blitt meg fortalt om dere, mine brødre, at det er stridigheter blant dere.»

1. Kor 1:16: «Sant nok – jeg har også døpt Stefanus' hus. Ellers vet jeg ikke om at jeg har døpt noen annen.»

1. Kor 16:15: «Jeg formaner dere, brødre: Dere kjenner Stefanus' hus, at de er førstegrøden i Akaia, og at de har stilt seg til tjeneste for de hellige...»

Fil 4:22: «Brødrene som er hos meg, hilser dere. Alle de hellige hilser dere, særlig de som hører til keiserens hus.»

FOTNOTE 34 Oversetternes kommentar: Ordet «sal» på gresk betyr øverste etasje, gjerne takterrassen, der kvinnene gjerne holdt til.

2. *Tim 1:16*: «Må Herren vise barmhjertighet mot Onesiforus' hus, for han har mange ganger styrket meg, og ikke skammet seg over mine lenker...»

2. *Tim 4:19*: «Hils Priska og Akvilas og Onesiforus' huslyd.»

Tit 1:11: «Dem bør en stoppe munnen på, for de fører ulykke over hele familier, ved å føre utilbørlig lære for ussel vinnings skyld.» (King James: Titus 1:11 Whose mouths must be stopped, who subvert whole houses, teaching things which they ought not, for filthy lucre's sake.)

2. *Joh 1*: «Den eldste – til den utvalgte frue og hennes barn, som jeg elsker i sannhet, og ikke bare jeg, men alle som har lært sannheten å kjenne,»

Hverandre-oppfordringer i Det nye testamentet

Riktig lære uten relasjonell integritet er død ortodoksi. Du kan ikke lære å være en venn ved å sitte i et klasserom og høre på noen som underviser. Du lærer vennskap ved å følge Jesus i det daglige livet. Det nye testamentet er full av relasjonelle befalinger. Førsti «hverandre»-skriftsteder er blitt listet opp her, men kan utvides til omkring sytti om man inkluderer lignende vers som bruker ord som; «brødre», «naboer» og «medlemmer».

Disse befalingene som er sådd gjennom hele Det nye testamente, viser vennefellesskap i flate, relasjonelle strukturer, som er ledet av et hjerte om å tjene hverandre, og derigjennom tjene Kongen som lever i hver enkelt av oss.

Joh13:34-35: «Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre.»

2. *Joh15:12:* «Dette er mitt bud at dere skal elske hverandre, likesom jeg har elsket dere.»

Joh15:17: «Dette er mitt bud til dere at dere skal elske hverandre.»

Rom12:10: «Vær varmhjertet mot hverandre i broderkjærighet!»

Rom12:10: «Kappes om å hedre hverandre!»

Rom12:16: «Ha ett sinn innbyrdes! Trakt ikke etter det høye, men hold dere gjerne til det lave! Vær ikke selvkloke!»

Rom13:8: «Bli ingen noe skyldig, annet enn det å elske hverandre! For den som elsker sin neste, har oppfylt loven.»

Rom 14:13: «Derfor bør vi ikke lenger dømme hverandre. Fell heller den dom at ingen må legge noen anstøtsstein eller felle for sin bror.»

Rom 15:7: «Ta dere derfor av hverandre, likesom også Kristus tok seg av oss, til Guds ære.»

Rom 15:14: «Mine brødre, for min del er jeg overbevist om at dere selv er fulle av godhet, fylt med all kunnskap, i stand til også å formane hverandre.»

Rom 16:16: «Hils hverandre med et hellig kyss!»

1. Kor1:10: «Men jeg formaner dere, brødre, ved vår Herre Jesu Kristi navn, at dere alle må føre samme tale, at det ikke må være splittelse blant dere, men at dere må være fast forenet i samme sinn og samme tanke.»

1. Kor10:24: «Ingen må søke sitt eget, men heller det som er til gagn for nesten.»

1. Kor 11:33: «Derfor, mine brødre, når dere kommer sammen for å holde måltid, da vent på hverandre!»

1. Kor 12:25-27: «...for at det ikke skal være splittelse i legemet, men lemmene ha samme omsorg for hverandre. Om ett lem lider, da lider alle lemmene med. Og om ett lem blir hedret, da gleder alle lemmene seg med. Dere er Kristi legeme, og hver for seg hans lemmer.»

Gal 5:13-15: «For dere ble kalt til frihet, brødre. La bare ikke friheten bli et påskudd for kjødet, men tjen hverandre i kjærlighet. For hele loven er oppfylt i ett bud, i dette: Du skal elske din neste som deg selv! Men om dere biter og eter hverandre, da se til at dere ikke blir fortært av hverandre!»

Gal 5:26: «La oss ikke ha lyst til tom ære, så vi egger hverandre eller misunner hverandre.»

Gal.6:2: Bær hverandres byrder, og oppfyll på den måten Kristi lov.

Ef 4:2: «...med all ydmykhet og mildhet, med langmodighet, så dere bærer over med hverandre i kjærlighet,»

Ef.4:32: «Vær gode mot hverandre, vis barmhjertighet så dere tilgir hverandre, likesom Gud har tilgitt dere i Kristus!»

Ef 5:19: «...så dere taler til hverandre med salmer og lovsanger og åndelige sanger, og synger og spiller for Herren i deres hjerter,»

Ef 5:2: «Underordne dere under hverandre i Kristi frykt.»

Fil 2:4: «Ingen må bare se på sitt eget, men enhver må også ha de andres gagn for øye.»

Kol 3:9-10: «Lyv ikke på hverandre! Dere har jo avkledd dere det gamle menneske med dets gjerninger, og har ikledd dere det nye menneske, det som blir fornyet til kunnskap etter sin Skapers bilde.»

Kol 3:13: «...så dere tåler hverandre og tilgir hverandre dersom en skulle ha noe å anklage en annen for. Likesom Kristus har tilgitt dere, skal også dere tilgi hverandre.»

Kol 3:16: «La Kristi ord bo rikelig blant dere, så dere lærer og formaner hverandre i all visdom...»

1. Tess.4:18: «Trøst da hverandre med disse ord.»

1. Tess 5:11: «Forman derfor hverandre og oppbygg hverandre innbyrdes, som dere også gjør.»

Heb 3:13: «Men forman hverandre hver dag, så lenge det heter i dag, for at ikke noen av dere skal forherdes ved syndens svik.»

Heb 10:24-25: «Og la oss gi akt på hverandre, så vi oppgløder hverandre til kjærlighet og gode gjerninger, og la oss ikke holde oss borte fra vår egen forsamling, slik noen har for vane, men la oss formane hverandre, og det så meget mer som dere ser at dagen nærmer seg.»

Jak 4:11: «Baktal ikke hverandre, brødre! Den som baktaler en bror eller dømmer sin bror, han baktaler loven og dømmer loven. Men dersom du dømmer loven, da er du ikke lovens gjører, men dens dommer.»

Jak 5:9: «Sukk ikke mot hverandre, brødre, for at dere ikke skal bli dømt. Se, dommeren står for døren.»

Jak 5:16: «Bekjenn derfor deres synder for hverandre og be for hverandre, for at dere kan bli helbredet. Et rettfærdig menneskes bønn har stor kraft og virkning.»

1. Pet. 1:22: «Rens da deres sjeler i lydighet mot sannheten til oppriktig broderkjærlighet. Elsk hverandre inderlig av hjertet!»

1. Pet. 3:8: «Til slutt: Ha alle ett sinn, vær medlidende, kjærlige mot brødrene, barmhjertige og ydmyke,»

1. Pet. 4:8: «Framfor alt, ha inderlig kjærlighet til hverandre, for kjærligheten skjuler en mengde synder. Vær gjestfrie mot hverandre uten knurr!»

1. Pet 4:10: «Etter som enhver har fått en nådegave, så tjen hverandre med den som gode husholdere over Guds mangfoldige nåde.»

1. Pet 5:5: «Likeså skal dere unge underordne dere under de eldre. Og dere alle må ikke dere ydmykhet mot hverandre. For Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde.»

1. Joh1:7: «Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønnns blod renser oss fra all synd.»

1. Joh 3:11: «For dette er det budskap som dere hørte fra begynnelsen: at vi skal elske hverandre.»

1. Joh 3:23: «Dette er hans bud, at vi skal tro på hans Sønnns, Jesu Kristi navn og elske hverandre, slik han bød oss.»

Fulltidstjeneste og penger i Det nye testamentet

I enkelte kretser er «fulltidstjeneste» blitt et ideal for enhver pris. Holdningen som ligger til grunn for denne jakten er ødeleggende for Kristi legeme fordi det gjør fulltidstjeneste til en spesiell helgenstatus over andre medlemmer i Kristi legeme og det allmenne prestedømme krymper.

Dette idealet introduserer også en falsk dualisme inn i våre liv ved at kristen tjeneste er «åndelig» eller «hellig» arbeide, mens alt annet arbeide er «seku-lær» eller «verdslig». Dette er religiøs dualisme og samstemmer ikke med som det Det nye testamentet lærer oss.

Paulus instruerte kolosserne som jobbet som slaver i Kol 3,22-24: «Dere tjenere: Vær lydige mot deres jordiske herrer i alle ting, ikke med øyentjeneste for å gjøre mennesker til lags, men av et oppriktig hjerte, i ærefrykt for Herren. Det dere gjør, gjør det av hjertet, som for Herren og ikke for mennesker.»

Dette er terminologi fra Det nye testamente og gjelder derfor alle kristne som er et kongelig presteskap og ett i Kristus. Som Paulus sier i Gal 3:27: «For dere, så mange som er døpt til Kristus, har ikledd dere Kristus. Her er ikke jøde eller greker, her er ikke trell eller fri, her er ikke mann og kvinne. For dere er alle én i Kristus Jesus.»

Det er slutt på å ofre lam og geiter. Nå er det vi som er det levende offeret (Rom 12:1-2) og dermed består mitt liv av å ofre daglig til Ham. Det er ingen skille mellom hellige, åndelige, vanhellige og verdslige. Kristus har forløst alt liv. Uansett hva vi gjør, skal vi gjøre det for ham og gjøre vårt daglige offer.

Mange gjør tjeneste for penger, for å bli sett og få status og posisjon. Slik tjeneste er ikke vår identitet. Jesus mottar ikke slike tjenester som et offer. Tjenester som utføres med feil motiv er ikke et akseptabelt offer. Det er ikke det vi gjør som defineres som akseptabelt som et levende offer. Det er hjerte-holdningen til den som gjør det og til hvem man ofrer til. Belønningen blir gitt i henhold til trofasthet til kallet. Å tjene de minste er å tjene Jesus. Guds rike er et opp-ned-rike hvor de første skal bli de siste og de siste de første. Dermed kan en ukjent person som trofast tjener de minste, få en større belønning enn den kjente predikanten som har påvirket mange med sin forkynnelse.

Alt lovlig arbeid er tjeneste! Hvilken tjeneste viktigst? Forkynneren eller

kokkens? Forkynneren eller den som vasker toaletter? Forkynneren eller sjåførens? Uten kokker, renholdere og sjåfører ville det ikke blitt noe seminar. Vi er Kristi legeme. Vi er alle kongelige prester og uten at vi tjener hverandre og Jesus, kommer ikke Guds rike til å vokse.

Jesus sier at de som reiser med evangeliet har «rett» til å leve av evangeliet og at det var Jesus som hadde gitt dem denne rettigheten:

Luk 8:1-3 forteller oss at Jesus og disiplene reiste omkring uten å ha med noe for sitt eget daglige behov fordi en gruppe velstående kvinner tjente dem med sine private midler.

Apg 6:1-7 forteller oss at hele menigheten støttet en gruppe apostler og diakoner med penger.

1. Kor 9:7-14 taler om at de som tjente de åndelige ting hadde «rett» til å motta materielle ting som vederlag, og konkluderer med at «Herren har befalt at de som forkynner evangeliet skal leve av evangeliet.» Dette er slik Jesus gjorde og som han befalte skulle være det normale for de som reiser omkring og forkynner evangeliet slik han og Paulus gjorde.

2. Kor 1:9 er et vitnesbyrd av Paulus om hvordan hans behov ble dekket av brødrene da han var i Korint i Makedonia, og at han utøvde sin rett til å leve av evangeliet.

I Filipp 4:10-15 roser Paulus filipperne for deres trofasthet overfor han, og gir dem ros for at de var den eneste menigheten som hjalp han med det han trengte.

1. Tim 5:17- 20 taler om å gi de eldste som har vært gode ledere «dobbel ære», spesielt de som arbeider med å tale og lære. Noen vil da si at dette viser at man skal gi lønn til lokale prester/pastorer. Igjen, la oss gå tilbake til Lukas 10. Hvorfor skulle en gruppe som møtes i et hjem trenge eller ønske å gi lønn til sin biskop/hyrde/eldste/pastor/prest? Hvorfor skulle han ønske at de gjorde det? Hvis vi ser på de eldste som husmenighetsledere som har gjort en god jobb med sine familier og venner, og som er blitt anerkjent til å være i stand til å tjene utenfor sin egen husmenighet, så begynner det å gi mening. De reiser for å gi råd, undervise og bidrar til å starte ny husmenigheter. Som omreisende tjenere er de ikke i stand til arbeide i sine yrker og bransjer som tidligere, og trenger å utøve sin rett til å leve av evangeliet.

Et av de vanlige kjennetegnene ved hurtigvoksende husmenighetsbevegelser, er at de lokale lederne underholder seg selv. Dette gjelder ofte også de omreisende lederne, i alle fall delvis. De som leder, underholder seg selv. Hvis du blir oppfattet som en som skal bli betalt for å si noe, får dine ord automatisk mindre moralsk autoritet, men om du snakker for egen regning, får dine ord større autoritet. Da må du jo selv tro på hva du sier!

I tillegg vil aktiviteten ved å tjene egne penger for å underholde deg selv,

holde deg engasjert i den normale verden hvor høsten befinner seg. Så mange ledere er isolert i den kristne gettoen, taler for seg selv og leder ved dekreter, og de oppfører seg som om de lever slik de preker. De lever ikke et normalt liv som kan bli bedømt etter sin frukt.

Paulus er et eksempel for tjener ledere om å sørge for seg selv.

Paulus' eksempler og undervisning om hvorfor han ofte nektet å utøve sin rett til å leve av evangeliet:

Apg 20:26- 35 er et utdrag fra Paulus' siste brev til de eldste i Efesos, og han er sterkt konfronterende. Han sier at han jobbet med sine egne hender og underholdt både seg selv og teamet sitt, og sier «Jeg har vist dere på alle måter, at dere kan hjelpe de svake ved å jobbe på denne måten. Og husk ordene til Herren Jesus som sa, det er større velsignelse å gi enn å få.»

Han viser til sitt eget liv som eksempel og norm for de som vil lede andre til å følge Jesus. Han forventet at de eldste i Efesos ville følge hans eksempel og arbeide slik han gjorde. Dette eksemplet gjelder alle eldste for all tid. Dette skriftordet om økonomi kommer du aldri til å få høre på noen konferanser!

1. Kor 4:12 fastslår ganske enkelt: «Og vi sliter og arbeider med våre egne hender.» Paul presenterer dette som bevis på hans kjærlighet og omsorg for korinterne og som bevis på hans farskap overfor dem.

I 1. Kor 9:1-19 taler Paulus om hvordan andre apostler har utøvd sin rett til å ta med seg sin kone og å leve av evangeliet. Igjen fastslår han at han og Barnabas ikke har utøvd sin rett ifølge evangeliet, men har fortsatt med å arbeide for å underholde seg selv for å «holde ut alt for ikke å hindre Kristi evangelium». Hvorfor kunne det å ta imot penger fra korinterne hindre evangeliet i å nå ut? Fordi de da kunne anklage han for kun å komme til dem i håp om å motta noe fra dem.

2. Kor 11:7-9 lister opp deler av Paulus' appell om moralsk integritet til korinterne om at han underviste dem uten vederlag for å ikke bli en byrde for dem.

I 2. Kor 12:1 nevner Paulus igjen om hvorfor han unngikk å bli en byrde for dem.

I 2. Kor 12:14 tar han igjen opp hvorfor han ikke ville være en byrde; «For jeg søker ikke det dere eier, men dere selv. Det er jo ikke barna som har plikt til å samle til foreldrene, men foreldrene til barna.» De som kaller seg «apostoliske fedre» og som lærer sine barn om at de skal gi tiende til dem, kan simpelthen ikke ha lest sin bibel, og åpenbarer seg selv for å være motivert av grådighet. De er ikke apostler slik som Paulus var. Ifølge Paulus er de falske apostler.

2. Kor 12:17-18 lar oss få vite at teamet til Paulus vandret slik han gjorde da det kom til økonomi. Noen ganger ønsker ikke lederen for en tjeneste å

snakke om penger og overlater dette til en annen i teamet. Han ønsker å heve seg over det å snakke om penger. Det gjorde ikke Paulus som kunne vise til at hele teamet hans delte hans verdier og forpliktelser.

2. Tess 3:6-12 har en veldig enkel instruksjon; Paulus råder dem rett og slett å trekke seg bort fra brødre som ikke vil arbeide, i betydningen av at de ikke arbeider, og ber dem følge hans eksempel og konkluderer med, «Hvis noen ikke vil arbeide, skal han heller ikke spise.»

Falske apostler og profeter avsløres av sin kjærlighet til penger:

Paulus var svært tøff til å avsløre falske apostler og profeter på deres holdninger til penger. I denne sammenheng er det ikke overraskende at han var så bestemt på det å arbeide for å sette et eksempel for andre ledere.

Jesus fordømte de jødiske lederne for deres kjærlighet til penger, posisjon og ære. Han fordømte dem for å legge tunge byrder på menneskenes skuldre, mens de selv ikke ville røre dem (Matt 23:4) og en stor del av byrdene var økonomisk utbytting.

Det hedenske presteskapet og tempelsystemene over hele verden plasserer også store økonomiske belastninger på dem som går til dem. Religion undertrykker alltid folk og særlig de fattige for penger. Paulus ønsket ikke å bli oppfattet som dem, og som Jesus, var han veldig klar i sin fordømmelse over de som tjener Gud for penger. Ved å jobbe dag og natt for å underholde seg selv, skapte han et skille mellom seg selv og de som var motivert av grådighet. Han ville heller lide enn å gi noen en grunn til å tro at han solgte Guds ord for penger.

Hvis dette var sant i Paulus' dager, hvor mye mer i dag hvor folk i verden tror at de fleste kristne ledere er det kun for penger. Bøker promoteres, religiøse pyntegenstander selges, og løgner fortelles om de 100 ganger velsignelser du får om du bare gir til karismatiske menn og kvinner i moteriktige klær og kostbare smykker.

De som elsker Guds ord, selger ikke Guds ord.

2. Kor 11:13-20: Paulus taler direkte til de «falske apostlene» og anmoder korinterne om å ordne opp med sin fornærmende oppførsel; «Dere tåler det jo om noen gjør dere til treller, om noen utsuger dere, om noen fanger dere, om noen opphøyer seg over dere, om noen slår dere i ansiktet!» Disse er falske apostler som bringer de hellige under sin kontroll, manipulerer fra dem penger og bruker dem til å bygge sine egne små kongeriker.

1. Tim 6:3-10, her snakker Paulus om «falske lærere» som bruker gudsfrykt som et middel for egen vinning, og «han ber de hellige trekke seg bort fra slike falske lærere.» Ut fra dette trenger vi å distansere oss fra det meste som forkynnes på TV og fra alle de som forkynner at velstand er et tegn på lydighet og trofasthet.

Tit 1:11: Paulus underviser Titus om at det vil komme falske lærere; «Dem bør en stoppe munnen på, for de fører ulykke over hele familier, ved å føre utilbørlig lære for ussel vinnings skyld.»

TV-predikantene for eksempel, bruker både Bibelen, har vitnesbyrd og kaller seg selv etterfølgere av Jesus. Ja, de synes vanligvis svært vellykkede, men om motivet deres er å skaffe penger, sier Paulus at deres «munn må stanses». Hvorfor? Fordi de har feil motiv og dermed misbruker Guds ord for å skaffe penger. Slikt skader Guds sak, og bringer mennesker bort fra ham ved at de får feil oppfatning av hvem han er.

1. Pet 5:2-3 kaller hyrdene til å tjene Guds folk med et villig og ivrig hjerte, og «ikke for uærlig vinning ... og heller ikke å være herrer over dem som er betrodd er dere, men være eksempler for flokken.» Igjen dette temaet om grådighet og kontroll som falske ledere er preget av, og som etterfølges av denne fantastiske erklæringen; «for Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde.» Hvordan stå Gud imot? Verbet er ikke passivt og kan leses slik; «sloss mot de stolte». Jeg ønsker ikke at Gud skal sloss mot meg!

1. Pet 2:3 og 14 sier klart at de falske identifiseres med grådighet. Hvordan fungerer dette? En leder har en spesiell bil og visse typer kontormøbler, og den neste vil ha det samme. En TV-predikant har et privat jettfly, og resten ønsker det samme. Dette handler ikke om å spre evangeliet. Dette er løgn. Dette handler om grådighet.

Slik den ene kristne kjendislederen etter den andre har havnet i finans- og seksuelle skandaler, viser det klart hvordan Gud står de stolte i mot. Han lar ondskapens treenighet få sin vei. Først er det stoltheten, stolthet over posisjon, evner og gaver. Så begynner øynenes lyst å bli oppfylt. Vi kan få det vi ønsker. Pengene fra Guds folk blir misbrukt til å finansiere en eksklusiv livsstil. Så er det kjødets lyst og seksuell synd. Hvis jeg kan få alt jeg ønsker meg, hvorfor kan da ikke alle andre?

Da Paulus instruerte Timoteus om hvordan beskyldninger mot de eldste skulle håndteres i 1. Tim 5:17-21, så skilte han mellom det å motta beskyldninger og å irettesette de som syndet. Beskyldningene skulle ikke mottas fra bare én person, man måtte ha med et eller flere vitner. Ledere som ble funnet i å synde skulle Timoteus «irettesette i alles nærvær slik at også de øvrige skal frykte».

Vi ser oftere og oftere at alvorlig synd som begås av kjendis ledere blir forsøkt holdt skjult av venner og andre i nettverket deres. Hvis noen forsøker å konfrontere og disiplinere dem om grådighet og penger, får de høre at de har en religiøs fattigdomsånd, og til sist at verden trenger å se at en som har falt kan bli restaurert. Det er ingen irettesettelse og ingen frykt. Synden rettfærdigjøres fordi «the show must go on.»

Media er flinke til å skape et publikum og en finansiell base, men dårlig på å skape oppofrende etterfølgere av Jesus. Jesus overgav hele sitt liv til tolv disipler og befalte dem om å multiplisere sine liv via ansikt til ansikt relasjoner. Han hadde ingen plan B. Den eneste planen var relasjonell multiplisering under ledelse av Den hellige ånd.

Vi er Jesu etterfølgere. Bli ikke lurt av medias kraft og av kjendiskristne. Jesus var en pioner og modellerte sin metode for hvordan vi skulle fremme hans formål, og det var å investere våre liv i noen få og styrke dem til å gjøre det samme. Vi kan ikke forbedre hans metode.

Omsorg for de fattige i Det nye testamentet:

Vi har flere ganger nevnt at Jesus gjorde en total identifikasjon med de fattige og erklærte at alt som ble gjort mot de minste, er gjort i mot ham. Matteus 25 og Jesaja 58 burde være grunnleggende holdninger i våre tanker og vårt levestett på samme måte som for de første århundrets troende. En av grunnene til den raske veksten i den tidlige menigheten var deres praksis med å plukke opp forlatte babyer fra rennesteinen i Romerriket og oppdra dem som sine egne.

Jak 1:27: «En ren og usmittet gudsyndyrkelse for Gud og Faderen er dette: å se til farløse og enker i deres nød, og å holde seg uplettet av verden.»

Apg 6:1: «På denne tid å knurre mot de hebraisktalende over at deres enker ble tilsidesatt ved den daglige utdelingen.»

1. Tim 5:3: «Du skal hedre dem som virkelig er enker.»

1. Tim 5:16: «Dersom en troende mann eller kvinne har enker, da skal de sørge for dem og ikke la dem falle menigheten til byrde, for at den kan sørge for de virkelige enker.»

Diakonene var de som administrerte de omsorgsfulle funksjonene i Kristi kropp, og det var de som skulle handtere utfordringene om hvordan man kunne hjelpe og hvem som trengte hjelp. Bekymringen for de fattige var den eneste økonomiske instruksjonen som kom fra møtet i Apg 15 og oppteignelsen derfra nevner ikke noe om penger, «Vi skulle bare huske på de fattige, og nettopp det har jeg lagt vinn på å gjøre.» (Gal 2:10)

Det skjedde imidlertid en innsamling fra menighetene i Jerusalem gjennom en periode med hungersnød, som gir oss det klareste bildet av hvordan Paulus tenkte på det å samle og gi økonomisk hjelp til de fattige; «Når det gjelder innsamlingen til de hellige, så skal også dere gjøre det slik som jeg har ordnet det for menighetene i Galatia! På den første dag i uken skal hver av dere hjemme hos seg selv legge til side det han får lykke til, for at ikke innsamlingen først skal begynne når jeg kommer.» (1. Kor16:1-2)

Som vi kan se, ble det gitt ordre om å samle inn til de hellige, og innsamlingen ble organisert. Men det var ingen krav om noe bestemt beløp eller prosentandel. Det var heller slik at de skulle gi etter som de var velsignet. Derne

gjorde Paulus oppmerksom på at han ønsket innsamlingen skulle være ferdig før han kom.

Mange av våre velstandspredikanter manipulerer folk til å gi penger til dem. Hvorfor? Paulus gjorde ikke slikt. Han arbeidet derimot ofte dag og natt for ikke å ligge noen til byrde og for å være et eksempel. Han sa at vi skulle ikke følge dem som ønsket penger av oss og at vi heller med et rolig hjerte innfor Gud selv skulle bestemme oss for hva vi skulle gi. Han modellerte sin tillit til at Den hellige ånd kunne tale til Guds folk.

2. Kor 8:1-8: «... Brødre, nå vil vi fortelle dere om den nåde Gud har gitt menighetene i Makedonia.

De har vært hårdt prøvet i trengsler, men likevel er det av deres overveldende glede og deres dype fattigdom strømmet fram en rikdom på oppriktig godhet. For de gav etter evne, det kan jeg bevitne, ja, over evne, av egen drift. De bad oss inntrengende om den nåde å få være med i fellesskapet i tjenesten for de hellige. Og de gav ikke bare slik vi hadde håpet, men de gav seg selv, først til Herren og så til oss, ved Guds vilje ... Dere har jo overflod på alt – på tro, på ord, på kunnskap, på iver, og på kjærlighet mellom dere og oss. Så bli nå rike også i dette kjærlighetsverk! Jeg sier ikke dette som et påbud. Men ved å nevne de andres iver, vil jeg prøve kjærligheten hos dere, om den er ekte.»

Ofringene var for de hellige og dette «fellesskapet i å tjene de hellige» ble startet med mye offer og glede. Det er vanskelig å kjenne glede over å betale for vedlikehold, strøm, bensin og lønn til sekretærer og vaktmestere for å holde en bygning i gang. Det er noe helt annet å kjenne fellesskap med å ofre for brødre og søstre.

2. Kor 8:13-15: «For det er ikke meningen at andre skal ha det rommelig og dere ha det trangt. Nei, det bør være likhet. Nå for tiden bør deres overflod komme dem til hjelp som lider nød, for at de av sin overflod kan hjelpe dere, når dere er i nød. Slik blir det likhet. Som det står skrevet: Den som samlet meget, fikk ikke overflod. Og den som samlet lite, led ingen mangel.»

Dette «samarbeidet om å tjene de hellige», handlet om «likestilling» og om å dekke behov slik at dine behov kunne bli dekket ved en senere anledning. Hvordan ser vi brødre og søstre i nød? Hvordan oppfatter vi vårt ansvar overfor dem? Hvordan passer begrepet «likestilling» inn i vår tenkning? Hva betyr «å vente på hverandre» her?

Noen kjendispredikanter viser frem sin rikdom og livsstil som et tegn på Guds favør og bevis på at deres budskap er rett, og dermed manipulerer sine tilhørere til å gi mer siden de er en «god jord» for dem til å så sine finanser inn i håp om finansiell høst. De stiller ulikhet frekt til skue og spotter de fattige som «dårlig jord» til å så finanser i. Dette er løgn.

Gud erklærer at den «fattige i denne verden for å være rik i troen og arvinger til det rike han har lovet til dem som elsker ham.» (Jak 2:5).

Salomos ordspråk sier at; «Den som forbarmer seg over den fattige, låner til Herren, og Herren skal gjengjelde ham hans velgjerning.» (Ordsp 19:17)

2. Kor 9:1: «Det er i grunnen overflødig at jeg skriver til dere om hjelpen til de hellige.»

Hovedformålet var å ta vare på de hellige, og særlig enker og foreldreløse. Offeret skulle ikke brukes til å støtte lederes livsstil.

2. Kor 9:5: «...som et spørsmål om generøsitet og ikke som en motstrebende forpliktelse.»

Det nye testamente ber oss om å være generøse og aldri gi av plikt eller tvang. Den nye pakt er en pakt med et nytt hjerte fra Gud, som er likt Guds, et gavmildt hjerte. Stoler vi på Guds gavmildhet gjennom hans folk eller ikke?

2. Kor 9:6: «... den som sår rikelig, skal også høste rikelig.»

Løftet om såing og høsting handler om å gi til de fattige og derigjennom forløse en frukt av «all nåde», «ha overflod til all god gjerning» (9:8), og «la det mangedoble seg, og gi vekst til fruktene av deres rettferdighet» (9:10), «Og så skal dere bli rike på alle ting, til oppriktig godhet, som ved oss virker takksigelse til Gud» (9:11), «og de vil prise Gud» (9:13) og de «vil be for deg» (9:14).

Takkgivelse, bønn og ære til Gud er noe som blir mangfoldiggjort, samt mer frø til å så i fremtiden.

Jak 2:5: «Hør, mine kjære brødre! Har ikke Gud utvalgt dem som er fattige i denne verden, til å være rike i troen og arvinger til det rike han har lovt dem som elsker ham?»

Jakob anklager menigheten for å gjøre forskjell på folk og konfronterer dem med det faktum at de dermed «blir dommere med onde tanker» istedenfor at «Du skal elske din neste som deg selv.» Vi trenger å stille spørsmålet; «Hvem er min nabo?» Dette er et viktig spørsmål i den globale landsbyen hvor vi vet at så mange lider. Kjenner du personen over veien eller på gata. Jakobs konklusjon?

Jak 2:15-16: «Dersom en bror eller søster ikke har klær, og mangler mat for dagen, og en av dere sier til dem: Gå bort i fred, varm dere og spis dere mette! – men ikke gir dem det legemet trenger, hva gagnar da det? Slik er det også med troen. Dersom den ikke har gjerninger, er den død i seg selv.»

Det nye testamente sier ingenting om å støtte bygninger og eksklusiv livsstil. Hele fokuset er på mennesker, og det fokuset er så intenst at Mesteren sa at det vi gjør mot de minste, har vi gjort imot ham.

Jesus, må vi tjene deg med hele hjerter og rene hender.

Steve og Marilyn Hill
stevehill@harvest-now.com
www.harvest-now.org

Noen av våre favoritter:

Houses That Change the World, Wolfgang Simson (Waynesboro, GA: Om Publishing), 2001, 303 pages. Dette er en bok som startet det hele for mange! Komplett, lettleselig og kraftfull. Tusen takk Wolf!

Organic Church, Neil Cole, (San Fransisco, CA, Jossy-Bass), 2005, www.cmresources.org. Beveger Gud seg bare langt, langt unna, eller for lenge, lenge tid siden. En fortelling om en stadig økende verdensomspennende husmenighetsbevegelse som startet i California.

Simply Church, Tony og Felicity Dale (Austin, TX: Karis Publishing), 2002 120 sider. En veldig god introduksjon om husmenigheter. Flott webside på www.house2house.org

Pagan Christianity: The Roots of our Church Practices, Frank Viola and George Barna (Tyndal House). En bok, som med en mengde fotnoter, avslører de hedenske røttene i den moderne kirkepraksis.

Church Plantings Movements, David Garrison (Richmond, VA: International Mission Board of the Southern Baptist Convention), 1999. Et gratis 30 siders hefte som kan lastes ned fra www.churchplantingmovements.com. Både denne og andre bøker kan bestilles derfra.

Missionary Methods: St Paul's or Ours, Roland Allen (Grand Rapids: Erdmans), 1954. Anglikansk misjonær i China. Allan sa at denne boken i alle fall ikke kom til å bli lest før tyve år etter hans død. Han snakker fremdeles! En klassiker.

The Global House Church Movement, Rad Zdero (Pasedena: William Carey Library), 2004. En svært god introduksjon fra en god venn om husmenighetsbevegelsen.

For trening, eksempler og utfordringer, David Watson, en ledende disippeltrenerpioner, besøk www.cpmtr.org. Kraftfull og mektig!